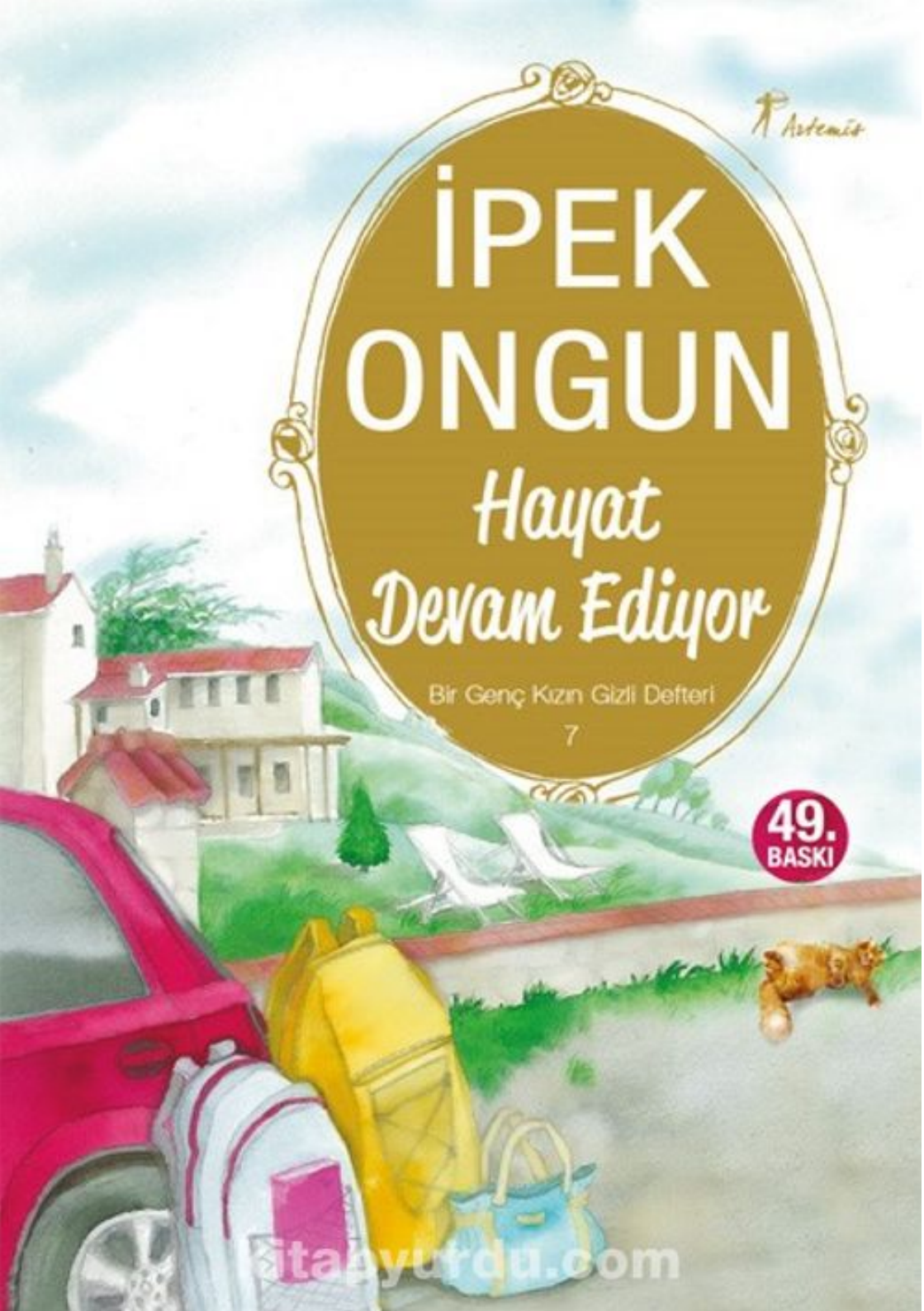

İPEK
ONGUN
Hayat
Devam Ediyor
Bir Genç Kızın Gizli Defteri
7
49.
BASKI

İPEK ONGUN

Hayat Devam Ediyor

Bir Genç Kızın Gizli Defteri

7

Önsöz

Bu kaçıncı 'bitti' deyişim.
Bu kaçıncı 'son' diye yazışım.
Ama işte...
Bir türlü bitiremiyorum.
Neden mi?
Yanıt olarak sadece bir tek mektubu koyuyorum buraya.

Serra'yı Çok Özledim
"Size uzun zamandır bu mektubu yazamadığım için çok üzgünüm. Bu benim için çok büyük bir kayıp. Çünkü altı senedir, yani orta ikinci sınıftan beri sizin kitaplarınızı tekrar tekrar okudum ve okuyorum... Serra'nın serisini bitireli çok oldu ama o serinin kitaplarının hemen hemen hepsi kütüphanemde ve ben ara ara, Serra'yla buluşmak istediğimde o kitapları okuyorum. Çeşme'nin yazlık evlerinin arasındaki sokakta çatal bıçak seslerini duymayı, Oktay'ın o muzip şakalarına gülmeyi, Dilek'le Serra'nın konuşmalarını dinlemeyi

öyle özlüyorum ki! Ama sadece mutlu anlar değil, an geliyor o sıkıntılı günlerin göğüslenişini, kiraz ağacının dert ortaklığını ve Serra'nın gözlerinden süzülen bir-iki damla yaşı özlüyorum.

Bu yıl liseden mezun oldum ve dil bölümünde olduğum için ÖSS'den başka bugün 25 Haziran günü de sabahtan yabancı dil sınavına girdim.

Eve geldim ve yaptığım ilk iş yine Serra'ya dönmek oldu. Bu yoğun tempoda öyle özlemişim ki kitap okumayı; Bir Pırıltıdır Yaşamak olsun, Bu Hayat Sizin olsun ve özellikle de Serra'yı okumayı... Yani sizi okumayı.. Gerçekten de yaşamımı pırıldattı sizin önerileriniz, fikirleriniz.

Yazmayı öyle çok seviyorum ki, ortaokuldan, hatta ilkokuldan beri yazarım. Ortaokulda hep bir yazar olmayı hayal etmiştim ve günlüklerim olsun, denemelerim olsun hiçbirini yazmayı ihmal etmedim. Çünkü edemedim... Yazmayı bırakmak keyifsiz bir hayat demekti benim için; para kazanıp kazanmamayı hiç düşünmedim, önemli olan yazmaktı... Tüm bunları niye yazdığıma, niye kafanızı şişirdiğime gelince, iç dünyamın zenginleşmesine, hayallerimin renklenmesine, hayata bakış açımın biçimlenmesine öyle güzel katkılarda bulundunuz ki. Oysa siz bunların hiçbirinden haberdar değildiniz. İçimden "Bu haksızlık olmalı," diye düşündüm. Bunu bilmek hakkınız ve uzun zamandır yapamadığım, geç kaldığım bu mektubu yazıyor olduğum için çok mutluyum. Düşüncelerime, "insanlar işte böyle davranmalı" deyişlerime ayna tuttunuz yazılarınızla. Ben de ilerde bir yazar olacaksam böyle yazardım dedim kendime hep, son derece çağı yakalamış,

kendi ayakları üstünde mücadele veren bir yazar gibi, İpek Ablam gibi...
Sizinle ve kitaplarınızla buluştuğum için çok mutluyum ve her şey için size teşekkür ediyorum, inanın Serra yaşamımdan bir nebze bile eksilmiyor. Ev arayan arkadaşlarla konuştuğumuzda hemen gözümün önüne "kiraz ağacı" geliyor, Dilek'in puf koltukları, bahçeli evi geliyor. Ve ben de bir evin özelliği olmalı diyorum; kendim bile farkına varmadan sizin içinizde, fikirlerinizde buluyorum kendimi, duygularımı böylesine iyi anlayan ve böylesine güzel tarif eden bir yazarda... Hatta bir arkadaşımla bir yaz öylesine daldık ki Serra'nın yaşadıklarına, arkadaşım Ankara'dan döndüğünde, Serra ve Oktay'ın yılbaşı gecesini geçirdiği "Kale restaurant"ın kartını getirdiğinde, kendimi şans eseri bir ipucu bulmuş dedektif kadar mutlu hissetmiştim :)
Yazdıkça yazasım geliyor mektubumu çünkü sizden daha iyi kimse anlayamaz eminim, size yazıyorum çünkü Serra'ya onu ne kadar özlediğimi ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek, ona ulaşmak istedim...

Sevgilerimle,
Hande Yılmaz,
Bandırma Balıkesir.

Şu satırları okudukça,

Ve...

Buna benzer pek çok mektup ve istek gelmeye devam ettikçe...

Gel de yazma...

13 Ocak, Cuma

Başardım arkadaşlar başardım!
Neyi mi?
Evliliğimin ilk da-ve-ti-ni...

Elbette pek çok kez arkadaşlarla evde toplandık. Herhalde yani...

Ama bu başka...

Özgür'ün aile büyüklerinin, 'hayırlı olsun' ziyareti nedeniyle yapılmış bir davetten söz ediyoruz burada.

Anlayacağınız gibi iş resmi ve de ciddi...

Özgür'ün büyük teyzesi, amcası, eşleri, oğulları, gelinleri... bir de benim şeker kayınvalidemle kayınpederim.

Manzarayı görebiliyor musun sevgili defter?

Tabii ben günlerdir komadayım.

Acaba ne pişirsem?

Acaba nasıl bir sofra düzenlemesi yapsam?

Ve –en, en önemlisi, o kadar insanı nasıl oturtsam.

Evimiz, malum, kuş yuvası misali dünyalar tatlısı bir ev. Dolayısıyla yemek masamız rahat olarak altı, rahatsız ola-

rak sekiz kişiye hizmet verebilecek kapasitede. Oysa gelenler tastamam on kişi; iki de biz, ettik mi on iki kişi.

Buyrun bakalım.

Özgür benim bu telaşıma çok gülüyor. "Ne var yani, altı üstü bir aile yemeği," deyip duruyor. Tabii beyimizin tuzu kuru. Sınava çekilen o değil, benim burada. Üstelik büyük teyzenin şöhreti dünyayı sarmış durumda.

Tam bir İstanbul hanımefendisiymiş!

Çok da titizmiş!

Gözünden hiçbir şey kaçmazmış, eleştirilerini acımasızca yaparmış.

Ammaaaa, bir kez de gözüne girmeyi başardın mı, artık ömür boyu kimse sana laf edemezmiş. Şimdi bütün bunları duyduktan sonra gel de krize girme.

Neyse, konuyu uzun uzun annem, anneannem ve Melis'le tartıştıktan sonra, açık büfe yapmaya karar verdim. İlle de masada yenecek diye insanları dirsek dirseğe oturtacak halim yoktu herhalde. Buna karşın yemek masasını bir hazırladım, sevgili defter, bir hazırladım, eh, fotoğrafını çek ve de dekorasyon dergilerinin en âlâsına gönder.

Bir kere aile büyüklerinin armağan ettiği tüm gümüşleri kullandım. Şamdanlar, tuzluk biberlikler, peçetelikler ve çatal bıçak takımı yerleştirilince sofra parladı. Resmen parladı. Tabaklarla kristal bardakları da bir kenara dizdim. (Laf aramızda, şu düğün listesini akıl edene bin teşekkür... Bir sürü ıvır zıvır yerine doğru dürüst, tam da gönlüme göre bir tabak ve bardak takımım var şimdi.)

Çiçekleri gümüş kupanın içine yerleştirip mumları da yakınca ışıl ışıl bir sofra çıktı ortaya.

Bu arada, sabah erkenden Melis'i aradığımı da belirtmeliyim. Biliyorum, bu da nereden çıktı diyeceksin ama öylesine panik içerisindeydim ki, dayanamayıp Melis'i aradım ve, "N'olursun öğlen bir ara bize uğra, hazırladığım sofrayı mutlaka senin de görmen gerek," dedim.

"Kızım ne bu heyecan, sen daha önce pek çok davet yaptın."

"Yaptım elbette! Yemek de pişirdim ama hep arkadaşlara... Dolayısıyla yok beğendiler, yok beğenmediler diye bir kaygım yoktu ki... Oysa şimdi, şu durumda kesinlikle beğenilmem gerek."

"Tamam, tamam! Akşamüstü uğrarım."

"Olmaz! Öğlen gelmelisin."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü," dedim azıcık utanarak, "Özgür sofrayı sana gösterdiğimi bilmemeli."

Şen bir kahkaha telefonun ucundan yükselerek bana ulaştı.

"Mesele anlaşılmıştır. Güldüğüme bakma, seni çok iyi anlıyorum. Saat kaçta orada olmamı istiyorsun?"

"Ofisten 11:30'da çıkabileceğime göre, on iki ile yarım arası olabilir."

"Tamamdır."

Böylece öğle vakti bizim evde buluştuk. Melis soframı sıkı bir incelemeden geçirdi veee, "Mükemmel," diyerek beğenisini belirtti.

"Fazla klasik bir sofra olmadı, değil mi?"

"Klasik ama bir o kadar da güzel, Serra. Hem hep aynı türde düzenlemeler yapamayız ki... Her düzenleme sofranın amacına uygun olmalı. Şöyle düşün; her yere aynı giy-

siyi giyer misin? İşe giderken başka, arkadaşlarla buluşurken başka, bir tiyatro, konser ya da şık bir davete giderken daha başka giyinmez misin?"

"Doğru," diye mırıldandım.

"İşte sofra düzenlemelerini de öyle düşünmen gerek benim acemi arkadaşım. Arkadaşlarla rahat bir ortamda daha bir gündelik örtüler, tabaklar kullanırken; ailenin büyüklerini ya da ne bileyim, Özgür'ün patronunu ağırlarken mesela, elindeki en değerli parçaları kullanarak daha formal bir düzenleme yapman gerekir.

"Aslında mevsimleri de gözetmek gerek. Yazın yazı, kışın kışı çağrıştıran mönü ve sofra süslemeleriyle sofra kurmayı bir sanata dönüştürebilir insan. Ayrıca bunu sen de pekâlâ biliyorsun."

"Evet, ben de bu tür ayrıntılarla uğraşmayı çok seviyorum ama senin şu an söylediklerin, hele de giysilerimiz ve durumlar benzetmesi bana bir ufuk açtı sanki. Sağ ol!"

"Biz evli hatunlar her konuda birbirimize destek olmalıyız, öyle değil mi?" dedi ve ekledi, "Haydi ben gidiyorum."

"Buraya geldiğini sakın ağzından kaçırma," diye seslendim arkasından. Dudaklarım kilitli, işareti yaparak kayboldu. Ben de soframın Melis tarafından onaylanmış olmasının verdiği rahatlıkla kuaförün yolunu tuttum.

Kuaförde herkesi, "Acelem var, acelem var," diye koşuşturarak saçımı fönlettikten sonra yine arabama atlayıp yıldırım gibi ofise gittim.

Bugün de bir iş, bir iş... Sanki bütün dünya akşama önemli bir yemeğim olduğunu ve benim işten erken çıkmam gerektiğini biliyor ve bana karşı elbirliği yapmış.

Sonunda baktım olacak gibi değil, Selçuk'un yanına gidip, "Canımsın, beni idare et. Akşama aile büyükleri yemeğe geliyor ve benim acilen gidip son dakika pilavını pişirmem gerek," diyerek durumumu ortaya koydum.

"Desene ağır toplar geliyor! Sen hiç merak etme, ben ortalığı idare ederim," dedi çabucak. Bir yandan da fısır fısır telefonda konuşuyordu. Hımmm, sanırım birileri var ufukta...

Neyse, böylece ofisten küçük bir fare gibi sıvışıp dışarı fırladım. Otoparka vardığımda bir sessizlik, bir sessizlik... Kimseler yok ortada.

Sağa bak, sola bak. Ne gelen var, ne giden...

Nerede bu insanlar?

Hey yarabbim...

Sonra kulübede oturan on iki yaşlarında bir çocuk ilişti gözüme. Bir koşu yanına gittim.

"Kâhya nerde?"

"Bir araba öbürüne mi sürtmüş ne, o adamla beraber gittiler."

"Eee? Ne olacak şimdi?"

"Valla bilmem abla..."

"İnanmıyorum," diye bağırıyordum, "inanmıyorum. Şuradaki arabaların tümünü bırakıp gidebilen bir kâhyaya i-na-na-mı-yo-rum!"

Ben orada kuşlar gibi çırpınıp çareler üretmeye çalışırken günlerdir tıraş olmamış, günlerdir yıkanmamış ve yine günlerdir aynı gömlek ve pantolonla yatıp kalktığı izlenimini veren bir tip koşarak otoparka girdi.

"Geldim abla, geldim," diye bağırıyordu bir yandan da.

"Nerede bu kâhya? İşimiz gücümüz var, acelemiz var," diye ben de ona bağırdım.

"Tamam abla, neydi senin arabanın plakası, hemen getireyim."

"Siz de kimsiniz?"

"Ben Mahmut'un arkadaşıyım, şimdi onun yanından geliyorum. Bir sorun olmuş da, beni aradı. O gelene kadar ben bakacağım buraya."

"Neyse, neyse... Siz hemen benim arabayı getirin de..."

Eve geç kalmıştım, geç... Üstelik bu koşuşturma içinde saçım da bozulmuştu. Kâküllerim gözlerimin içine girip duruyordu.

Ay yani...

Neyse, yıllar ve yıllar gibi gelen bir beklemeden sonra, tıraş olmamış, yıkanmamış, boru pantolonlu, buruşuk gömlekli adam ufukta belirdi.

Bir hışım arabama binerken, tutup bana, "Biraz sakin ol, abla," demez mi...

Sen önce bir git de tıraş ol, dememek için kendimi zor tuttum. Ama bu arada ona nasıl bakmış olmalıyım ki, "Yani, kaza maza olmasın, Allah korusun diye söylüyorum," dedi, sesinin perdesi her sözcükte biraz daha alçalarak.

Sonunda evime ulaştım. Ve –hemen pirinci ısladım. Ha, bu arada mönümü söylemeyi unuttum.

Gelen büyüklerin Türk mutfağını yeğlemelerinin yanı sıra hazmının daha kolay olması nedeniyle tavuğun daha hoşa gideceğini, müthiş yardımcı bir minik kuş kulağıma fısıldamış olduğundan, salçalı tavuk, yanına iç pilav, ardından zeytinyağlı taze fasulye, salata, en sonunda sakızlı muhallebi, üstüne de dondurma şeklinde bir plan yaptım.

Salçalı tavuğu, zeytinyağlı fasulyeyi ve tatlıyı dün gece yarılarına kadar uğraşıp pişirdim. Buraya kadar iyi. Ama

salata ve iç pilav son anda yapılacaktı. O aptal otoparkçı yüzünden gecikince işler karıştı tabii.

Evet, ne diyordum, pirinci ıslayıp yıldırım gibi duşa girdim. Bu arada iyi ki sabah erkenden kalkıp soframı hazırlamışım, diye düşünüyordum.

Duştan çıkar çıkmaz yine yıldırım hızıyla giyinmeye başladım. İnanılır gibi değil ama aynı anda pilavı pişirme çabaları içindeydim.

Şimdi şöyle:

Nasıl olsa evde kimse yok diye, üzerimde bornoz, doğru mutfağa dalınıyor.

Pirinç kavrulup suyu ekleniyor.

Ok gibi yatak odasına dönülüyor, bir miktar giyiniliyor.

Koştura koştura mutfağa geri dönüş yapılıyor, iç pilavın baharatı ekleniyor, şöyle bir karıştırılıyor, altı kısılıyor.

Yine yatak odası, ayna karşısında saçlara dolanıp duran küpeleri takma savaşımı, makyaj tazeleme...

Mutfak... Eyvahlar, pilav göz göz olmuş. Hemen üstüne bir peçete koy ve dinlenmeye bırak.

Bu kez banyoya dönüş ve mahvolmuş kâkülleri fönle düzeltme çabası.

İşte bu karışık düzende evin içinde daireler çizerken burnuma bir koku geldi!

Olamaaaaz!

Tanrım olamaz, diye feryat ederek yalınayak mutfağa koştum.

Evet sevgili dert ortağım, iç pilavın dibi tutmuştu!

Hem de bütün evi kokutacak kadar...

Bu kadarla kalsa, en azından üstünden pilavı alarak durumu kurtarabilirdim ama geri kalanı da lapa gibi bir

şey olmuştu. Nasıl becerebildimse, pilavın altını yakıp üstünün lapamsı bir hal almasını sağlayabilmiştim. Elimde tencere kapağı, hipnotize olmuş gibi öylece bakıp duruyordum.

Ağlamak istiyordum.

Hem de avaz avaz...

Kaç günlük emek, onca koşuşturma...

Ve davetin süperstar'ı, yani iç pilav haşat olmuştu!

Bu saatten sonra ne yapabilirdim ki...

İşte tam bu sırada telefon çaldı.

Bense hâlâ lapamsı pilavıma bakmaktaydım; elimde tencere kapağı ve yalınayak...

Neden sonra kendimi toplayıp telefona koştum. Arayan, annemdi.

Konuşmasına fırsat vermeden, "Ah, anne," deyiverdim.

"Hayırdır, ne var Serra?"

"Ah anne, feci bir şey oldu! Ben ne yapacağım şimdi..."

"Kızım, lafları ağzında gevelemeyi bırak da derdin ne, onu söyle."

Böylece anneme durumu anlattım ve bunun benim için ölüm kalım meselesi olduğunu eklemeyi de ihmal etmedim doğal olarak.

Önce bir güldü bu laflara ve, "İlahi Serra," dedi, sonra kendi kendine mırıldanarak, "dur bakalım ne yapabiliriz," diye düşünmeye başladı. "Konukların saat kaçta gelecekler?"

"Sekiz buçukta."

"Demek ki gelmelerine bir buçuk saat var."

"Evet."

"Sen hiç merak etme, ben pilavını onlar gelmeden sana ulaştıracağım."

"Ama anne, pilavı senin elinde görürlerse benim karizma ne biçim çizilecek."

"Canım, elbette onlara gözükmeyeceğim. Gelince seni cepten ararım, sen yavaşça kapıyı açar, pilavını alır, mutfağa girersin."

"Yaşa analar anası... İyi ki aradın! İyi ki a-ra-dın!"

"Haydi kapatıyorum, fazla vaktimiz yok."

Telefonu kapatır kapatmaz ilk işim lapaya dönmüş pilavı bir poşetin içine döküp çöpe atmak oldu. Özgür görmeden...

Aslında bunu ondan saklayacak değildim ama o aşamada benimle dalga geçmesini kaldıracak gücüm yoktu. Hem de hiç yoktu.

Aklım annemdeydi. Pirinci ıslayacak, süzecek, pilavı pişirecek, sonra bir kaba koyup Arnavutköy'den bizim olduğumuz yere yetiştirecek. Peki, bunu nasıl başaracaktı?

Aklım hiç ama hiç almıyordu.

Olayın şokunu üstümden atamadan kapıda dönen anahtarın sesi kulaklarıma ulaştı.

Buyrun bakalım...

Özgür eve her zamankinden erken gelmişti!

"Hoş geldin canım," diye seslendim, serin durmaya çalışarak.

"Belki yardıma ihtiyacın vardır diye özellikle erken geldim."

Sağ ol yani...

"Çok düşüncelisin ama her şey hazır."

Gitmiş, sofrayı inceliyordu. Ve, uzun bir ıslık...

"Vay, vay, vay! Bu ne sofra böyle Serra... Krallara layık."

Bu sözler içimi ısıtıverdi, hemen yanına koştum.

"Sahi beğendin mi?"

"Gerçekten çok güzel olmuş." Sonra uzanıp beni öptü. "Ama sen daha güzelsin."

Hemen önünde dönerek yeni aldığım giysiyi gösterdim.

"Nasılım?"

"Her zamanki gibi harikasın."

"Yalancı! Elbiseme bakmadın bile..."

"Ben sana bakıyorum ama madem giysini soruyorsun, o da çok zarif. Zaten zevkli kadınsın sen. Hem güzele ne yakışmaz."

"Oooo Özgür Bey, bu gece iltifatlar gani..."

Birden durdu. "Evde bir koku mu var?" dedi havayı koklayarak.

"Yoo," dedim, "ben koku filan almıyorum (yalana bak) ama yine de gidip mutfaktaki havalandırmayı çalıştırayım. Bu arada sen de duşunu alsan iyi olur," diyerek onu banyoya yönlendirdim.

Özgür banyoya, ben de doğru mutfağa...

Pilavı çöpe atmıştım ama diğer suç ortağı, yani dibi tutmuş tencere ortada öylece duruyordu. Nereye koysam diye sağa sola bakındım bir an ve onu da yallah fırının içine tıkıverdim.

Sonra salona geçip mumları yaktım. Evimizden Boğaz manzarası harika. Zaten Özgür'ün evini görür görmez bayılmama neden işte bu görünüm. Hele de gece olunca... Aydınlatılmış camiler, Kuleli, Beylerbeyi Sarayı ve Boğaz Köprüsü ışıl ışıl...

Evimin içiyse beyaz ağırlıklı.

Modern, rahat, beyaz kanepeler...

Duvarlar ve perdeler kırık beyaz...

Yerler ahşap...

Kapalıçarşı'dan aldığım rengârenk yastıkların kimi yere, şöminenin yanına, kimi kanepelerin üstüne serpiştirilmiş.

Bir duvar boydan boya kitaplık, ortasında televizyonumuz...

Terasımızsa bol çiçekli. Küçük ahşap bir masa ve birkaç iskemleden oluşan oturma grubu var. Minderler, evet bildiniz, onlar da beyaz. İçerinin devamı niteliğinde...

Ve tabii mumlar... Bilirsin, mumları çok severim, onun için yakıştığını düşündüğüm her köşeye kalın beyaz mumlar yerleştirmek ilk işim olmuştu evimi döşerken. Pencere içlerine, kitaplığın raflarına, ayaklı şamdanlara...

Saatime baktım, annemden ses yoktu.

Nasıl yetişecekti?

Nasıl kimseye görünmeden bana koca bir tencere pilavı verecekti?

Üff Tanrım, benim işlerim hiç mi doğru dürüst gitmeyecek. Altı üstü bir yemek daveti ama söz konusu ben olunca iş gerilim filmine dönüşüyor.

Cep telefonu elimde, kulağım Özgür'de, evi arşınlayıp duruyordum.

"Ben hazırım."

Özgür duşunu almış, bej pantolonu ve açık mavi gömleğiyle misler gibi kokarak duruyordu karşımda. Benim aklım fikrim, ruhum, beynimse iç pilav rezaletindeydi.

"Eeee, haydi ama... Bu kadar da heyecanlanmanın âlemi yok. Hem bak ne güzel hazırlamışsın her şeyi. Rahatla biraz..."

Ah bir bilsen, bir bilsen...

"Sana biraz şarap vereyim de rahatla."

"Yok, yok, istemem. Şu davet bitene kadar gözlerimin dört açık olması gerek."

Özgür, "Âlemsin Serra," diyerek bardakların durduğu yere yönelirken, kapının zili çaldı.

"Eyvah! Geldiler!" diye öyle bir sıçramışım ki, kızdı Özgür bu kez.

"Abarttın ama Serra..." diyerek gidip kapıyı açtı.

Ve işte -ta-taaa- tüm aile karşımdaydılar. Ellerinde çiçekler, çikolatalar...

"Güle güle oturun..."

"Eviniz de pek güzelmiş..."

"Hayırlı uğurlu olsun..." dilekleri havada uçuşurken kayınvalidem, "Serracığım, bizler yerlerimize yerleşmeden sen bir evini gezdiriversen..." dedi, böylece bir ev turu yaptırdım. Tabii evimizin her bir köşesi tam bir haftadır şartlanmakta olduğundan gıcır gıcırdı.

Büyük teyze, yani korkulu rüyam, topuz yapılmış beyaz saçları ve siyahlı beyazlı tayyörüyle gerçekten de bir İstanbul hanımefendisiydi.

Ben her yere parmak atıp toz muayenesi yapacak, sivri burunlu, incecik dudaklı bir hanım beklerken, o duvarlara astığımız resimlerle ilgilendi, mumlarımızın güzelliğini övdü, sofra düzenlemesi için beni kutladı.

Tabii ben mest oldum, mest!

Tuttum ben bu büyük teyzeyi.

Sanırım o da beni tuttu.

Çünkü...

'Ev turumuz' sona erdiğinde, salona geçip oturunca (ay bunu böyle yazınca ne kadar da havalı oluyor, bir duyan da malikanede yaşıyoruz sanır) bana, evet bana, "Serracığım,

her şeyden önce o nazik teşekkür kartın için sana teşekkür etmek, sonra da oturup o kartları yazdığın için seni tebrik etmek istiyorum," dedi.

Vayy...

Ve devam etti, "Günümüzde gençler giderek dikkatsiz oldular. Düğün listelerini hazırlamayı biliyorlar da, açıp en azından bir telefonla olsun teşekkür etmeyi nedense bilemiyorlar.

"Hele hele böyle seninki gibi duyarlı bir ifadeyle yazılmış zarif bir kartla teşekkür etmek iyiden unutuldu. İşte bunun için seni kutluyor ve teşekkür ediyorum."

Nasıl mutlu oldum, nasıl...

Yaptığın bir şeyin değerinin bilinmesi ne güzel.

O kartlara bayağı emek vermiştim. Önce uzun uzun uygun bir kart ve zarf bakmıştım. Büyüklere gönderileceği için biraz resmi olmalıydı ama öte yandan da Özgür'le beni yansıtacağı için genç ve neşeli bir görünüm sergilemeliydi. Doğru kartı bulduktan sonra da, balayı dönüşü, geceler gecesi oturup her armağan verene teker teker yazmıştım.

Ve ben böyle uğraşırken bazı arkadaşlarım, "Aman, işin mi yok, hem kimse yazmıyor ki artık. Kendi kendine iş çıkartıyorsun," diye hevesimi kursağımda bırakmışlardı.

Güzel bir şey yapıyoruz şunun şurasında.

Siz yapmıyorsunuz, bari beni eleştirmeyin.

Ama bak, yaptıklarımı değerli bulan biri çıkmıştı işte.

Onun için kızım Serra, dedim kendi kendime, sen güzel bulduğun davranışları uygulamaya devam et. Hiç kimse için olmasa bile, kendin için güzellikler üret.

Birden gözüm saate ilişti.

Dokuza çeyrek vardı!

Dokuza çeyrek...

Annemse ortalarda yoktu.

Nerede kaldı bu kadın.

Onlar konuşurken yavaşça banyoya kapandım ve annemi aradım. Çaldı, çaldı, çaldı.

Hay Allah, haydi anne haydi, aç şunu, diye yalvarıyordum, klozetin üstüne oturmuş. Tam kapatacakken, "Serra?" diyen sesini duydum.

"Anne, nerdesin?"

"Birkaç dakika sonra sizin apartmanın önündeyim."

"Tamam anne, sağ ol."

"Bir şey değil canım."

Tuvaletten çıkmamla Özgür'le burun buruna gelmem bir oldu.

"Serra, neredesin, iyi misin?"

"Elbette iyiyim, neden meraklandın ki?"

"Hayır yani, banyoya gittin filan da..."

Ay, n'olursun bu gece de biraz ilgilenme benimle... dedim... içimden tabii.

Ve –kapı zili...

Özgür'le aynı anda kapıya koştuk.

O, "Kim olabilir bu saatte?" diyerek.

Bense, "Sen konuklarımızla ilgilen, ben bakarım," diyerek.

Allahım, gizli bir iş yapmak meğer ne kadar zormuş.

Bir daha mı, tövbeler tövbesi...

Ama o telaş içinde oturup pilavın uzun öyküsünü anlatamazdım herhalde.

Kapıyı açtım, karşımda kapıcının kızı, elinde de kapaklı bir kâse.

Ağzını açıp, "Anneniz..." demesine kalmadan kâseyi elinden kapıp, "Sağ ol canım," diyerek kapıyı yüzüne kapatıverdim. Ve anında mutfağa geçtim.

Özgür ise kafasını uzatmış, "Kimmiş, ne istiyorlarmış?" diye so-ru-yor!

Ay, çatlayacam! Adam, git başımdan! Konuklarla ilgilen! Peşimden dolaşıp durma, diye bağırmak geliyordu içimden.

Oysa çok tatlı, çok cici bir tavırla konuştum, "Kapıcıdan bir şey istemiştim de, onu getirdi. Sen içerdekilerle meşgul ol hayatım, ben yemekleri getiriyorum."

"Tamam," dedi ve yok oldu.

Şükürler olsun!

Salçalı tavuk zaten kısık ateşte bekliyordu. Pilavsa, inanamayacaksın ama, alüminyum folyoyla öyle güzel ambalajlanmıştı ki sıcacıktı. Ve de misler gibi kokuyordu. Dedim ya, davetimizin süperstar'ıydı iç pilav.

Yemekleri servis tabaklarına aktardım, bir koşu sofraya koydum ve, "Buyrun," diyerek açılışı yaptım.

Bundan sonrası benim için de çok keyifliydi. Çünkü stres sona ermişti. Yemeklerimi beğendiler, pek çok kişi ikinci kez aldığı için hazırladıklarımın neredeyse tümü bitti. Bir ev sahibesi için bundan büyük iltifat olabilir mi...

Ayrıca sohbet harikaydı. Bol bol aile öyküleri anlattılar, birbirlerine takıldılar. En sonunda da oklarını bize çevirip, "Eee, balayı geziniz nasıldı?" diye sordular.

"İyiydi," dememiz onları tatmin etmedi.

"Anlatın ama," diye ısrar ettiler.

"Haydi Serra, sen anlat," diyerek topu bana attı Özgür.

Ben azıcık duraklayınca, "Nazlanmak yok, nazlanmak yok," diye bağrıştılar.

"Pekâlâ," dedim.

Masal dinlemeye hazırlanan çocuklar gibi susup beklemeye başladılar.

"Balayımız için, bildiğiniz gibi, Roma'ya gittik."

"Harika seçim..."

"Roma'yı seçmemizin çok özel bir nedeni vardı."

"Yaa..."

"Roma'yı seçmiştik, çünkü Özgür, Aşk Çeşmesi diye de anılan Trevi Çeşmesi'nde bana evlenme teklif etmişti."

Masada kıyamet koptu.

"Aslan yeğenim benim."

"Vay Özgür vay..."

"Ne romantik."

"Harika bir düşünce..."

"Sonra?"

"Sonrası, bizim için değerli anılar taşıyan bu kentte ilk akşam bir şişe şampanya ve iki de kadeh alarak Trevi Çeşmesi'ne gittik ve orada mutluluğumuza kadeh kaldırdık."

"Süpersiniz çocuklar..."

"Daha sonraki günler sokaklarda el ele, avare avare dolaşmakla, o çok sözü edilen İtalyan yemeklerini yemekle geçti. Roma'yı iyi bilen arkadaşlardan restoran isimlerini ve adreslerini almıştık. Her yemek bir serüvendi. Acaba bu et yemeği nasıl bir şey, acaba şu tatlı neyin nesi?

"Gündüz müzeleri geziyor, akşamüstü olunca onların ünlü meydanlarına gidip oturuyorduk. Öylesine yaşama sevinciyle dolu insanlar ki, anlamasak bile konuşmalarını, gülüşmelerini, sevgililerin birbirlerine sarılmalarını, hatta hatta kavgalarını zevkle izliyorduk.

"Daha sonra, gece ve sokakları yaşıyorduk. Bazen bir yerden gelen bir müzik sesi bizi oraya çekiyordu; girip bir kahve içiyor, müzik dinliyorduk. Bir başka akşam küçücük bir gece kulübünde saatlerce dans ettik.

"İşte böylece plan program yapmadan gönlümüzce yaşadık o bir hafta boyunca."

"Sadece Roma'ya mı gittiniz?"

"Evet, sadece Roma. Tarih ve kültürle yoğrulmuş bu kenti doyasıya ve gönlümüzce yaşamak istiyorduk."

"Ve bunu yaptınız."

"Evet," dedim Özgür'e bakarak, "doyasıya yaşadık."

"Ne güzel," diye içini çekti büyük teyze ve ekledi, "aferin size gençler." Sonra da ötekilere döndü. "Eh, artık biz de müsaade istesek... Ne dersiniz?"

Böylece gecemiz sona erdi. Her yönüyle çok hoş bir geceydi.

Konuklarımız gider gitmez, ilk işim yüksek ökçeli sandaletlerimi çıkarıp önlüğüme uzanmak oldu.

Özgür ise uykulu gözlerle bana bakıyordu.

"Serra, bu saatten sonra bulaşık işine girişmeyi düşünmüyorsundur umarım."

"Elbette düşünüyorum."

"Ama bak ikimiz de yorgunuz. Şimdi gidip yatalım, yarın sabah dinlenmiş ve de dinç bir vaziyette kalkıp elbirliğiyle ortalığı pırıl pırıl yaparız."

"Yemezler Özgür Bey. Ben bu bulaşıkları şimdi yıkayacağım, evimi toplayacağım ve sabahleyin de dilediğim kadar uyuyacağım. Sonra da tertemiz bir evde uyanıp derli toplu bir mutfakta kahvaltı hazırlayacağım."

"Çok şekilcisin be Serra..."

"Hiç de değil! O bulaşıklar bütün gece durunca ne biçim kuruyorlar, senin haberin var mı?"

"Bulaşık makinesi ne güne duruyor?"

"Her şey bulaşık makinesine konmuyor ki... Servis tabakları, gümüşler, vs. vs. Ayrıca şu mutfağın haline bakar mısın, savaş alanı gibi..."

Yani...

Bizim arkadaşlar geldiğinde de hep aynı tartışma. Özgür, evi sabah toplayalım, der. Ben, hayır, derim, hazır ayaktayız, şimdi toplayalım, sabaha iş kalmasın. Ayrıca, ertesi güne bırakınca, o gün de bulaşık yıkayıp ev toplamakla geçiyor. Günü yitiriyormuşsun gibime geliyor. Ne yapayım, elimde değil.

"Sen yorgunsun, yat," dedim ama Özgür, "Pekâlâ öyle olsun, şimdi toplayalım," diyerek derin derin içini çekti.

Kendine çok acıyordu, çoook...

Önlüğümü belime bağlıyordum ki, elimden alıp yavaşça kanepenin üzerine bıraktı ve, "Ama önce bir dans isterim," dedi.

Ve belimden kavrayarak beni kendine doğru çekti. Eski bir caz şarkısı yükseliyordu müzik setinden.

Gecenin o saatinde böyle romantik bir parça...

Güzel yaşanmış bir gecenin tanıkları, kalın, beyaz mumlar...

Mumların yorgun yorgun dalgalanan alevleri...

Çıplak ayaklarımın altında ahşabın serinliği...

Özgür'ün kokusu...

Vücudunun sıcaklığı...

Büyülü bir gece...

Sonra sessizlik...

CD sona ermişti.

İşte böyle sevgili defterim.

Sonra ne mi oldu?

Ne olacak, kolları sıvayıp bulaşıklara giriştik. Mutfağı ve salonu topladık, evi havalandırdık. İşimiz bittiğinde sabahın 02:30'u olmuştu.

Özgür hemen yattı, başını yastığa koyduğu anda kaydı gitti zaten ama tam dalmadan, "Harika bir geceydi Serra, çok teşekkürler," demeyi de ihmal etmedi canım benim. Bense, çekmecemden defterimi aldığım gibi parmaklarımın ucuna basa basa yatak odasından salona geçtim ve şu anda bu satırları yazıyorum.

Pek çok kişi, ne var bir daveti bu kadar büyütecek, diye düşünebilir ama bu sıradan bir yemekten çok öteydi.

Eşimin ailesiyle düğünden sonra ilk kez bir araya geliyorduk. Düğünde zaten kimse kimsenin pek de farkında olmuyor. Oysa bu gece... işte bu gece gerçek tanışmaydı.

Uyuşacak mıydık? Beni sevecekler miydi? Ben onlara ısınabilecek miydim?

Aileyi çok önemsiyorum sevgili defterim. Önemsiyorum, çünkü ben aileme düşkünüm. Özgür'ün onları, onların da Özgür'ü sevmesi benim için çok önemli.

Düşünsene, ailen eşini sevmiyormuş mesela. Ne kadar üzücü, ne kadar yıpratıcı.

İşte onun için ben de eşimin ailesiyle kaynaşmak istiyorum. Onlar beni sevsin, ben onları seveyim, bu arada Özgür de mutlu olsun istiyorum.

Evlendim diye azalmak yerine çoğalmak istiyorum. Ailelerimizle bağlarımızı koparmadan onlardan ayrılmayı başarmalıyız diye düşünüyorum ben.

Aman Tanrım, sabahın dördünde neler de yazıyorum. İyisi mi, davetin ardından tatlı uykuyu hak etmiş bir hatun kişi olarak sözü burada kesiyor ve,

İyi geceler, diyorum.

Yani, iyi sabahlar...

14 Ocak, Cumartesi

Şu annem bulunmaz bir kadın!

Az önce teşekkür etmek için aradım onu.

"Anacığım, dün yaptıkların için binlerce teşekkür... Hızır gibi yetiştin yani..."

Güldü. "Eee, anlat bakalım, nasıl gitti davet?"

"Harika! Mükemmel! Süper ötesi!

"Ayrıca bana bayıldılar!

"Ve –asıl konu. Hani o sözünü ettiğim korkunç büyük teyze vardı ya, herkesi tir tir titreten..."

"Evet..."

"İşte o bana neler neler söyledi. Düğün armağanları için yazdığım kartlar nedeniyle beni bir övdü, bir övdü."

"Demek ki o da zarif bir hanımefendiymiş."

"Hem de ne biçim."

"Her şeyin yolunda gitmesine sevindim canım."

"Anne, dur bir dakika, asıl sormak istediğim şeyi unutuyordum az kaldı. Sen o pilavı ne zaman pişirdin ve taa oralardan buralara nasıl yetiştirdin? Düşünüyorum, düşünüyorum da aklım almıyor."

"O da benim sırrım."

"Anne yaa..."

"Aşkolsun Serra, tahmin edemedin mi?"

"Hayır ve hâlâ şaşkınları oynuyorum nasıl becerdin diye."

"Serracığım, ben pilav filan pişirmedim ki..."

"Eee..."

"Evde yapmaya kalksam, o kadar süre içinde mümkün değil sana yetiştiremezdim."

"İşte ben de onu söylüyorum ya..."

"Bizim burada eşi bulunmaz bir aşçı dükkânımız var. Ve, şu işe bak ki iç pilavı meşhurdur."

"Şimdi düştü benim köşeli jetonum... Nasıl da düşünemedim," diye feryat ettim.

Annemse anlatmaya devam etti.

"Hemen oraya gidip on iki porsiyon aldım ve öyle bir paketleyin ki doğrudan sofraya gelebilsin, dedim."

"Harikasın."

"Aman Serra, ne var bunu bu kadar büyütecek. Pratik olacaksın, pratik... Elinin altında birkaç esaslı adres bulunacak, baktın yetiştiremiyorsun, hemen onlardan yardım alacaksın."

"Çok doğru, çok doğru," diye söylenirken birden durup anneme, "anne, niye ben hep böyle köşeli düşünüyor, esnek olamıyorum?" diye yakındım.

"Zamanla sen de pratik olmayı öğreneceksin. Yapa yapa, yaşaya yaşaya... Şimdiye kadar eve gelip her şeyi hazır buluyordun. Çalışan bir genç kızdın, evde hiçbir sorumluluğun yoktu.

"Oysa şimdi hem çalışıyorsun hem de evin her türlü işini; yemeğiydi, çamaşırı ütüsüydü düşünmek zorundasın. Bunun yanı sıra sosyal yaşamını da, yok davetiydi, yok

ziyaretiydi, sürdürmen gerek. O nedenle, zaman zaman sıkışacaksın, dolayısıyla giderek pratik düşünmeyi öğreneceksin. Mesela, ben de çalışan bir kadın olduğum için zaman içinde en iyi köfteci nerede, en iyi mezeyi hangi marka yapıyor gibi yardımcı bilgileri arkadaşlarımın sayesinde öğrendim. Buna bir de marketlerde satılan hazır yiyecekleri kullanma becerisini ekledin mi, daha sık davet yapabilir, dostlarını çağırırken zorlanmazsın."

"Zor işmiş evli bir kadın olmak..." diye homurdandım. "Neyse ki Pembe var."

Evet sevgili defter, evet, artık hayatımda bir de Pembe var. Pembe kim mi?

Bir zamanlar anneannemin yanında çalışmış, ilkgençlik yıllarında ondan pek çok şey öğrenmiş ve bizim ailenin neredeyse bireyi haline gelmiş, sağlam bir Anadolu kadını.

Gün gelmiş anneme, gün gelmiş Defne Teyzeme destek olmuş, hem de taa İzmir'lere kadar giderek. Böylece ben evlenince, annem hemen Pembe'yi buldu ve haftada iki kez gelip bana yardımcı olmasını sağladı.

"Sahi, Pembe nasıl?"

"İyidir, şu aralar kızının okulu, daha doğrusu okuması için mücadele veriyor ve her gelişinde onun evindeki olayları dizi film gibi izliyorum."

"Kocası yine problem mi çıkarıyor?"

"Evet! Kız kısmının okuması şart mı diyormuş!"

"Hey Allahım..."

"Ve hiç yardımcı olmuyormuş, ama Pembe, varsın yardım etmesin, ben yer siler, yine de kızımı okuturum, diyor."

"Pembe kendini çok geliştirdi," dedi annem. "Akıllı ve uyanık bir kızdı. Anneme ilk geldiği günleri anımsıyorum da, yerlere kadar uzanan ala bula etekler, başında alakasız bir eşarp... Konuşurken, özellikle de gülerken eliyle ağzını kapatırdı, gülmek, konuşmak ayıpmış gibi..."

"Oysa şimdi işe kot pantolon ve güzel bir tişört giyerek geliyor, saçlarını da atkuyruğu biçiminde topluyor."

"Demedim mi akıllı ve uyanık diye. Baktı, gördü ve kendini yetiştirdi. Sadece dış görünümünü değil, düşünce biçimini de çağdaşlaştırdı. Baksana, şimdi de kızını okutup yetiştirmek istiyor."

"Ah, bir de kocası yardımcı olsa..."

"Keşke... keşke..."

"Evet," dedi annem, "söyle bakalım, önümüzdeki hafta buluşabilecek miyiz?"

İşte bu da yeni hayatımda bir başka yenilik...

Çok komik ama şu çılgın tempomda ne anneme ne de dedemlere gidebiliyorum. Sık sık yani...

İşten çıkış, o trafik ve evlerin ters yönlerde oluşu buna olanak vermiyor.

Ben de şöyle bir çözüm buldum: Annemle anneanneme her hafta bir yerde öğle yemeğinde buluşmayı hedefleyelim, dedim. Eğer bir aksilik çıkarsa, örneğin benim olur ya da annemin bir toplantısı olursa, başka bir güne ya da ertesi haftaya kaydırırız buluşma işini. Ama bu şekilde hiç olmazsa haftada bir kez olsun bir araya gelir, bir diğerinin hayatında neler olup bitiyor bir şekilde öğreniriz. İkisi de bu fikri çok fazla beğendiler. Uygun hafta sonları da beylerle buluşmaya karar verdik sonunda.

Yenilikler dedim ya az önce, şaka maka derken yepyeni bir hayata doğru yürümeye başladığımın farkında mısın sevgili defter?

Evet, yeni bir hayatın içindeyim artık. Öncelikle aileme değil, kendime ait bir evde oturuyorum.

Üstelik bu evde yabancı biriyle yaşıyorum.

Şimdi bunu böyle söyleyince garip geliyor ama bir düşünsene... Özgür, ailemin bireyleri, dedem, anneannem, annem kadar bildik, tanıdık biri değil ki...

O, bambaşka bir evde, bambaşka kişilerce yetiştirilmiş bir yabancı bir yerde...

Ben de onun için bir yabancıyım.

Ve biz, bu iki yabancı insan, aynı evde yaşıyor, sadece mekânı değil, hayatı da paylaşıyoruz. Ne kadar ilginç...

Düşünüyor, düşünüyorum da, aklım bu evlilik düzenini hiç ama hiç almıyor.

Bir süre önce sana tamamen yabancı olan bir insan, gün geliyor, senin en yakının olup çıkıyor.

Müthiş bir şey bu...

"Evet," dedi annem. "Cevabını bekliyorum."

Düşüncelere dalmış gitmişim.

"Anne," dedim. "Önümüzdeki salı günü Beyoğlu Aksanat'ta çok ilginç bir sergi var. Önce orada buluşup sergiyi gezsek, sonra da o civarda bir yerde hafif bir şeyler atıştırsak... Ne dersin?"

"Harika, derim."

Böylece gelecek haftanın randevusunu ayarlamış olarak konuşmamızı sonlandırdık. İşte böyle sevgili defterim.

Yeni hayatımdaki yenilikleri yaşamaya devam...

Bugün ve yarın kızlarla takılıyorum sevgili defter.

Neden mi?

Evimin direği iş gezisinde de ondan.

Özgür, İzmir'e, oradan Antalya'ya geçecek.

Melis'in Kaan da yine Amerika'daymış.

Eh, durum böyle olunca, buna bir de ballı dedikodu eklenince, görüşmek şart oldu.

Melis'le spor salonunda buluşmak üzere randevulaştık. Aslında ben sporu kolay kolay aksatmam ama şu son aylarda işlerin yoğunluğuydu, dünya tatlısı evimin ustalarla ilgili işleriydi, derken çok ihmal ettim. Spora gidemiyorum diye zaten huzursuzlanırken, bir de son buluşmamızda, sevgili eşlerimiz koro halinde, hanımlar, dikkat edin kilo almaya başladınız, demesinler mi...

Özellikle de Melis'le ben tehlike çizgisindeymişiz!

Bak bak, lafa bak.

Tıpkı Melis gibi ben de önce şiddetle karşı çıktım bu sözlere.

Ondan sonra... evde... yalnız başımayken... acı gerçeği kabullenmek zorunda kaldım.

Çünkü en doğrucu, en acımasız ölçüt olan dar kotumun içine girmeyi (yatağa sırtüstü yatıp ondan sonra fermuarı çekerek) başarmıştım ama ayağa kalktığımda nefes alamıyordum!

Demek ki...

Kilo almıştım!

Aynada melûl melûl kendime bakarken telefon çaldı.

"Serra, ben Melis."

"Söyle canım."

"Felaket! Rezalet! Çocuklar haklılarmış! Ben gerçekten de kilo almışım. Az önce tartıldım, hem de aç karnına..."

"İnanmayacaksın ama Melis, ben de şu anda aynanın karşısında kottan taşmış halimi incelemekle meşguldüm. Ne zaman aldık bu kiloları?"

"Ne zaman olacak, beyefendilere uyduğumuzdan bu yana... Yok balıkçıya gidelim, yok meyhaneye takılalım, yok yeni bir kebapçı açılmış... Bundan böyle salata bardan başka yere götüremezler beni. Bu da böyle biline..."

"Çok haklısın arkadaşım, kesinlikle sana katılıyorum."

"Derhal önlem almalıyız."

"Yani, hemen spora başlamaya, derhal yediklerimize dikkat etmeye ve bu kararımızdan kesin dönmemeye ant içmeliyiz."

Melis gülmeye başladı, bense sözlerime devam ettim, "Niye gülüyorsun, senin hemen-derhal-kesin üçlüsünü durumumuza uyguladım."

Böylece spor salonunda çalışmalarımız başladı. Hafta içi görüşemiyoruz çünkü ben ya sabah erken, ya da iş çıkışı gidiyorum, o evinin kadını olduğundan gün içinde çalışıyor. Ama hafta sonları aynı saatte orada oluyoruz. Birlikte çalışıyor, duşumuzu alıyor, sonra da bir kahve içimliği çene çalıyoruz.

Dün Melis beni arayıp, "Yarın spordan sonra kimseye söz verme de şöyle rahat rahat bir salata yiyelim," dedi ve ekledi, "çünküüüü..."

"Senin dilinin altında bir şey var yine."

"Çünküüüü..."

"Üf Melis, haydi söyle."

"Bak şekerim, sadece şu kadarını söyleyebilirim. Elimde ballı bir dedikodu var."

"Kimin hakkında? Kimin hakkında?"

"Yo, öyle acelecilik yok. Çünküüüü... haberim altın değerinde."

"Küçücük bir ipucu?" diye yalvarmama aldırmadı bile gaddar kadın.

"Günü ve zamanı gelince," şeklinde gayet dramatik bir cümleyle telefonu kapattı.

Böylece bugün sıkı bir çalışmadan sonra kafede buluştuk.

"Eee, dinleyelim artık şu altın değerindeki haberi."

"Çok şaşıracaksın çok," dedi salatasından bir çatal alarak.

"Var ya," dedim. "Senin bizim Sırma'yla kesin bir yerden bir biçimde kan bağın olmalı. O da aynen senin gibi böyle nazlana nazlana anlatır anlatacağını."

"Tamam şekerim tamam," dedi ve gözlerimin içine bakarak fısıldadı, "konu –Burak!"

Düş kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Burak'ın çapkınlıkları artık o kadar sıradan ki...

"Demek konu Burak."

"Evvet."

"Neler yapmış bizim çapkın yine? Bu arada, aramasak bizleri hiç arayacağı yok. Neyse, sen yine anlat bakalım."

"Burak ev-len-di!"

"Ne?!" Çatalım büyük bir şıngırtıyla elimden düştü.

Melis haklıydı. Bu, gerçekten altın değerinde bir haberdi.

"Ne zaman? Nasıl? İnanılmaz bir şey bu."

"Yaa, demedim mi sana haber büyük diye..." Bunları söylerken Melis keyifle bakıyordu bana.

"Kız kimmiş? Biz tanıyor muyuz? Hoş, o bütün sevgililerini bizden bucak bucak saklıyordu. Hangisini görebildik ki..."

"Ama bunu gördün şekerim."

"Yaa... Melis, öldürürsün sen insanı. Nerede gördüm onu?"

"Hani bir davette hep birlikteydik ve bizim Burak bir kızla gelmişti de şaşmıştık nasıl oldu da sevgilisini koluna takıp geldi diye."

"Öyle bir şey anımsar gibiyim."

"Hani ben kızı beğenmiştim de sonra çaktırmadan onu sorgulamıştım ya."

"İşte şimdi hatırladım. Yüzü gözümün önünde..."

"Ve tuttum bu kızı, diyerek gidip bizim oğlana da, aklın varsa bu kızı kaçırmazsın, demiştim."

"Evet, evet."

"İşte o kızla evlendi."

Zafer kazanmış komutan edasıyla süzüyordu beni Melis.

"İyi ama daha sonra ben sana sorduğumda, bitti o iş, demiştin."

"Evet ve şu Burak ne kadar aptal, burnunun dibindeki mükemmel kızı kaçırdı diye de çok kızmıştım."

"Demek tekrar bir araya geldiler ve bizim Burak bu sefer aman kaçırmayayım deyip nikâhı bastı."

"Yooo, o kadar basit değil cancağızım, o kadar basit değil."

"Zaten bizim Burak'ın hangi işi basit ki..."

"Bak şimdi olay şöyle gelişiyor," dedi Melis keyifli keyifli. "Bunlar ayrıldıktan sonra kız başkasıyla çıkmaya başlıyor. Tabii bizimki de..."

"Hiç şaşmam."

"Haklısın! Bizimki her zaman olduğu gibi daldan dala uçarken, kızın ilişkisi derinleşiyor ve o delikanlıyla evlenmeye karar veriyorlar."

"Buraya kadar her şey normal Melisçiğim."

"Evet öyle. Bu arada sanırım iki yıla yakın bir süre geçmiş oluyor. Kız düğününe hazırlanıyor, gelinliği ısmarlanıyor, her şey pek güzel giderkeeen..."

"Eee..."

"Bunlar bir diskoda karşılaşıyorlar."

"Burak'la kız mı?"

"Elbette! Başka kimden söz ediyoruz ki şurada."

"Eh, bu karşılaşma da normal."

"Normal de; bizim oğlan kızı görünce onu ne kadar çok sevmiş olduğunun farkına varıveriyor."

"Geçmiş ola..."

"Ve gidip kızı dansa kaldırıyor."

"Uygarca bir davranış."

"Ve dans ederken kıza, onu hâlâ çok sevdiğini, aradan onca zaman geçmesine karşın onu hiç unutamadığını anlatıyor."

"Uygarca görüşme masalı da burada böylece sona ermiş bulunuyor arkadaşlar."

"Lütfen her lafıma bir dipnot eklemekten vazgeçer misin!"

"Sustum! Peki, kız ne demiş bütün bu laflara?"

"Ben evleniyorum, demiş."

"Yani, günaydın Burak Bey, şeklinde de alabiliriz bunu. Kusura bakma Melis, dayanamadım."

"Burak ısrarcı olmuş; sen de beni seviyorsun, itiraf et, demiş. Onu bırak, benimle gel, demiş."

"Şu özgüvene bakar mısınız..."

"Aslında kız da Burak'ı gerçekten seviyormuş; yani bu sözleri söylerken Burak kendi kendine gelin güvey oluyor diye bir durum yok ortada."

"Peki, kızın yanıtı ne olmuş?"

"Onu bırakıp seninle gelmemi istiyorsun ama o bana evlenme teklif etti, demiş."

"Helal! Taşı gediğine koymuş."

"Bunun üzerine bizimki ne yapmış, biliyor musun?"

"Ne yapmış?"

"Ben de sana şurada şu dakikada evlenme teklif ediyorum, demiş."

"İnanmıyorum!"

"Evet! Duyunca benim de senin gibi ağzım açık kaldı."

"Sonra? Sonra ne oldu?"

"Bizimki kızın ağzından girip burnundan çıkmış ve sonunda onu ikna etmiş."

"Aman Tanrım, böyle şeyler filmlerde olur sanırdım."

"Kız, her şeyi ama her şeyi olduğu gibi bırakmış. Bir tek gelinliğini almış ve bunlar uçağa atladıkları gibi doğru Las Vegas'a uçup orada evlenmişler. Sonra da bir ay boyunca, balayı niyetine Amerika'da gezmiş dolaşmışlar."

"Melis, bu gerçekten müthiş bir haber."

"Düşün," dedi Melis. "Diskoda karşılaşıyorlar, orada ayaküstü kızı ikna edebiliyor ve birlikte kaçıp gidiyor, Las Vegas'ta evleniyorlar."

"Demek ki kız bizim Burak'ı gerçekten sevmiş."

"Ama sıkı çocuktur Burak, sonra istedi mi çok da çekici olabilir."

"Umarım mutlu olurlar ama inan şaşkınlığımı hâlâ atamadım üzerimden."

"Ee kızım, her şey biz insanlar için."

"Ne o Melis Hanım, bakıyorum pek filozof takılıyorsunuz."

"Şimdi her şey güzel de, bence bu durumda önemli bir pürüz var."

Tam da o sırada gözüm vitrindeki elmalı paya takılmaz mı...

"Melis, kusura bakma ama sözünü keseceğim. Şuradaki elmalı payı görüyor musun?"

"Görmek istemiyorum!"

"Melis be, o kadar çalıştık; yemek niyetine şu otla kökle midemizi bastırdık. Ödülü hak etmiyor muyuz sence?"

Melis pastaların durduğu vitrine sıkı sıkıya arkasını dönmüş oturuyordu ve dönüp bakmaya da hiç niyeti yoktu.

"Ödülünü yarın tartıya çıktığında alacaksın."

"Ama bu elmalı pay. İçi elma dolu, etrafında incecik bir hamur var, hepsi bu."

"Susar mısın..."

"Peki, bir tane ısmarlasak ve onu bölüşsek, yanına da bir kahve... Ha, ne dersin?"

"Peki, ama bak eğer yarın tartıda en ufak bir yükselme görürsem, saçını başını yolarım, bilmiş ol."

Böylece garson, yüzünde alaylı bir gülümseme, elmalı payı ikiye bölüp önümüze koydu.

"Evet Melis, bir pürüz var, diyordun."

"Tabii Burak'a bir şey söylemedim ama..."

"Dur bir dakika, dur bir dakika. Sana bunları Burak'ın kendisi mi anlattı?"

"Herhalde yani... Yoksa nereden bilebilirdim bunca ayrıntıyı?"

"Valla harikasın Melis. İnsanlar nasıl da her şeyi anlatıyorlar sana."

"Eee, onlar benim oğullarım sayılırlar."

Haydi, bizi aldı mı bir gülme...

Melis'in oğulları...

Gül Allah gül...

"Ciddi olalım lütfen," diyerek yaşarmış gözlerini sildi ve devam etti Melis, "bence pürüz şu: bu kız Ankara'da bir devlet dairesinde çalışıyor. Devlet Planlama'da galiba... Anlayacağın güzelliğinin yanı sıra kafalı ve kültürlü."

"Ne güzel işte."

"Güzeli var mı. O, Ankara'da, Burak ise İstanbul'da... Peki nasıl yürüyecek bu evlilik?"

"Haklısın... da, asıl önemli olan Burak'la kızın ne düşündüğü."

"Burak, onun da bir işi, bir mesleği var, nasıl ben işimi bırakıp Ankara'ya yerleşemezsem, onun da mesleğinden vazgeçip İstanbul'da yaşamasını bekleyemem, diyor. Ayrıca kızın ailesi Ankara'daymış ve birbirlerine çok bağlılarmış."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum, Melis. Sahiden de zor bir durum."

"Burak'a, ilişkinizi nasıl yürütmeyi düşünüyorsunuz diye sordum. Bir hafta sonu o gelir, bir hafta sonu ben Ankara'ya giderim. Tatillerde buluşuruz. Var böyle evlilikler, hem her zaman dip dibe olmak şart mı, dedi. İşte onun fikri bu."

"Hayırlısı," diye içimi çektim.

Tıpkı ama tıpkı anneannem ve annem gibi.

"Melis?"

"Efendim?"

"Biliyor musun, ben gitgide anneme, daha doğrusu anneanneme benzemeye başladım. Yaşlanıyor muyuz dersin?"

Melis nedense pek içten güldü bu soruma. "Hayırlısı, dedin diye mi?"

"Evet."

"Bu yaşlanmak değil ki kızım; yaşıyor ve öğreniyoruz, yani olgunlaşıyoruz. O zaman da bazı konularda çizgilerimiz onlarınkine yaklaşıyor."

"Demek Burak şimdi marjinal bir evlilik yaşayacak."

"Marjinal mi bilemem ama sıra dışı olduğu kesin. İkisi de evlerini bozmayacaklarmış. Bu koşullarda yeni bir ev açmalarına gerek yokmuş. Dahası herkes kendi ortamında, kendi arkadaşlarıyla ilişkilerini sürdürecekmiş."

"Bu fikirler kime ait?"

"Daha çok kıza ama Burak da bu düşünceleri akıllı buluyor. Örneğin, arkadaşlar konusunda, nasıl benim için sizler varsanız, onun da Ankara'da okul ve iş arkadaşları var. Ben İstanbul'dayım diye, arkadaşlarıyla buluşmamasını asla isteyemem. Aynı şekilde, o da benden böyle bir şey istemez, diyor.

"Ama iki taraf da olabildiğince arkadaşlarını birbirlerine tanıştıracaklarmış. İşte buradan çıkarak, Burak önümüzdeki günlerde bir davet düzenleyip eşini bizlerle tanıştırmak istiyormuş. Bir tür evlilikleri şerefine davet de diyebiliriz buna. Ve, işte ben bu aşamada sahneye giriyorum. Burak

oğlum benden yardım etmemi istedi. Daveti nerede, nasıl yapalım gibilerden..."

"Daha iyi bir adrese gidemezdi."

"Eee, ne de olsa oğullarım onlar benim."

Haydi, yine aldı mı bizi bir gülme...

"Vay Burak vay," dedim. "Melis, gerçekten beni şaşırtmayı başardın. Haberin kendisi ilginç, sonrası daha da ilginç."

"Kahvelerimizi ısmarlayalım da, sana bir ilginç haberim daha var."

"Dinliyorum Melisçiğim."

Garsona kahve siparişini verdikten sonra, "Tam da emin değilim ama kulağıma geldiğine göre Oktay da evlenmiş," dedi.

"Yaa, umarım mutlu olur."

İtiraf etmeliyim ki, bir tuhaf oldum! Nasıl anlatsam, hani insan midesine bir yumruk yer de bir an nefessiz kalır ya... öyle bir şey.

Melis anlatmaya devam ediyordu.

"Erzincan'da tanışmışlar. Kız, kayakçı mıymış, yoksa AKUT'la mı çalışıyormuş, öyle bir şey."

"Çok iyi."

"Ayrıca belgesel filmler çekiyormuş, o nedenle bu tür yerlerde, yani dağlarda, ormanlarda çalışıyormuş."

"O zaman Oktay'la iyi anlaşacaklar demektir, onun hesabına sevindim."

"Hemen gardını almana gerek yok, ben senin arkadaşınım. Ve bunu da, az önceki gibi ballı dedikodu niyetine değil, haberin olsun, bir yerde bir durum olduğunda şaşırıp kalma diye söylüyorum."

"Teşekkür ederim, çok düşüncelisin Melis."

Uzanıp elimi tuttu. "Özgür'le ilgili kararını verdiğinde, seni en çok savunan ve destekleyen bendim, çünkü doğru karar verdiğini görebiliyordum," dedi ve asıl konuya döndü. "Oktay'a arkadaşları, abi bu ne acele, deyince, bir hata bir kere yapılır, demiş.

"Anlayacağın sen ona, hayatın bizi beklemeyeceği konusunda iyi bir ders vermişsin. O da bu dersi almış ki, ikinci kez aynı yanlışı tekrarlamamış."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece Melis'i dinliyordum. "Bir şey daha söyleyeceğim ve bu konu burada kapanacak. Aynı akşam arkadaşlarla içkiydi, muhabbetti derken, Oktay, bir hata bir kere yapılır, dedikten sonra, ama insan büyük aşkı bir kez yaşar ve onu hele de kendi eşekliği yüzünden elinden kaçırmışsa, işte o hatanın geri dönüşü olamaz, demiş, sonra da masaya bir yumruk indirerek, gitti gider, diye inlemiş."

Hiç sesim çıkmıyordu.

Melis devam etti, "Kimseyi üzmek istemem, hele hele seni, sevgili arkadaşım. Ayrıca mesele kapanmış, herkes kendi yolunu çizmiş ve en doğrusunu yapmış bence. Ama, yine de bunları bilmek senin hakkın diye düşündüm. Bilmiyorum, belki de hata yapıyorum."

"Ne yapıyorsan en iyi niyetinle yapıyorsun."

"Sağ ol canım," dedi Melis ve havamızı değiştirmek istercesine, "hem yaşlanınca torunlara hava atmak için, bakmayın şu halimize, vaktiyle bizler de ne aşklar yaşadık, bizi kimler sevdi kimler, diyebilmek gerek," diyerek şen bir kahkaha attı.

Spor yapmak için evden çıktım, şu haberlere bak.

Hâlâ sersem gibiyim.
Burak'ınki sıra dışı...
Oktay'ınkiyse...
Her neyse...
Konuyu kapatalım.
Aydede de pek bir solgun bu gece...

11 Mart, Cumartesi

Melis'in evindeydik bugün.

Çok önemli bir kutlama vardı çünkü.

Bir doğum günü kutluyorduk.

Melis'in dünyalar güzeli kızı Başak Hanımın birinci, evet birinci yaş günüydü kutlanan.

Melis, "Henüz kendi yaşında yakın dostları olmadığı için, teyzeleriyle idare edecek artık," derken bir yandan da pasta ve tuzluları taşıyordu.

O sırada günün yıldızı Başak Hanım ise annesinin peşinden gayretli gayretli emeklemekle meşguldü. O kadar tatlı, o kadar tatlı bir bebek ki anlatamam.

Esin, "Bu ne şık giysi böyle," deyince Melis onu yanıtladı, "Kendi armağanını hatırlamadın mı?"

"Sahi, ben mi almıştım bunu?"

"Ooo kızım, olmuş sana olanlar..."

Eflatun renkli giysinin altındaki kat kat beyaz jüpon, Başak emekledikçe bir köpük yığını gibi iki yana sallanıyordu.

"Çocuklar, bakın size yeni numaramızı gösterelim," dedi Melis ve kızına dönüp ellerini uzattı, "Haydi Başak, ayağa kalk."

Başak, yüzünde kocaman bir gülücük, önce bir annesine baktı, sonra o tombul ellerini uzattı. Melis onu ayağa kaldırdı, kısa bir süre sonra da ellerini bıraktı.

Şimdi Başak kendi başına ayakta duruyordu.

Biz onu alkışlamaya başlayınca, o da keyif çığlıkları atarak kendini alkışlamaya başlamaz mı...

Ye onu ye...

Sonra kendini bıraktı ve küt diye poposunun üstüne oturuverdi. Yüzündeyse şaşkın bir ifade vardı, nereden nereye geldim, dercesine.

Ve bizlere, yani tepesine toplanmış koskoca kadınlara, ne kadar da saçmasınız dercesine bir bakış fırlatıp son sürat emekleyerek uzaklaştı.

"Yürümesi yakındır," dedi Melis. "Haydi buyrun çay sofrasına. Doğum günü pastasını yeme zamanı..."

Pespembe pastanın üstünde şekerden yapma rengârenk bir kelebek vardı; oraya öylesine konmuştu sanki ve yanında bir adet mum...

Başak Hanım mama iskemlesine oturtuldu. Pastası önüne getirildi.

Hepimiz masada yerlerimizi aldık. Mum yakıldı, Başak Hanıma üflemesi söylendi.

Tüm teyzeler bekliyorduk.

Biz böyle beklerken Başak Hanım elini uzattığı gibi şekerden kelebeği yakalamasın mı... sonra da parmağını kremaya daldırıp saçlarına sürmeye başlamasın mı... Bunun üzerine herkes bir ağızdan, "Yapmaaa..." diye bağrışmasın mı...

Ve –Başak Hanım koskoca kadınların bu bağrışmasından korkup avaz avaz ağlamaya başlamasın mı...

Neyse ki meseleye Melis hemen el koydu; onu kucağına aldı, ıslak yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da birlikte üfleyerek mumu söndürdüler.

Böylece biz de adı Başak'ın tadı bizim doğum günü sofrasındaki pasta ve özenle hazırlanmış minik sandviçlere dalış yaptık.

"Eee Serra," dedi Melis. "Nasıl gidiyor evlilik?"

"Şimdilik bir şikâyetim yok."

"Evin işleri bitti mi?"

"Aman Esin, sus hatırlatma. Bitti sayılır ama nefret ettim, inan, nefret ettim. Zaten Özgür de bir yıl usta yüzü görmesem, aramam, diyor. Çok yordular bizi."

"Abarttınız siz de ama... Bir dolu değişiklik yaptınız, kolay mı..."

"Öyle deme ama Esin, şu mutfak işini al örneğin. Şu gün geleceğiz diyorlar, gelmiyorlar. Sen işini gücünü bırakıp evde bekliyorsun, ne gelen var, ne giden. İnsan en azından bir telefon eder.

"Nitekim geçen gün bir tepem attı, kalkıp bürolarına gittim. Ve inanın hiç yapmadığım bir şey ama bağırdım çağırdım.

"İnsana, zamana, işinize saygı duymuyorsunuz, dedim. Söz veriyor gelmiyorsunuz, demek ki sizin sözünüzün hiçbir değeri yok, dedim. Dedim de dedim, sonunda müdür bey geldiler. Benden özür diledi ve işle bizzat ilgileneceğini söyledi, büyük bir lütuf yapıyormuşçasına.

"Ben de, işler siz bizzat ilgilendiğinizde yapılıyorsa, bu çok başarısız bir ekibiniz ve şirketiniz var anlamına geliyor, dedim ve kapıyı çarpıp çıktım."

"Aman Serra, neler söylemişsin sen."

"Öyle deme ama Dilek, şu bizim mutfağın salona bakan bölümü var ya, onun değişmesi gerek çünkü beyler doğru dürüst ölçü alamamışlar, yani kabahat onlarda. Tamam mı?"

"Anladım."

"İşte biz de diyoruz ki, gelin şu defolu bölümü söküp yerine düzgün yapılmış olanı takın. Onlar bize bir tarih veriyorlar, biz de ona göre elektrikçiyle randevulaşıyoruz, çünkü o bölümün üstünde spot ışıklar var. Ve ancak mutfakçıların işi bitince elektrikçi gelip spotları yeniden yerleştirebilir. Özetle, hepsi birbirine bağlı.

"Bu durum uzun uzun o geri zekâlılara anlatıldı, tamam, dediler, tarih verdiler ve o gün ben işten izin alıp eve geldim. Bekle, bekle, bekle... ne gelen var, ne giden. Sinir oldum tabii."

"Arasaydın ya..."

"Aramaz olur muyum, aradım tabii. Yok ekip şuraya çıktı, yok ekibe ulaşamıyoruz, akılları sıra atlatıyorlar.

"Bir başka sinir olduğum da, o havalı konuşmaları. 'Size geri döneriz efendim...' 'Size hemen geri döneceğim efendim.'

"Sonunda kendimi tutamadım, kardeşim şuna doğru dürüst, sizi arayacağım desenize, dedim. Ve bak bu çok komik ama anında aklıma annemin Türkçe konusunda bana yaptığı uyarılar geldi. Şimdi de ben tutmuş onları uyarıyordum. Neyse, konumuza dönelim; tabii ve de beklendiği gibi o gün gelmediler!

"Bir yarım iş gününü evde boşu boşuna oturarak harcadığıma mı yanayım; elektrikçiyi arayıp ertesi gün gelmemesini söyleyip ona gün vermeyi bir başka bahara bırakmak zorunda kaldığıma mı...

"İşte bütün bunların sonunda onların o şık mı şık ama işe yaramaz bürosuna gidip bir güzel bağırıp çağırdım. Hiç olmazsa, içimi döktüm, ferahladım."

"Sonuç?"

"Sonuç hemen ertesi gün, yani pazar günü, akşama kadar çalışıp bitirdiler."

"Hem de pazar günü..."

"Evet, hem de pazar günü..."

"Desene onları iyice korkutmuşsun."

"Konu sadece ben olsam yine aldırmazlardı da, sizi tüketici köşesine yazacağım, deyince nazik bedenlerini oynattılar. Malum, gazetelere çarşaf çarşaf reklam veriyorlar."

"Şimdi oldu."

"Tabii ya ne sandın. Ayrıca bu işi hemen halletmeselerdi valla ve de billa bizim halkla ilişkilerde çalışanlardan birkaç isim alıp tüketici köşelerine, hem de isim vererek çatır çatır yazacaktım. Ne bu yaa..."

"Tamam, tamam. Sakinleş artık."

"Özgür de öyle söylüyor ama çok kızıyorum be Esin. Bana desin ki, kardeşim ben hemen gelemem ama gelecek ay şu gün gelebilirim, tamam, kabulüm. Ama sen beni aptal yerine koy, at kafadan bir tarih, sonra çek başka yere git. Bu, ne iş ahlakına sığar, ne insan saygısına ne de profesyonelliğe..." dedim ve ekledim, "kusura bakmayın, çok konuştum ama yarama parmak bastınız. Haydi artık başka şeyler konuşalım. Kimde ne yenilik var?"

"Bende bir yenilik var," dedi Esin.

"Yaa..."

"Hayırdır.

"Neymiş bu yenilik?"

Soru yağmuru sona erince, kızcağız konuşabildi.

"Selçuk'un çocukları artık bizimle yaşayacaklarmış."

Melis atıldı, "Ben demedim mi..."

"Ne demiştin ki?" derken Esin hiç de mutlu görünmüyordu.

"Sen Selçuk'la evlenmeye karar verdiğinde ve de onun ilk eşinden iki çocuğu olduğunu öğrendiğimde, kesin eski karısı bu iki çocuğu Selçuk'la Esin'e postalar, demiştim."

"Ay yani Melis..." dedim. Şuraya bakar mısın, nasıl da ateşe körükle gidiyor.

"Yalan mı?" diye beni duymamışçasına devam etti Melis. "Bugüne kadar çocuklar annelerinin yanında değiller miydi? Hem zaten çocukların anneleriyle olmaları gerekmez mi? Öyleyse ne oldu da birden babalarına yolluyor? Çünkü adam evlendi. Bir başka deyişle yeni gelen kadını huzursuz etmek için.

"Nefret ediyorum çocuklarını böyle kendi amaçları için kullananlardan, nefret... Bunlar nasıl anne yaa..."

"Kızım bi susar mısın!" diye bu kez ben Melis'e bağırdım.

Dilek o kadar şaşırmıştı ki, gıkı çıkmadan bir bana, bir Melis'e bakıyordu.

"Esin, lütfen bize neler olup bittiğini anlatır mısın?"

"Geçen gece Selçuk eve geldiğinde çok düşünceliydi. Önce pek üstünde durmadım ama daha sonra, otur Esin, seninle konuşmak istediğim bazı konular var, dedi."

Melis, "İşte! Bir erkek gelip lafa böyle başladı mı yandı gülüm keten helva..." diye Esin'in sözünü kesmekten alamadı kendini.

"Evet," dedik Dilek'le aynı anda, devam et anlamında. "Ne dedi Selçuk?"

"Berrak bugün beni aradı, dedi."

"Bir dakika, Berrak, Selçuk'un eski eşi mi oluyor?"

"Evet. Ve Selçuk'a demiş ki, artık senin de bir evin, bir eşin var. Çocuklara bir yuva verebilecek konumdasın. Bugüne dek onlara ben baktım ve bu hiç de kolay olmadı. Mesleğimde istediğim başarıyı gösteremedim çünkü tüm zamanımı ve enerjimi işime veremiyordum. Oysa şimdi senin kurulu bir düzenin var, dolayısıyla onlara sahip çıkabilirsin, böylece ben de işimde rahat rahat çalışabilirim –tıpkı senin bugüne dek yapmış olduğun gibi... demiş ve sormuş, bu istediğimde haksız mıyım?

"Ne diyebilirdim ki, dedi Selçuk, haklıydı. Nitekim haklı olduğunu söyledim ona."

"Buyrun cenaze namazına..."

"Melis!"

Melis bana hiç aldırmadan Esin'e döndü.

"Peki Selçuk senin de çalışan bir kadın olduğunu, ayrıca çocuklarla ilgili hiçbir deneyimin olmadığını söylememiş mi?"

"Hayır, o sadece bu durumu kabul etmiş."

"Oh, ne güzel! O söylemiş, beriki kabul etmiş, kabak da bizim kızın başına patlamış."

"Melis, inan Selçuk da çok üzgündü, çok şaşkındı. Ne diyeceğini bilemez haldeydi. Ona hak vermiyor değilim, insan nasıl hayır, çocuklarımı istemiyorum, der. Ayrıca demesini bırak bir yana, kıyamaz onlara. Ben bunu anlayabiliyorum."

"Ben de anlıyorum Esinciğim, ben de anlıyorum. O kadın da haklı, Selçuk da haklı ama bu iş dönüp dolaşıp senin kucağına düşüyor ve bence bu haksızlık. Düşünsene onları

doğru dürüst tanımıyorsun bile. Hem çocuklarla ilgili hiçbir bilgin yok."

Melis'in bu sözlerinden sonra bir sessizlik çöktü odaya. Hepimiz susuyorduk. Öyle bir konu ki, aşağı tükürsen sakalın, yukarı tükürsen bıyığın...

Sonunda Dilek konuştu. "Çocuklar kaç yaşında?"

"Kız on iki, erkek dokuz yaşında..."

"Kızların babalarına en düşkün oldukları yaş," diye mırıldandı Melis.

Yani şunun ağzından da bir güzel laf çıksa ya bugün...

"Ne zaman gelecekler?" diye sormayı sürdürdü Dilek.

"Sanırım bir-iki haftaya kadar; önce odalarını hazırlamam gerek. Yatak, dolap filan..."

"Tabii bunlara sen bakacaksın," dedi Melis.

"Evet."

"İşte benim demek istediğim buydu. Dakka bir gol bir şeklinde işler Esin'in omuzlarına yüklenmeye başladı bile."

"Sen de bu kadar olumsuz olma, Melis," dedi Dilek. "Bu işler hiç belli olmaz, bakarsın harika bir ilişki kurulur aralarında."

"İnan, bütün kalbimle böyle olmasını isterim Dilek, bütün kalbimle... Ama tam buluğ çağında bir kız çocuğu... Ayrıca o şimdi Esin'i annesinin yerine almış bir kadın gibi görecek ve evde iki kadın çekişmesi yaşanacak."

"Peki," dedim Melis'e, "bütün bu olumsuzlukları sayıp dökeceğine, bir çare bul. Madem eleştirip duruyorsun, ne yapmalı, onu söyle."

"Bence," dedi Melis, "işi en başından köklü biçimde çözmek için, Esin, Selçuk'un çocuklarının sorumluluğunu taşıyamayacağını Selçuk'a açık yüreklilikle söylemeli.

"Yeterli bilgi ve deneyimden yoksun olmasının yanı sıra kendisinin de çalıştığını vurgulamalı. Çalışan, evli bir kadının ne kadar zorlandığını, bunun üstüne bir de çocuklar, üstelik tanımadığı, huylarını bilmediği çocuklarla uğraşmanın getireceği gerilim ve yükü kaldıramayacağını açık açık söylemeli ve bırakmalı sorunu Berrak Hanım ile Selçuk Bey çözsünler. İşte benim önerim..."

"Yok," dedi Esin, kararlı bir tavırla, "ben bunu yapamam."

"Nedenmiş?"

"Çünkü evlendiğim zaman onun iki çocuğu olduğunu biliyordum. Çünkü bu ev onun da evi. Hem daha ilk sınavda havluyu atarsam, bu nasıl bir evlilik olur? Birbirimize, her zaman, her koşulda destek olacağımıza söz vermedik mi...

"Deneyeceğim, elimden geleni yapacağım."

"İyi," dedi Melis, ne halin varsa gör dercesine. "Sana başarılar dilerim."

Bu gergin havayı yumuşatmak için atıldım.

"Eminim, her şey zamanla yoluna girecektir, Esinciğim."

"Elbette," dedi. Dilek de, "bu süreçte bunalır, sıkılırsan bize bir haber et, hemen koşar gelir, ferahlatırız seni."

İşte teyzeleri cici Başak'ın ilk doğum gününü böyle kutladılar, sevgili defter.

Umarım mutlu bir yaşamı olur. Umarım etrafında onu seven iyi insanlar olur.

20 Mart, Pazartesi (öğleden sonra)

Büyük olay!

Sırma Dubai'den geldi!

Onu bir özlemişim, bir özlemişim.

Ailemizin delisi o...

Dünya şekeri bir deli.

Bu gece bana yatıya geliyor. Yaa, sevgili defter, anlayacağın yatı geleneğimiz sürüyor.

Fikir kimden çıktı biliyor musun?

Özgür'den...

Dün dedemlerde hep birlikte oturuyorduk. Defne Teyzem ile Murat Enişte de İzmir'den gelmişlerdi.

Özgür'ün birden, "Ben yarın Ankara'ya gidiyorum, bir davam var, gece de orada kalmam gerekecek. Eh, Deniz de Dubai'de olduğuna göre iki kuzin neden bizim evde şöyle baş başa o meşhur, uçsuz bucaksız sohbetlerinizi yapmayasınız," demesiyle Sırma'nın ayağa fırlayıp, "Beni yatıya mı davet ediyorsun enişte bey?" diye bağırması bir oldu.

"Elbette."

Bu söz üzerine Sırma, Özgür'ün boynuna sarılıp yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

Sonra bana döndü, "Yaa, küçük hanım, ne varsa, enişte-mizde var. Bak, beni yatıya davet etmek onun aklına geliyor da, senden tık yok."

"İyi ama..." diye kekeledim. Hem çok mutlu olmuş hem de ofsayta düşmüştüm. Özgür pekâlâ düşüncesini bana çıtlatabilirdi.

"Bir kere Özgür'ün Ankara'ya gideceğini şu anda öğrenmiş bulunuyorum. Ayrıca planlarından beni haberdar etseydi, ben de ona göre teklifimi yapardım."

"Yandın enişte," dedi Sırma. "Valla fena kızdı sana... Bu bakışları iyi bilirim ben."

"Serracığım, söylemeye vakit olmadı ki, şimdi burada buluştuk seninle."

Büyüklerin önünde sözü uzatmak istemediğimden, "Neyse bırakalım bunları da, söyle bakalım Sırma, gelebilecek misin yatıya?"

"Hem de uçarak."

"İşte bu çok güzel."

Sırma ilk kez 'benim evimde' yatıya kalacaktı.

Eve dönerken yolda, Özgür, "Neden bana kızdığını anlayabilmiş değilim," demez mi...

"Önemli değil," diye kestirip attım tabii.

"Şu verdiğin cevap ve sesinin tonu bile önemli olduğunu gösteriyor."

"Bana haber vermeden sözler vermen, insanları davet etmen, iş seyahatlerine gitmen beni rahatsız ediyor. Artık bu ne derece önemli, ona da sen karar ver."

"İyi ama Serra, bunda bu kadar kızacak ne var, hâlâ kavrayabilmiş değilim. Senden bir şeyi bilerek saklıyor olsam, haklısın. Ama ya vakit olmamıştır, ya fırsat bulamamışımdır ya da o anda aklıma gelivermiştir. Ne var bunu bu kadar büyütecek?"

"Bir kez olsa, diyeceğim ki, boş bulundu. Ama bunu hep yapıyorsun."

"Ne zaman, neyi hep yapmışım?"

"Hale bakar mısın, yaptıklarının farkında bile değilsin. Beni o kadar önemsemiyorsun ki, ne yaptığının farkında bile değilsin."

"Lütfen söyler misin, ne yapmışım?"

"Örneğin geçen pazar da, bana hiç sormadan motor arkadaşlarını tam takım bize çağırıverdin. Bana danışma-

dın bile. Evde bir hazırlığım var mı, yok mu? Ben bunu istiyor muyum, istemiyor muyum?

"Sonuçta ben apar topar yiyecek bir şeyler hazırlamak, bu arada da kendime çekidüzen vermek zorunda kaldım. İki ayağım bir pabuca girdi anlayacağın."

Tabii Özgür hemen savunmaya geçti.

"Çocuklar beni aradı, hava kötüydü, bu havada motorla çıkamayız, ne yapsak filan diye konuşurken laf döndü dolaştı, ben de haydi kalkın bize gelin, deyiverdim. Onlar benim yakın dostlarım, hazırlık yapmaya hiç gerek yok. Evde ne varsa verirsin, olur biter. Ayrıca, ben annemlerde kalırken de böyle habersiz çağırırdım, hiç de sorun olmazdı."

Bütün bu kızgınlığımın üstüne bir de annesini bana örnek göstermez mi...

İşte bu iyice tepemi attırdı.

"O, senin annen! Bense eşinim! Annenin evine dilediğin anda dilediğin arkadaşlarını çağırabiliyormuşsun –ne güzel! Demek ki sizin düzeniniz böyleymiş.

"Ben annemle yaşarkense, eğer arkadaşlarımı yemeğe çağıracaksam mutlaka haber verirdim. O da memnuniyetle bizlere yemekler hazırlardı. Ama önceden haber verirdim. Bu da bizim düzenimizdi."

İkimiz de susuyorduk. Bir süre daha gittikten sonra derdimi tam olarak anlatamadığım hissine kapıldım ve tekrar konuşmaya başladım, "Mesele senin annen nasıl davrandı, benim annem nasıl davrandı, değil. O bizim ailelerimizle ilişkilerimiz. Ama biz birbirimizin annesi ya da babası değiliz.

"Biz birbirimizin eşiyiz ve her şeye birlikte karar vermeli, her şeyi birlikte yapmalıyız. Senin için belki o kadar

da önemli görünmeyebilir ama sen böyle davranınca sanki beni atlayarak karar veriyormuşsun ve benim bu ilişkide pek de önemim yokmuş hissine kapılıyorum."

"Ne alakası var Serra. Nasıl kendini önemsiz görebilirsin..."

"Sen bana haber vermeden davrandığın sürece, ben de kendimi değer verilmeyen kişi konumunda duyumsamaya devam edeceğim. Bu böyle..."

"İyi ama, mesela bak bu akşam, ben sana ve Sırma'ya bir hoşluk yapayım istedim. Yarın akşam yokum, onlar için ne güzel bir fırsat, baş başa çene çalarlar, diye düşündüm. Yani sizi gözetiyordum ama yüzüme gözüme bulaştırdım anlaşılan."

Kırgındı, öfkeliydi.

"Yapmak istediğin çok hoş. Çok da ince düşünmüşsün. Buna bir diyeceğim yok. Ve sana teşekkür ederim."

"E, o zaman ne?"

"Bu fikri kulağıma fısıldasaydın ve Sırma'yı birlikte davet etseydik, daha şık olmaz mıydı?"

"Kusura bakma, o kadarını düşünemedim," dedi buz gibi bir sesle.

Ve biz dün geceyi işte bu havada, yani küs geçirdik.

Sabahleyin de, "Haydi görüşürüz," dedi, ben de, "Yolun açık olsun," dedim.

Ama hâlâ küstük.

Onu böyle küs yolcu etmek...

Çok kötü duygular bunlar.

Hep, gece yatağa küs girmeyin derler ya...

Oysa biz küs yattık ve ikimiz de sabaha kadar uyuyamadık. Ben uyuyamadığımı çok iyi biliyorum da, Özgür de döndü

durdu bütün gece. Ayrıca nefes alışı da hiç uyuyan birininki gibi değildi. Anlayacağın ikimiz de sabahı sabah ettik.

Bari sabah barışabilseydik.

İşin kötüsü ikimiz de sabah insanı değiliz, eh, durum böyle olunca, ikimizin de yüzünden düşen bin parça...

Dolayısıyla ne barışma ne bir şey...

Neyse ki işe gidiyorum. Bir işin olunca, derdin her neyse onu evde bırakıp çıkmak zorundasın. İnsanlarla yüz yüze geleceğin için giyinmek, saçını taramak, makyaj yapmak zorundasın.

Böyle bir durumda evde kaldığını bir düşün. Moral bozukluğunun o karanlık girdabı içinde dön dur.

Nitekim bir süre sonra kendimi işlere kaptırdım, havam değişti. Hele bir de sabah kahvesini içince, kafeinin yardımıyla insan, canım her evli çift yaşar böyle şeyleri, oluyor. Öğle tatilinde alışveriş yaptım; Sırma'ya sebzeli makarna ve salata yapacağım, arkasından da dondiş –yani don-dur-ma...

Sırma gelmeden dün gece yaşadıklarımı yazayım da ferahlayayım, dedim sevgili dert ortağım. Şimdi mutfağa girip hazırlığımı yapacağım.

Kulakları çınlasın Özgür Bey, ne diyordu arkadaşları için; yabancı değillermiş, evde ne varsa koyarmışsın sofraya, olur bitermiş!

Bizim şurada, kanımız, canımız, kardeş saydığımız kuzinimiz gelecek, yine de hazırlık gerek.

Ayriyeten çalışıyorum ben. Devamlı yardımcısı olan ev hanımlarından değilim ki... Öğle tatiline alışverişini sıkıştır; bir saatçik için izin al ki, koştura koştura eve gel de sofrayı hazırla, salatayı yap.

Yap oğlu yap...
Yap oğlu yap...

20 Mart, Pazartesi (gece)

"Farkında mısın," dedi Sırma, "bu kez evli barklı hatunlar olarak yatı keyfi yapıyoruz. En son ne zaman yatıda buluşmuştuk?"

"Nasıl hatırlamazsın... Sen Dubai'ye gitmeden, daha doğrusu evlenmeden önce annemin evindeydik..."

"Doğru," dedi Sırma alçak sesle. Dalıp gitmişti. Ne günlerdi ama...

Sonra birden bana döndü.

"Ama sen de dün gece çok haşin davrandın enişte-mize."

"Öyle deme Sırma, mesele sadece dün geceki olay değildi. Bu huyuna sinir oluyorum. Kendini hâlâ bekâr mı sanıyor ne.

"İş için bir yere gidecek diyelim, ancak valizini hazırlamaya başladığında haberim oluyor. Dahası bazen sekreterinden öğreniyorum bir yere gideceğini."

"Deme."

"Evet! Bir seferinde ofisini aramıştım. Sekreteri, şu anda kendisi burada değil, eğer bileti için aradıysanız, yerini ayırttım, filan, dedi. Ve bu arada benim hiçbir şeyden haberim yok."

"Eee, ne yaptın?"

"İdare edip biliyormuş gibi yaptım tabii." Sırma kıkırdayıp duruyordu. "Âlem bu adam."

"Hiç de komik değil Sırma Hanım. Hem bu kadarla kalsa yine iyi, tutuyor arkadaşlarını eve çağırıveriyor ve bana haber vermek yok."

"Yapma..."

"Tabii ya... Beni en sinir eden de ne biliyor musun. Ne var bunu büyütecek, evde ne varsa onu yerler, bunlar yabancı mı demesi... Oysa onun arkadaşları için ben hâlâ yabancı sayılırım, iyi bir izlenim bırakmak istiyorum.

"Hem o erkek... Buzdolabından alıp pat diye sofraya koysa kimse bir şey demez ama ben aynı şeyi yapsam, bal gibi de eleştirirler. Olacak iş mi Tanrı aşkına..."

"Biliyor musun Serra, erkekler klasik anlamda misafir ağırlamayı bilmedikleri, o emekten haberdar olmadıkları için, ne var bunda, diyorlar. Bunu ben neye benzetiyorum biliyor musun?"

"Neye?"

"Dedem son zamanlarda hiç sokağa, çarşıya çıkmaz oldu ya, onun için ne fiyatlardan haberi var, ne bir şey. Geçen gelişimde aldıklarımı ona gösteriyordum. Bilirsin, kadın giysilerine bakmayı sever. Mesela bir bluz gösteriyorum, kaça aldın, diyor. Şu kadar, diyorum, üff amma pahalıymış, diyor. Sonra başka bir şeyin fiyatını soruyor, yine üff sizi fena kazıklamışlar diyor. Sonunda dayanamadım, dedeciğim bunların hepsini ucuzluktan aldım, ne kazıklanması, dedim. Bu kez de, Allah sizlere akıl fikir versin, demez mi..."

Bu kez Sırma öfkeliydi, ben gülüyordum.

"Haydi mutfağa geçelim, sana sebzeli spagetti yapacağım."

"Oley!"

Ben yemeği hazırlarken, o da geçip karşıma oturdu.

"Biliyor musun Serra, bazen düşünüyorum da, evlendik ve hayatın heyecanlı bir yanı bitti."

"Bu da nerden çıktı şimdi?"

"Yani... şöyle..." Söylemek istediklerini toparlamakta zorluk çeker gibiydi.

"İnsan bekârken, her yolculuğa çıktığında, acaba yanıma kim oturacak? Acaba bu o mu? Hayatımı değiştirecek erkek mi, diye düşünür ya..."

"Hiç de böyle düşünmemiştim."

"Nasıl düşünmemiştin, bal gibi de düşünmüştün. Hatırlamıyor musun?"

"Aman Sırma, çocuktuk o zaman..."

Sırma beni duymazlıktan gelerek devam etti.

"Sonra diyelim bir partiye gideceksin, acaba hayatımın erkeği orada mı karşıma çıkacak diye düşünürsün ya... Özetle, hayatında bir heyecan, bir sürpriz öğesi vardır hep."

"Evet?"

"Oysa şimdi..." Durdu, düşündü biraz ve sözlerini tamamladı.

"Bu heyecan öğesi, bu pırıltılı beklenti kalmadı. Hayatımızın o dönemi kapandı."

Bayağı bayağı hüzünlenmişti.

"Kızım sen kafayı mı yedin? Neler saçmalıyorsun?" dedim, kendimi tutamayarak.

"Anlasana beni... O romantik dönem kapandı. Buna üzülüyorum."

"Sen Deniz'i sevmiyor musun?"

"Ne alakası var Serra..."

"Ne demek ne alakası var. Bal gibi alakası var. Sen önce benim soruma cevap ver. Deniz'i seviyor musun sevmiyor musun?"

"Elbette seviyorum, ne biçim soru bu!"

"Seviyorsan niye böyle abuk sabuk konuşuyorsun?"

"Ay Serra, üff... Bir türlü derdimi anlatamıyorum sana... Ben sadece o romantik beklentiler dönemi bitti, diyorum. Hoş bir şeydi o umutlar, o heyecanlar..."

Benim ona hâlâ boş boş baktığımı görünce, "Tamam, tamam! Konuyu değiştirelim, sana ne demek istediğimi anlatamayacağım anlaşılan," dedi.

"O zaman şu tabakları sofraya taşı sevgili kuzinim benim. Evet, ne diyorduk, benim aklım senin o yüksek fikirlerine erişemiyor ne yazık ki. Benim bilebildiğim, o romantik fikirleri genç kızlarken hepimiz yaşadık, sonra da romantik duygularımızın hedefi olan erkeklerle evlendik, şükürler olsun.

"Ve şimdi de evlilik denen o çok çalkantılı denizde gemiyi batırmadan yol almaya çalışıyoruz."

"Romantizmi yitirmek ne kötü," diye içini çekti, sonra isyan edercesine ekledi, "ama –bunu kaybetmeyenler de var."

"Yaa... kimmiş onlar?"

"Dubai'de bir Amerikalı karı koca var. Karısı anlattı. Sabahları kocası onu Shakespeare'den soneler okuyarak uyandırıyormuş."

Durdu, o malum hülyalı bakışlarıyla beni süzdü ve devam etti, "Çok kıskandım Serra, çok. Deniz'e dedim ki, bak ne erkekler var. Senin hiç aklına gelmez böyle şeyler."

Ağzımdakileri püskürtmemek için kendimi zor tuttum. Lokmamı yutar yutmaz gülmeye başladım.

"Sırma, sen adam olmazsın! Zavallı doktor enişteni düşünüyorum da, gece nöbetinden gelmiş... adam zaten saatlerdir ayakta... Sonunda kendini yatağına atabilmiş ve kurşun gibi bir uykuya dalmış.

"Ammaaa... her şeye karşın senden evvel uyanacak ve sabahın köründe sevgili eşini şiirler okuyarak uyandıracak.

"Ne diyebilirim ki... İnanılmazsın!"

Tevekkeli değil, teyzem hep, ne zaman büyüyecek bu kız, der.

"Çok komik," dedi. Sonra ekledi, "Sanki her gün nöbette... Bunun hafta sonu da var."

"Valla sana bir şey söyleyeyim mi, eğer Özgür beni şiir okuyarak uyandırmaya kalksa herhalde kafasına yastığı yerdi."

"Aman sen de... Zaten senin romantizmle hiçbir zaman ilgin olmadı ki..."

"Şuna bak! Pekâlâ da oldu ama onun da bir zamanı var, ayaklarını yere basmanın da..."

Yemeklerimizi bitirmiş, dondurmalarımızı alıp koltuklara gömülmüştük ki telefon çaldı. "Hayırdır," dememe kalmadan, "Enişteni mizdir," dedi Sırma o bilmiş tavrıyla. Gerçekten de arayan Özgür'dü.

"Yolculuğun nasıl geçti?" diye sordum sesimi düz tutmaya çalışarak. Ne soğuk olmalıydı (öyle ya, Ankara'ya varınca aramıştı); ne de sevindirik (aradım diye bak nasıl da sevindi, her şeyi unutuverdi dedirtmemeliydi).

İnce ayar anlayacağın...

"İyidir! Siz nasılsınız? Sırma geldi, değil mi?"

"Evet, Sırma burada."

Sırma hemen seslendi, "Selam enişte."

Özgür'ün hafifçe güldüğünü duydum.

"Onu öptüğümü söyle."

"Seni öpüyor."

"Ben de onu, ben de onu," diye ahizeye doğru bağırdı Sırma.

"Haydi size iyi eğlenceler, yarın görüşürüz."

"Tamam," dedim ve ekledim. "İşlerin rast gitsin."

Telefonu kapatınca Sırma taklidimi yaptı.

"İşlerin rast gitsin! Ne kadar da havalıyız öyle Serra Hanım."

"Sen de ne kadar yalakaydın öyle... Enişteler menişteler, telefona seslenmeler..."

"Kızım, senin aran bozuk olunca, aile daha iyi davranacak. Bu işin kuralı bu..."

"Nedenmiş o?"

"Sana manevra alanı bırakabilmek için..."

"Benim aklım ermez senin o manevralarına."

"Tabii kızım, sen onunla soğuk nevale konuşmalar yaparken, ben de morozluk yapsam... olmaz! Denge bozulur! Hani iyi polis, kötü polis var ya, onun gibi bir şey. Ben iyi polisi oynayacağım ki, sen nazlanmanı sürdürebilesin. Kapiş?"

"Korkulur senden Sırma!"

"Ne fayda," diye içini çekti tıpkı babaannem gibi. "Kendime bir yararı olmadıktan sonra."

"Pek dertliyiz bakıyorum."

"Evliliğimiz giderek monotonlaşıyor. Heyecan kalmadı, heyecan..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl anlatsam, örneğin Deniz'i gördüğüm zaman kalbim küt küt atardı."

"Yine başa döndük gibi bir his var içimde."

"Nasıl yani?"

"Şu romantizm konusuna dönüş yaptık gibime geliyor."

"Aman Serra, sus da dinle. O da bana bakarken erirdi sanki."

"Ama şimdi erimiyor!!!"

"Sen alay et daha..."

"Kızım, Deniz'i görünce mutlu olmuyor musun?"

"Oluyoruz herhalde."

"Ee, daha ne?"

"Ama o geliyor, beni öpüyor, yemeğimizi yiyoruz ve TV izliyoruz. Haftada bir iki de dışarı çıkıyor, yemeğe, sinemaya filan gidiyoruz."

"Evlilik kurumuna hoş geldiniz, Sırma Hanım."

"Öyle deme ama Serra. Örneğin Dubai'de bir başka çift var. Ne zaman bir araya gelsek, bu karı koca hep el ele tutuşarak oturur, adam sürekli karısıyla ne kadar mutlu olduklarını anlatır. Yok nasıl her yere birlikte gidiyorlarmış da, yok karısı ne şahane yemekler yapıyormuş da... Karısı da ondan hep sevgilim, sevgilim, diye söz eder, adamın adı yokmuş gibi... Üstelik bunlar bin yıllık evli."

"Geçiniz."

"Nedenmiş?"

"Şov yapıyorlar da ondan."

"Hiç de değil, hem sen onları tanımıyorsun bile..."

"Tanımama gerek yok, burada da var öyle etrafa gösteriş yapanlar. Bakın biz ne kadar harikayız, pozlarında olanlar."

"Ne diye şov yapsınlar ki?"

"Valla bilemem belki de samimidirler, öte yandan ilk zamanlar hariç böyle herkesin gözüne sokarcasına öpüşüp koklaşanların bir sorunu var gibime geliyor. Yok mu bunların evleri?"

"Aman sen de..." dedi ve hüzünle sözlerini tamamladı. "Hem bak, sen de, ilk zamanlar hariç, dedin."

"Evet, dedim. Ne olmuş?"

"Yani bir zamanlar romantizm varmış ama giderek ölmüş," dedi ve ekledi... "Tabii bazıları bunu devam ettirebiliyor, bizim gibilerse..."

"Sırma!"

"Efendim."

"Sen derhal Dubai'deki o arkadaş grubundan çıkıyorsun. Anlaşıldı mı?"

"Nedenmiş?"

"Anlattıklarına bakılırsa çok abuk bir grup da ondan. Ne bu, yok uluorta biz ne harikayız şovu yapanlar, yok sabah sabah şiir okuyarak uyandırma servisini oynayıp sonra da bunun reklamını yapanlar..."

Sırma kıkırdadı.

"Zaten o iki çift hep birbirleriyle yarışıyor, hem de her konuda."

"Gördün mü? Mesele aydınlanmıştır. Aydınlandığına göre senin de gidip kendine doğru dürüst arkadaşlar bulman gerek. Şöyle normal, sıradan vatandaşlar olsun."

"Sana da bir şey söylenmez," diye homurdandı.

İçimi bayan bu konu böylece kapandıktan sonra Sırma'ya sürprizimi açıkladım. Tam onun seveceği tür bir

aşk filmi almıştım o gece izlememiz için. Başrolde de Jennifer Aniston vardı.

"Yaşasın! En büyük Serra! En büyük Serra!" diye tempo tutmaya başladı avaz avaz.

"Sus kızım, apartmanı ayağa kaldıracaksın."

Filmi izlemeye hazırlanıyorduk ki, birden, "Aaa, sen bunlarla mı yatıyorsun," diye bir soru fırlattı Sırma.

Onu bunca şaşırtan nedir diye üstüme baktım. "Nasıl yani?"

"Böyle penye pijamalarla mı yatağa giriyorsun?"

"Üstümde gördüğüne göre, yanıtım evet olmalı, öyle değil mi?"

"Kocan varken de mi?"

"Kocam varken veya yokken diye iki ayrı gardrobum yok Sırma."

"E, pes vallahi."

"Biri lütfen bana neler olup bittiğini söyleyebilir mi?"

"Yani şu üstündeki pijama var ya..."

"Evet..."

"Bak ne diyeceğim. Sen böyle giyinmeye devam edersen, tüm çekiciliğini yitirirsin, bilmiş ol."

Bir koşu gidip aynada pijamama baktım. Mavi-beyaz ekoseydi. Pek de güzeldi bence.

"Nesi var," dedim. "Üstelik tam da uykuya uygun renkler. Mavi insanı sakinleştirir."

"Kızım," dedi tıpkı çocukluğumuzda beni süslemeye çalışırken sabırlı olmaya gayret eder tavırlarıyla, "bu pijama kızlarla yatıya giderken giyilir. Hiçbir itirazım yok. Ammaaa... yeni evli bir bayan böyle şeyler giymez."

"Ne giyer peki?"

"Bir kere şöyle fışır fışır bir şeyler olmalı... İncecik askılı olmalı..."

"İyi, soğuktan donup ölelim bari..."

"Yaşlılar üşür ve kat kat giyinir. Sen gençsin kızım, unuttun mu? Hem lafımı kesme. Evet, ne diyordum, dekolte, fışır fışır bir şeyler olmalı. Ayrıca uzun olmalı, sen yürürken etekleri dalgalanmalı. Ve de düz renk olmalı, ne bu desenler böyle, ala bula..."

"Renklerini de ısmarlayacak mısın?"

"Elbette! Pastel olacak, uçuuuk somonlar, uçuuuk maviler, beyazlar... Peri kızı gibi olmalısın. Sonra, bu gecelikleri bir örnek sabahlıklarla kullanacaksın tabii. "

"Sen böyle mi giyiniyorsun?"

"Hem de ne biçim! Gece hazırlığım bayağı sürüyor."

"Buna hiç şaşmadım! Sen evli değilken de yatağa girişin bir merasim, sabah kalkıp hazırlanman ayrı bir merasimdi."

Yaptığı işten gururlanan bir ifadeyle, "O hazırlıklara başka şeyler de ekledim," dedi.

"Yaa, neymiş bunlar?"

"Aldırmaz gibi davranıyorsun ama bak bal gibi de ilgileniyorsun, seni seni..." dedi bana parmağını sallayarak.

"Seninle ilgili her şey öyle sıra dışı ki Sırmacığım, ilgilenmemek olası değil."

"Bir kere artık yatarken de koku sürüyorum."

"Olamaz! Yatağa parfüm sürüp de mi giriyorsun? Zavallı, zavallı Deniz. Bütün gece kâbus görüyordur herhalde."

"Saçmalama Serra! Tabii ki o bildik ağır parfümlerden kullanmıyorum."

"Ya ne?"

"Hafif, çoook hafif bir koku. Örneğin lavanta kokusu..."

"Limon kolonyası olmaz mı?"

"Ay, hayır Serra!!! Limon kolonyası insana hastalıkları hatırlatır bir kere. Şöyle hoş bir koku, hafiiif, çok hafiiif," derken gözlerini sözcüklere uydurarak süzdürüyor da süzdürüyordu.

Bu kız beni öldürecek!

Vallahi ve de billahi öldürecek!

Zavallı, zavallı Deniz!

"Başka?"

"Haa, bir de Deniz yatağa girdiğinde, ben tuvalet masama oturup ağır hareketlerle saçımı tarıyorum. Yani, onun beni ayna karşısında saçlarımı tararken görmesini sağlıyorum."

"Hani şu eski zaman filmlerinde olduğu gibi mi?"

"Aynen."

"İyi de o tür sahnelerde kadınların saçları hep uzun olur, seninse saçın kısa..."

"Yani Serra, insanı konuştuğuna, konuşacağına pişman ediyorsun. Yok kısaymış, yok uzunmuş, ne fark eder. Önemli olan o romantik havayı yaratmak."

"Sırma, şurada ne kadar abuk şeyler tartıştığımızın farkında mısın? Yok gecelikmiş, yok pijamaymış... Bir duyan olsa, bunların zekâ düzeyi yerlerde sürünüyor, derdi herhalde. Hem sen bırak bunları da asıl önemli olanı anlat bana. Gündelik yaşamda neler yapıyorsunuz, günleriniz nasıl geçiyor, özetle yaşamın nasıl?"

Şöyle bir düşündü Sırma, "Genel olarak iyi ama doktor eşi olmak meğer çok zormuş."

"Nasıl yani?"

"Hep yalnız kalıyorsun. Öyle uzun saatler çalışıyorlar ki... Ayrıca gece nöbetleri var, ani durumlarda hastaneye

çağrılma olasılığı her zaman var. Bir yemeğe gidiyorsun, bip bip çağrı aleti ötüyor ve kocan seni bırakıp gidiyor. Hiç de hoş değil!"

"Peki, daha kaç yıl orada kalacaksınız?"

"Biliyorsun, iki yıl diye geldik, aslını istersen bana kalsa hemen dönerim. Deniz'e gelince, kesin kararını vermek için biraz daha düşünmek istiyor."

"Neden?"

"Türkiye'de iyi bir iş ayarlamadan dönmek istemiyor. Devlet hastanelerinde maaşlar düşükmüş; ne onca yıl çalışıp didinmenin, ne de emeğinin karşılığını alabiliyorsun, diyor. Bugün ikimiziz ama yarın çocuklarımız olunca masraflarımız artacak, onların geleceğini düşünmek zorundayım, diyor."

"Peki, özel bir hastanede çalışsa... Daha önce Alman Hastanesi'nde çalışıyordu."

"Bana bir şey söylemiyor ama sanırım araştırıyor," diyerek içini çekti.

"Hadi, hadi," dedim. "Öyle acıklı acıklı içini çekip durma. Senin kocan değerli bir doktor, öyle olmasaydı Dubai'lerden davet ederler miydi."

"Biliyor musun Serra, bazen düşünüyorum da..."

"Ne düşünüyorsun?"

"Acaba bu işi kabul etmekle hata mı etti?"

"Nasıl yani?"

"Alman Hastanesi'nde ne güzel bir işi vardı."

"İyi ama bu da cazip bir teklifti."

"Cazipti ama nereye kadar? Geçici bir iş bu, bir yerde."

"Kimileri yabancı ülkelerde uzun süre çalışıyorlar ama Sırma."

"Yok, yok! Hiç bana göre değil. Aslını istersen Deniz de bayılmıyor Türkiye'den uzak olmaya. Dubai'deki hastane olanakları ve iyi bir maaş onun böyle bir karar almasına neden oldu."

"Canım Alman Hastanesi de kaçmıyor ya, burada anlaşması bitince oraya başvurur, olur biter."

"Tabii eğer kadro varsa... Bunlar hiç de kolay işler değil. Onun için zamanında çok çok iyi düşünmek gerek."

"Bence sen senaryolar yazıyorsun."

"Keşke öyle olsaydı."

"Peki, bu düşüncelerini ona açtın mı?"

"Hayır."

"İyi ama böylesine yaşamsal konuları karı koca karşılıklı oturup konuşmaz mı? Paylaşmaz mı?"

"Teorik olarak paylaşır... canım! Ama pratikte eğer o hazır değilse paylaşamıyorsun işte."

"Malum erkek egosu..."

"Eh, öyle de denebilir."

"Oysa biz nasıl da her derdimizi hemen paylaşırız, değil mi Sırmacığım?"

"Tabii ya... Ayrıca sorunun neyse onu paylaştığın zaman, akıl akıldan üstündür formülü çalışıyor ve birileri sana yardımcı bilgiler aktarıyor, yol gösteriyor. Hiçbir şey olmasa içini döküp ferahlıyorsun."

"Ama onlar ne dertlerini söylüyorlar, ne akıl danışıyorlar, ne de sorup soruşturuyorlar. Eşleriyle bile doğru dürüst konuşmuyorlar."

"Anlaşılan bu erkekleri çözebilmemiz için daha kırk fırın ekmek yememiz gerek," dedi Sırma onca yakınmanın ardından bir kahkaha atarak.

"Onlar da bizlerin anlaşılmaz mahlûklar olduğumuzu söylüyorlar."

Sırma'dan bir kahkaha daha... zaten bu kız bulutlu havalara benzer. Bir bakarsın ağlamaklı, yağdı yağacak, bir bakarsın güneş gibi parlamış, kahkahaların bini bir para...

Gecenin geri kalan kısmı da kâh film seyrederek, kâh dedikodu yaparak geçti. Şimdi o mışıl mışıl uyuyor, ben de seninle baş başayım, sevgili defter.

İçim sıkılıyor.

Hem de çok...

Nedeni, tabii ki Özgür'le atışmamız.

Üzülmeyeyim, diyorum.

Bu önemli bir tartışma değil, diyorum.

Ama elimde değil, üzülmeden edemiyorum.

Tartışmaları, hele hele küs kalmayı hiç sevmiyorum. Kim bilir belki de ben tartışmasını beceremiyorum.

Bazı arkadaşlarım, örneğin Dilek'le Ulaş ne güzel kavga ediyorlar. O söylüyor, bu söylüyor; kimsenin içinde bir şey kalmıyor. Ve aradan bir saat geçiyor geçmiyor, bir de bakıyorsun, hiç kavga etmemiş gibi konuşarak, sevişerek ilişkileri devam ediyor.

İkisi de hiçbir şeyi içine atmıyor.

İkisi de düşündüklerini rahatça söylüyor.

Kimse alttan almıyor. Eşitler.

Ve en güzeli, birbirlerine küsmüyorlar.

Nasıl beceriyorlar bunu?

İlk fırsatta Dilek'le bu konuyu konuşmalıyım.

Üzüntümü Sırma'ya belli etmedim. Zaten böyle tartıştığımız zaman anneme de söylemiyorum. Bazı arkadaşlarım her şeyi ama her şeyi annelerine anlatıyorlar. Ben

bunu hiç doğru bulmuyorum, sevgili defter. Sen anlatınca annen üzülüyor, üzülünce de peşine düşüyor, ne oldu, ne bitti, diye. Oysa o arada sen sorunu çözmüş oluyorsun.

Onun için ne anlat üz; ne de işler yoluna girdi, merak etme, diyerek onu teskin etmeye çabala.

Ayrıca, sorunlarımızı ailemize taşımayıp kendimiz çözmeliyiz, diye düşünüyorum.

Öte yandan sorun çözülene kadar hiç keyfim olmuyor. Ve bazen bunu saklamak da çok ama çok güç oluyor.

Evet, Özgür yarın geliyor.

Bakalım, ne olacak?

21 Mart, Salı

Lay-lay-lom!

Güneş yeniden parlıyor!

Otoparkçı Mahmut'la yine şakalaşıyorum.

Ofiste arılar gibi çalışıyorum.

Selçuk'a, "Durumlar nasıl gidiyor?" diye takılıyorum.

Evet, artık sadede gelebilirim.

Özgür'le barıştık!

Çok mutluyum, çoook...

Şimdi şöyle:

Eve geldiğimde ne göreyim...

Salondaki vazonun içi kar beyazı şebboylarla doldurulmuş. Misler gibi...

Ve altında kar beyazı bir zarf. Zarfı açıyorum. Bir kart...

Ve kartta şunlar yazılı:

'Seni çok seviyorum.'

İşte budur!

Üç sözcük...

Üç sihirli sözcük...

Ve hayatımızda yarattığı o müthiş, o muhteşem fark. Günlerdir beni yiyip bitiren öfke, hüzün, sıkıntı anında eriyor... yok oluyor... buhar olup uçuyor...

Boşuna dememişler sevilmek insanın en derin duygusal ihtiyacıdır, diye.

Derken kapıda dönen anahtarın sesi ve –Özgür...

Orada durup bana bakıyor, bakıyor.

Ve ben kendimi onun kollarında buluyorum.

"Seni çok özledim," diye fısıldıyor kulağıma.

"Ben de seni, ben de seni..."

"O günden beri geceleri hiç uyuyamadım."

"Ben de... ben de..."

Onun yankısıyım sanki.

Sonra, "Haydi gel," diyorum, "çantanı bırak da otur yanıma."

Yan yana kanepeye oturuyoruz. Elimi elinin içine alıyor. "Biliyor musun," diyor, "Ankara'da işlerimi bitirir bitirmez babaannene gittim."

"Yaa..."

Doğrusu şaşırıyorum.

Devam ediyor... "Seninle tartıştık diye o denli üzgündüm ki... Bu arada bir de baktım, adımlarım beni babaannenin evine götürmüş. Sanki onunla konuşursam, derdime çare bulabilirmişim gibi bir duygu. Belki de o senin babaannen olduğu için, senden bir parça diye gittim oraya. Bilemiyorum artık."

"Çok mutlu olmuştur," dedim Özgür'ün elini okşayarak.

"Evet, hem şaşırdı hem sevindi."

"Sana hemen bir şeyler yedirmeye çalışmıştır."

"Kendi babaannemden antrenmanlı olduğum için içeri girer girmez, senden selam getirdiğimi ve çok kısa kalabileceğimi söyledim."

"Çok tatlısın Özgür," diyerek sarıldım ona.

Babaanneme hangi duygularla gittiğini o kadar iyi anlıyordum ki...

"Peki sen bu muhteşem çiçekleri ne zaman getirip buraya yerleştirdin?"

"Havaalanından doğru eve geldim ama önce yolda durup çiçekleri aldım. Onların desteği olmadan olmaz, diye düşündüm."

"Seni seni..."

"Ve vazonun içine yerleştirip kartımı bıraktıktan sonra ofise gittim."

Neler de düşünmüş canım benim.

Sanırım bu tür atışmalar evliliğin cilveleri.

Atışa atışa birbirimizi tanıyacağız anlaşılan.

Bir yerde okumuştum. Şöyle diyordu: Genelde filmler ve romanlar bir düğün sahnesiyle sona erer. Yani mutlu sonla.

Oysa evlilik mutlu bir son değil, mutlu ve umutlu bir başlangıçtır.

Mutlu ve umutlu bir başlangıç...

Ve tabii bu başlangıçtan sonra alınacak uzun bir yol.

İnişli çıkışlı.

Sevinçleri, düş kırıklıkları, mutlulukları, mutsuzluklarıyla.

Uzuuun bir yol.

Bugün sana bir iyi bir de kötü haberim var, sevgili defter. Önce hangisini yazmamı istersin?

Önce kötüyü yazalım da bitsin gitsin.

Efendim, sabahleyin giyinmiş, tam kapıdan çıkıyordum ki, Pembe'yle burun buruna geldim.

"Ne o," dedim. "Erkencisin bugün."

Öyle ya, Pembe saat 09:30'dan önce gelmez.

Soluk soluğa, "Konuşmam gereken çok önemli konular var," dedi.

Eyvahlar olsun, diye tepindim içimden, çünkü beni de ofiste dünya kadar iş bekliyordu. Saatime baktım.

"Pembe, inan çok acelem var. Daha rahat bir zamanda konuşsak..."

Yanakları al aldı, gözleri dolu dolu...

Yaşlar aktı akacak...

Baktım olmayacak, "Tamam," dedim, "sen geç içeri, otur, ben de ofisi arayıp gecikeceğimi bildireyim."

Karşılıklı oturduğumuzda gözyaşlarını sildi ama dudakları titreyip duruyordu.

"Hayırdır Pembe, neler oluyor? Nedir seni bunca üzen?"

"Artık çalışamayacağım," dedi ve bu kez hıçkırıklara boğuldu.

"Ne? Çalışamayacak mısın? Neden?"

Soruları peş peşe sıralıyordum çünkü ortada büyük bir gariplik vardı. Bir kere Pembe çalışmayı seviyordu, ayrıca paraya da çok ihtiyacı vardı.

"Abdullah istemiyor," diye mırıldandı.

"Abdullah mı istemiyor? Ama neden?"

Pembe duraladı. Anlatsam mı, anlatmasam mı, dercesine düşünüyordu.

"Söylesene Pembe, Abdullah neden senin çalışmanı istemiyor?"

"Mahallede laf etmişler..." diye mırıldandı yine.

"Mahallede laf mı etmişler? Ne demişler peki?"

"İşte... çalışan kadınlar, yani işe giden kadınlar, benim gibi..."

"Eee..."

"İşte... aralarında kötü yola düşen varmış da, onun için artık her çalışana o gözle bakılıyormuş..."

"Hoppalaaa..."

Pembe hiç sesini çıkarmadan önüne bakıyordu.

"Ve birisi böyle abuk sabuk konuştuğu için Abdullah senin işi bırakmanı istiyor. Bana bunu mu anlatmak istiyorsun?"

"Çok özür dilerim, seni de zor durumda bırakıyoruz ama adama bir türlü laf anlatamıyorum. Kahvede insanların yüzüne ben nasıl bakarım, diyor da başka bir şey demiyor."

"İyi ama sen kötü bir şey yapmadın ki..."

"Çalışıyorum ya..."

"Tabii! Çalışıyorsun, demek ki kötü bir şey yapıyorsun. Sen aklımı koru Tanrım! Bu ne biçim düşüncedir, bu ne biçim anlayıştır."

Pembe yine ağlamaya başladı.

"Çok yalvardım. Hem, dedim, ben çalışmazsam nasıl geçiniriz, kızı nasıl okuturuz?"

"Ne dedi bu sözlere?"

"Kız değil mi, nasıl olsa evlenip çoluk çocuğa karışacak. Hem anamız babamız bizi okuttular mı? Okutmadılar ama hepimiz pekâlâ da ekmeğimizi kazanıyoruz, dedi."

"İnanmıyorum, bu devirde karısının çalışmasını kötü bir şey olarak gören, kızının okutulmasınıysa lüzumsuz addedenlerin var olmasını aklım almıyor. Hele de İstanbul'un göbeğinde yaşayıp hâlâ böyle çağ dışı fikirleri savunmalarını hiç anlamıyorum."

Sustum! Ne söylesem boştu.

"Sonuçta," dedim Pembe'ye, "sen artık bize gelmeyeceksin, öyle mi?"

"İyice parasız kalana dek böyle olacak gibi görünüyor."

"Nasıl yani?"

"Abdullah bunu daha önce de yaptıydı. Beni işten çıkardı, sonra da beş parasız kalınca yeniden işe girmeme razı oldu."

"Sevsinler! Razı olmuşmuş!"

Tevekkeli değil, anneannem Pembe'nin kocasını hiç sevmez.

"İşte bunu haber vereyim, diye geldim. Sen bir-iki ay idare edebilirsen, bu adam nasıl olsa hanyayı konyayı anlayacak ve ben de yeniden işe dönebileceğim. Ben çalışmayınca geçinmemiz mümkün değil."

İşte sevgili defter, böylece ben de şu andan itibaren yardımcısız kalmış bulunuyorum. Ama bunun da ötesinde, hem de çok ötesinde kızını okutmak için çırpınan bir kadının, namusuyla çalışan bir kadının düşürüldüğü durum ne kadar üzücü.

Bir insanlık dramı bu...

Neyse... Gelelim iyi habere...

Pembe'yle yaptığım konuşmadan sonra iyice moralim bozulmuş olarak ofise gittiğimde, Bayan Bella'nın beni derhal görmek istediğini söylediler.

Eyvahlar!

Yoksa işler ters mi gitti?

Selçuk'a, "Neden beni derhal görmek istiyor? Yoksa bir şeye mi kızgın?" diye sorup ön bilgi almak istedim ama o da bir şey bilmiyordu.

Böylece Bayan Bella'nın kapısını tıklattım. "Beni görmek istemişsiniz."

"Evet Serracığım, geç otur."

Hımm, kızgın görünmüyor.

"Seninle önemli bir konuyu görüşmem gerek," dedi ve hemen konuya girdi. "Biliyorsun, bu şirketi Şebnem'le ben kurduk, sonra da epey bir süre başarıyla yönettik."

İyi de niye bana bunları anlatıyordu ki...

"Derken senin de bildiğin gibi Şebnem çocukları nedeniyle çalışma hayatından ayrıldı. Ortaklığımız ise sürüyordu. Bu da böylece bir süre devam etti ama tek başıma bu işi götürmek giderek bana zor gelmeye başladı. Sonunda konuyu Şebnem'e açtım. Onunla en iyi çözümü bulabilmek için enine boyuna tartıştık ve şu karara vardık."

Durmuş, bana bakıyordu.

Aman Tanrım, yoksa şirketi kapatmaya mı karar verdiler, diye bir düşünce yıldırım hızıyla geçti zihnimden.

Ne uğursuz bir günmüş bugün, diye düşündüm. Pembe gibi ben de mi işsiz kalacaktım yoksa?

"Kararımız sana ortaklık teklif etmekti."

Ne?

Ne demişti?

Bana ortaklık mı?

Yok, yok, olamaz.

Kulaklarımın uğultusundan öyle duymuş olmalıyım.

Kim bilir yüzümde nasıl aptal bir ifadeyle ona bakıyordum ki, Bayan Bella gülümseyerek sözlerine devam etti.

"Şebnem hisselerini bana satıp bütün bütün ayrılmaya karar verdi çünkü koşullar çalışmasına elvermiyor. Öte yandan, ben de bu yükü tek başıma taşımaktan yoruldum, birinin desteğine ihtiyacım var. İkimiz de, böylesi desteği verebilecek bir tek kişi var, dedik. O da sendin, Serra."

Aman Tanrım, aman Tanrım!

Yanlış duymamışım meğer.

Resmen bana ortaklık teklif ediliyordu.

"Çok teşekkür ederim," diye kekeledim.

"Bunun seni çok şaşırttığının farkındayım," dedi Bayan Bella. "Elbette son karar senin ama işini severek yapıyorsun, onun için de çok başarılısın. Öyleyse, neden bir adım daha atıp kendine ait bir işyerinde çalışıyor olmayasın."

Bense dilimi yutmuş gibi oturuyordum orada.

Bayan Bella devam etti, "Şimdi sen git ve bu teklifimizi iyice bir düşün. Prensipte anlaşırsak, ayrıntıları çözmemiz zor olmaz."

Ve ben hâlâ şaşkın, ayağa kalktım.

"Çok teşekkür ederim Bayan Bella. Hem sizin hem Şebnem Hanımın bu düşünceleri beni ne kadar mutlu etti bilemezsiniz," diyebildim ve kendimi odadan dışarı attım.

Yüzüm alev alev yanıyordu.

İnanamıyordum! İnanamıyordum!

Yıllardır çalıştığım Alga Tur'a ortak olmam öneriliyordu.

Alga Tur'a ilk adım attığım gün aklıma geldi. Yazın boş oturmamak için çalışmak istiyordum, lise yıllarıydı.

Ve Toprak, elimden tutup beni Alga Tur'a getirmişti.

Şimdi ise buranın yarı sahibi olmam söz konusuydu.

Hey güzel Allahım, inanılır gibi değil. Eve gelir gelmez annemi aradım, dedemleri aradım. Bu iş olur veya olmaz; benim için önemli olan yapılan teklifti.

Akşamsa Özgür'le güzel haberin tadını çıkarttık.

"Kutlarım seni Serra," dedi Özgür beni kollarına alarak. "Büyük bir başarı bu."

Sonra da evimizin terasında, güzelim Boğaz'a karşı birer kadeh şarapla yaşamımın unutamayacağım anlarından birini kutladık.

Ve ben orada, terasımızda otururken Pembe'yi düşünmeden edemedim.

İkimiz de çalışan kadınlardık bir yerde.

Birimizin çalışması ve başarısı kutlanırken, öteki cezalandırılıyor ve işini bırakmaya zorlanıyordu.

Bu nasıl adaletti?

"Haydi gül biraz," dedi Özgür, çenemden tutup yüzümü kendine doğru çevirerek.

O, işi düşündüğümü zannediyordu.

Öte yandan, haklıydı.

Bu akşam gülmeli, hayatımın dönüm noktası olabilecek bu olayı doyasıya yaşamalıydım.

21 Nisan, Cuma

İşte yine Ankara'dayım.

Babaanneciğimin o bildik, o sevecen kucağında... Aslında Ankara'ya gelmek hiç hesapta yoktu. Ama... geçen gece beni arayıp da, "Seni çok göreceğim geldi," demesi...

İşte bu sözcükler beni mahvetti.

Mahvetti!

Çünkü benim babaannem duygularını asla açık etmez.

Hele hele böyle, göreceğim geldi, özledim türü lafları hiç ağzına almaz.

Nitekim bu konuşmamızı Özgür'e anlattığımda, anında, "Serra, senin hemen bir-iki gün izin alıp babaannene gitmen gerek," dedi.

Ve işte buradayım!

Duvar saati yine tik tak, tik tak çalışıyor.

Babaannemin evi eşittir bu tik taklar zaten.

Oturma odasında, duvarda Maarif Takvimi, babamın ve benim fotoğraflarımız...

Bunlara şimdi benim düğünümden bir fotoğraf eklemiş.

Evdeki tek yenilik bu...

Zaman durmuş gibi babaannemin evinde.

Eskiden bu dinginliği çok sıkıcı bulurdum, oysa şimdi hoşuma gidiyor.

Hoşuma gitmesi bir yana, hiç değişmese, hep böyle kalsa diye düşünüyorum.

Onca şeyin değiştiği, yenilendiği tempolu hayatımızda bu tür değişmeyen huzur adacıklarına öylesine ihtiyacım var ki...

Bu evin değişmezlerinden biri de eşi benzeri olmayan kahvaltıları... En azından benim için.

Nitekim bu sabah da evde yapılmış ayva reçeli, çilek reçeli, beyaz peynir ve kaşar peyniri, küçük poğaçalar, siyah zeytin ve misler gibi kokan kızarmış ekmekle donatılmış masanın başına geçtiğimde, "Babaanneciğim, senin kahvaltıların gibisi yok," demekten kendimi alamadım.

Her zaman olduğu gibi o bildik cevapla yüz yüze geldim.

"Hadi ordan, aramasam ne arayacağın var ne soracağın."

"Aşkolsun babaanne... bak bir laf ettin, hemen kalkıp geldim."

"Eksik olma," dedi bir ton yumuşamış bir sesle.

Sonra da gelip karşıma oturdu.

Eyvah, dedim, işte şimdi sorgu sual başlıyor.

"Eee, kocanla aran nasıl?"

"İyidir, idare eder."

"Bak! Doğru dürüst konuş."

"İyi dedim ya babaanne."

Durdu, birkaç lokma yemem için bana zaman tanıdı.

"Hiç kavga ediyor musunuz?"

"İlahi babaanne."

"Canım konuşuyoruz şunun şurasında. Hadi söyle, hiç kavga ediyor musunuz?"

"Öyle ciddi ciddi kavgalarımız yok, şükürler olsun. Öte yandan ufak tefek atışmalarımız oluyor tabii."

"Neymiş o ufak tefek atışmalar?"

"Sen de her şeyi bilmek istiyorsun."

"Sohbet ediyoruz, ne var bunda..." Bu kez sesinde beni kandırmaya çalışırken kullandığı o özel yumuşak tını vardı.

Ağzımdan laf alacak, mutlu muyum öğrenecek...

Ah, canım benim.

"Valla, mesela bir kadın meselesi vardı."

"Ne kadını," dedi sinirli sinirli gözlüğünü itiştirerek.

"Ona bir ev mi tutmuş ne... İşte onun için atıştık."

"Hadi ordan, terbiyesiz seni..."

Öyle kızgın bakıyordu ki, kahkahadan kırıldım. Sonra dayanamayıp kalktım, gidip sarıldım ona. Öptüm, öptüm.

"Sen beni merak etme babaanneciğim, mutluyum, şükürler olsun, çok mutlu..."

"Eee?"

"Ne e'si?"

"Bir haber yok mu?"

"Ne haberi babaanne, neden bahsediyorsun sen?"

"Yani, bebek mebek?"

"Haa, şu..." Herkes de bana bunu soruyor. Evlendiğimizin ertesi günü başladılar zaten. Bebek var mı, bebek var mı? Arkadan, ee, ne zaman çocuk yapacaksınız?

"El insaf! Evleneli daha ne oldu ki şunun şurasında..."

"İyi ama bak yaşın geçiyor."

"Aman babaanne, senden de başka bir laf duysam bari... Evlenmeden önce, bak, yaşın geçiyor, dedin durdun. Ne oldu, pekâlâ da evlendim. O bitti diye şimdi de bebek için 'yaşın geçiyor'a mı geldik. Zaten annem ve dedemler yeterince bu konuyu dillerine dolamış vaziyetteler, bir de sen çıkma başıma."

"Ne diyorlar?"

"Anneannem iki lafın başında, şu Serra'yla Sırma'nın çocuklarını bir görsek, gözü açık gitmeyeceğiz, diyor."

"Kadın haklı..."

"Annemse tutturmuş; sağlıklı bebek olması için fazla gecikmemek gerek... Duruyor duruyor bunu söylüyor."

"Annen de haklı..."

"Yani, benden başka herkes haklı, öyle mi?"

Omuzlarını silkti. "Haklılar! İnsan evlenince, çocuğunu doğurur. Ne bekliyorsunuz, anlamıyorum."

"Babaanneciğim," dedim sabırlı olmaya çalışarak. "Bak daha evimizi bile ancak yola koyduk. Bir-iki yıl birbirimizi

iyice tanıyalım, birbirimize uyum sağlayalım, evliliğimiz otursun, ondan sonra çocuk işini düşünürüz. Ben çocuk yapmayacağız, demiyorum ki... sadece doğru zamanı bekliyorum."

"Ölme eşeğim ölme..."

"Babaanne, lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz."

Aramızda hafif küs bir sessizlik oluşmuştu.

"Hem bak sana bomba gibi bir haberim var."

"Anlat bakalım."

Böylece babaanneme Bayan Bella'nın bana yaptığı ortaklık teklifini ballandıra ballandıra anlattım.

"Aferin sana," dedi. Gözleri benimle gurur duyduğunu yansıtır biçimde parlıyordu. "Desene artık sen de o koca şirketin ortağı olacaksın..."

İçimi çektim, "Pek de öyle denemez."

"Nasıl yani? Az önce anlattıkların neydi peki?"

"Şimdi şöyle... Bir kere koca şirket filan değil, daha bir kendi halinde seyahat acentesi, Alga Tur."

"İşte canım, anlasana. Büyük, küçük... Sana ortaklık teklif etmişler ya..."

"Etmesine ettiler de, bakalım ben ne cevap vereceğim."

"Az önce anlatırken ağzından bal damlıyordu ama."

"Babaanneciğim, beni mutlu eden, onların bu düşüncesi, bana böyle bir öneride bulunmaları... Beni bir ortak gibi görebilmeleri... Ben buna seviniyorum."

"Anladık, anladık. Peki, ya bunun gerisi?"

"İşte," dedim içimi çekerek, "gerisini bilemiyorum."

"Kızım, ağzında eveleyip geveleme de anlat, derdin ne senin. .."

"Ortak olabilmek için senin de eşit miktarda para koyman gerek. Bazen daha az bir miktarla da olabiliyor,

mesela parana göre yüzde otuz, yüzde kırkla da ortak olabiliyorsun."

"Ve sende para yok."

"Aynen."

"Hmmm..."

Bu kez sıkıntılı bir sessizlik oluştu aramızda.

Babaannem düşünüyordu.

Ve konuştu.

"Babandan istesene. O kuş kafalı kadınla gezip tozup paraları harcayacağına, adam olsun da kızına yardım etsin azıcık."

"Babaanne, sakın!" diye bağırdım. "Sakın babama bu konuda bir şey söyleme. Eğer söylersen, inan, ömür boyu yüzüne bakmam."

"Nedenmiş? O senin baban değil mi?"

"Babam veya değil; babamdan asla, asla, asla benim için para istemeyeceksin. Bak çok ciddiyim babaanne, yüzüne bakmam, bilmiş ol."

"Aman, aman! Peki, kimseye bir şey söylemem."

Yine o sessizlik...

"Aslında," dedim, "Özgür'le bizim paramız olsa hiç sorun değil. Olduğu kadarıyla ortak olurdum, olur biterdi. Ama o daha yeni yeni tanınıyor; onun kazancıyla benim kazancım bizim rahatça yaşamamıza ve dikkat edersek, azıcık da olsa bir kenara biraz para koymamıza yetiyor. Ama hepsi bu. Kalkıp da buyrun şu kadar diye ortaya koyacak bir birikimimiz yok."

"Peki," dedi babaannem, "dedenle konuştun mu?"

"Ondan bir şey isteyemem çünkü dedem hasta ve o hastalığa müthiş para gidiyor. İlacıydı, doktoruydu, bakımıydı..."

"Doğru," diye başını salladı babaannem, "çok doğru."

"Annemse, kadın bir ömür çalışmış, beni okutmuş, evlendirmiş; yakında emekli olacak. Kendi hayatını güvence altına alsın, başka bir şey istemem."

"Haklısın kızım," diye beni onayladı babaannem.

"Tabii bir de şu var..."

"Ne?" dedi bir ümit.

"Bazen bir ortak para koyuyor, öbürü de emeğini..." Bir şey demedi.

"Neyse... düşüneceğiz bakalım. Acele etme, iyice düşün, dedi Bayan Bella. Hem dedim ya, beni gururlandıran bu önerinin yapılması. Ortak olmuşum, olmamışım o kadar da önemli değil, onun için sen de bunu kendine dert etme, e mi canım benim," dedim ve kalkıp sofrayı toplamaya başladım. Sonra, "Buralara kadar gelmişken, Safiye Teyzeye gitmeye ne dersin?" deyince gözleri parladı.

"Çok iyi olur. Bilirsin o seni çok sever."

İşte on ikiden vurmuştum!

Babaannemi mutlu etmek mi istiyorsun, onunla birlikte arkadaşlarına ya da kabul günlerine gidip 'cici kız'ı oynayacaksın.

Madem mutlu oluyor, tamam, gideriz biz de... Öyle değil mi ama...

Ayrıca Özgür'ün babaannesi olduğundan Safiye Teyze de benim büyük kayınvalidem bugüne bugün.

Ve mutluluğumu ben bu iki kadına borçluyum.

Onlar tanıştırmasa, Özgür'le ben birbirimizi nereden bulacaktık.

Böylece günümüzü Safiye Teyze de noktaladık.

Verimli bir gündü.

Sabahleyin benim önerim üzerine çarşıya çıkıp babaannemin bazı ihtiyaçlarını karşıladık. Kendi başına alışverişe çıkmakta zorlanıyor artık, yanında biri olursa daha bir güvende hissediyor kendini.

Böylece yeni çamaşırlar aldık. Buna iki gecelik, bir çift terlik ekledik. Daha sonra ver elini ayakkabıcı... İki çift de ortopedik ayakkabı ekledik mi sana.

"Hay Allah razı olsun Serra," dedi babaannem, "öyle gözümde büyüyordu ki... Sen geldin, bir-iki saat içinde bütün alışverişimizi yaptık. Artık rahatım."

"İşe yaradığıma sevindim, babaanneciğim."

Elimi okşadı. "Sen her zaman işe yararsın."

Aklıma dedemin sözü geldi. Sırma'yla bana, işe yarayan insan olmaya bakın. Her gittiğiniz yerde bir işe yaramaya gayret edin, öyle kabak (!) gibi oturup kalmayın der, durur. Eh dedem bu, örnekleri pek zarif olmasa da, demek istediğini pek güzel anlatır. Önemli olan da bu değil mi zaten.

Babam ve Yasemin'le öğle yemeğinde buluştuk. Havadan sudan konuştuk; sonra bir ara babam, "Umarım çocuk işini fazla geciktirmezsiniz," dedi.

Demeseydi şaşardım zaten.

"Şimdiki gençler işi çok uzatıyorlar."

Yasemin, tabii akıllı kadın, yüzümün ifadesinden sinirlendiğimi anladı ve hemen devreye girdi.

"Bence şimdiki gençler çok akıllı. İyice düşünüp taşındıklarından, çocuk doğunca her bakımdan hazırlıklı oluyorlar.

"Hem bizim Serramız ne yapacağını iyi bilir, değil mi tatlım," diye bana bir gülücük atarken, babama da gözleriyle, kapat bu konuyu, mesajını gönderdi.

Şimdi ben bu insanları anlamıyorum.

Karşına dikilip ne zaman çocuk yapacaksınız, diyorlar.

Hâlâ bir haber yok mu, diyorlar.

Kendi ailemin büyüklerini bir dereceye kadar anlayabiliyorum da, ya diğerleri...

Hele de annemin arkadaşlarına, o uygar kadınlara, bu ısrarlı soruyu hiç ama hiç yakıştıramıyorum. Böyle konuşarak benimle ne kadar ilgili olduklarını mı göstermek istiyorlar? Öte yandan, nasıl da itici olduklarının farkındalar mı acaba?

Bir düşünsene... Belki de biz çocuk istiyoruz, deniyoruz ama olmuyor. Böyle bir durumda bu tür sorular ne kadar incitici. Bu hiç akıllarına gelmiyor mu?

Neyse, söylenmeyi bırakıp günümün geri kalanına gelelim. Dedim ya, verimli bir gündü. Sabah babaannemle alışveriş, öğlen Yasemin ve babamla yemekten sonra çay vakti ve ver elini –Sıla!

Yaa, sevgili defter, Sılacığıma uğramadan Ankara'dan ayrılabilir miydim hiç. Sıla, öğrencilik yıllarımızın Bahçelievler'inde oturuyor.

Yıllar sonra o sokaklarda yürüyor olmak öyle garip bir duyguydu ki... Daha da garip olanı ayaklarımın beni dört yıl boyunca yaşadığım o sokağa, o eve götürmüş olmasıydı.

Bilinçli değildi bu.

Hem de hiç...

Ama işte gelmiş, üç katlı o küçük apartmanın önünde duruyordum. Alçak boylu bahçe kapısı hâlâ aralıktı.

Gözlerim oturma odamızın penceresine kaydı. Oktay'ın bakıp tüllerin ardından beni gördüğü oda...

Şimdi orada başka bir perde asılıydı.

Derken üst kat penceresinden bir baş uzandı. "Birini mi arıyordunuz?"

Öyle bir dalıp gitmişim ki... Bu uyarıyla hemen toparlandım. Seslenen, Şaziment Hanımdı.

"Bir adres arıyordum da," dedim gölgelere sığınarak ve hızlı adımlarla uzaklaştım oradan. Sıla'nın evine vardığımda nefes nefeseydim.

"Hoş geldin," diye beni kucakladı Sıla, sonra da Serhat'la sarıldık birbirimize.

Nasıl da özlemişiz birbirimizi.

"Eviniz çok tatlı. Güle güle oturun," dedim ve ev hediyemi uzattım onlara.

Sıla, "Çok teşekkürler, Serracığım," diyerek armağanı alırken, Serhat, "Oysa biz hâlâ öğrenci evinde oturuyoruz," dedi donuk bir sesle.

Şaşırmıştım!

"Fena mı! Genç yaşıyorsunuz demektir bu."

Derin derin içini çekti Serhat.

"Ne o oğlum, ne bu iç geçirmeler," diye güldürmeye çalıştım onu.

"Sen ona bakma Serra, haydi otur da bize biraz İstanbul haberleri ver."

Böylece onlara arkadaşlarla ilgili bilgileri aktardıktan sonra, "İşte bizden haberler böyle. Sizde durumlar nasıl?" deme gafletinde bulundum.

Sılacığımın yüzünde gergin bir gülücük belirdi, "Biliyorsun, bu yıl tıp eğitimimin son yılı."

"Altı buçuk yıl ne çabuk geçti, değil mi Sıla?"

"Sen onu bir de bana sor," dedi ve ekledi, "şimdi geldik, en zor döneme. TUS var önümde."

"O da ne?"

"TUS'un açılımı, Tıpta Uzmanlık Sınavı'dır."

"Yaa... Yani bir tür üniversiteye giriş sınavı gibi..."

"Aynen. Üstelik, dünya kadar uzman doktor adayı girecek ve en iyi tıp fakültelerine bunların içinden ancak iki yüz kadarı kabul edilecek."

"Ne diyorsun sen Sıla! Tam altı yıl oku..."

"Bazen yedi yıl," diye düzeltti Sıla.

"Tam altı yıl ya da yedi yıl oku, sonra yine bir tür giriş sınavı ve puan tutturmaya çabala. Allah kolaylık versin yani... Peki, diyelim tutturamadın, o zaman ne oluyor, onca yıl çöpe mi gidiyor?"

"Hiç öyle şey olur mu Serra, zaten üç-dört hakkın var. Tüm haklarını kullandıktan sonra yine gerekli puanı tutturamazsan, uzman değil pratisyen hekim oluyorsun. Ve devlet hastanelerinde, acil servislerde, sağlık ocaklarında ya da özel kliniklerde çalışıyorsun.

"Ayrıca, hocalarımız bunun başarısızlık olarak algılanmaması gerektiğini söylüyorlar. Çok başarılı pratisyen hekimler var ve onlar sağlık hizmetlerinde büyük bir yükü omuzluyor, ülkeye gerçekten yararlı oluyorlar."

"Pekiiii," dedim şu duyduklarımı sindirmeye çalışarak, "diyelim uzman hekimlik sınavında istediğin puanı tutturdun, sonra ne olacak?"

"Sonra dört, bazen beş yıl süren bir ihtisas çalışması başlıyor."

"Vay, vay, vay... Altı veya yedi artı dört veya beş..."

"Bu sürede hem ihtisasını yapıyor, hem de üniversitede ya da Eğitim Hastanesi'nde çalışıyor ve maaş alıyorsun."

"Oley! Sonunda maaşa gelebildik, ne dersin Sıla."

Sıla güldü bana. "Öyle de denebilir. Örneğin, burada Dışkapı Eğitim Hastanesi var, başarılı olursam belki orada çalışırım."

"Sonra ne oluyor? Bu dört veya beş yıl sona erince uzman doktor oluyorsun herhalde."

"Hayır."

"Ne? Bunca dirsek çürüttükten sonra hâlâ doktor olamadık mı?"

"O dört yılın sonunda bir tez yazman gerekiyor."

"Aman Tanrım!"

"Evet! Ve bu tezin kabul edilmesi gerek. Yazılı tezin kabul edilince, sıra geliyor sözlü sınava..."

"Şimdi düşüp bayılacağım. Onca yıl oku, sonra hâlâ sınav. Ne bu yaa..."

"Kolay mı Serra, söz konusu insan hayatı... Hata kaldıracak gibi değil. Zaten meslek aşkı olmasa kimse girmez bu işe."

"Haklısın canım, yerden göğe kadar haklısın. Evet, devam et, dinliyorum. Sıra sözlüye geldi."

"Aslında eğer tezin kabul edilmişse, başarılı bulunmuşsa, sözlü biraz da formalite gereği yapılıyor gibi..."

"Oh be! En azından şu aşamada tünelin ucundaki ışık göründü desene Sıla."

"Sözlü sınava sabahleyin giriyorsun, öğleye doğru çıktın, diyelim. Bu arada, ailen de dışarıda bekliyor. Ve bir açık büfe hazırlanmış oluyor.

"Böylece, içeride hocalar sana, tebrik ederiz, artık uzman hekimsiniz, deyince, sen uçarak dışarı çıkıyor ve an-

nenin hazırladığı açık büfede, birlikte çalıştığın tüm arkadaşlarını ağırlıyorsun."

Bunları anlatırken Sıla'nın yüzü özel bir ışık vurmuşçasına ışıl ışıldı. Mutluluk ışıklarıydı bunlar. Sanki o anı gerçekten yaşıyordu.

Birkaç saniye süren bu ışıltı birden yerini donukluğa bıraktı. "Bazen o kadar ulaşılmaz, o kadar uzak görünüyor ki..." diye mırıldandı ve sonra bana döndü, "hem sen söylesene bana, nedir bu doktorluğa merak. Bana anlattırdın da anlattırdın, eskiden hiç sormazdın böyle şeyleri."

"Biliyorsun, Sırma bir doktorla evli."

"Evet, biliyorum. Oldukça maceralı bir düğün olmuştu, değil mi?"

"Sırma'nın her işi olaydır zaten. Onunla konuşuyorduk da, doktorların emeklerinin karşılığını alamadıklarını anlatıyordu. Hatta bir dostları varmış, adam üniversitede doçent. Çok da başarılı. Bir tez hazırlıyor ve bu tez İngiltere'de uluslararası bilimsel kongrede okunmaya hak kazanıyor. Onu davet ediyorlar. Büyük başarı, büyük onur kaynağı...

"Ama adam gidemiyor. Neden mi? Üniversite onun masraflarını karşılayamıyor, çünkü ödenek yok. Diyelim bastırsın parayı, kendi imkânlarıyla gitsin ama ne hazindir ki oraya gidip gelecek parası yok. Bırak bilimsel bir kongreye katılmayı, gelecekte çocuklarını nasıl okutacağını düşünüyormuş kara kara. Böylesine değerli insanlarımızın hak ettiklerini alamamaları ve layık oldukları konumda olmamaları ne yazık. Üstelik bu sadece doktorları değil, tüm sağlık çalışanlarını kapsıyormuş. O güzelim hemşireler başta olmak üzere.

"İşte, Sırma'dan böyle öyküler dinlediğim için nelerden geçiyorsunuz, şunu bir iyice öğreneyim, dedim. Özetle, merak da diyebilirsin buna."

Serhat ayağa kalktı. "Hadi artık ben gideyim de sizi baş başa bırakayım."

"O da nereden çıktı?"

"Nereye gidiyorsun?" dedik bir ağızdan.

"Benim yapılacak işlerim var. Sizin de kız kıza o malum sohbetiniz vardır. Serracığım, yolun açık olsun, Özgür'e de selam," diyerek yanağımdan öpüp çıktı.

"Bak ne düşünceli kocan var."

"Öyledir," diye gülümsedi Sıla.

Birden geldiğimden beri aklıma takılan soru çıkıverdi ağzımdan.

"Serhat'ın nesi var? Sanki keyifsiz gibi... Aranızda bir sorun yok ya..."

Dedim ve anında kendime bir kızdım, bir kızdım.

Tıpkı babaannemin bana yaptığı gibi sorguluyordum kızı.

"Sılacığım affet, böyle bir şey sormaya hiç ama hiç hakkım yok."

"Serra, bizler kardeşlerden de yakınız birbirimize, onun için sen sorarsın, ben de seni cevaplarım. Bizim sorunumuz yok da, Serhat'ın var."

"Nedir sorun?"

"Artık bir işi yok."

"Ne! Ama nasıl olur, hani bir şirkette çalışıyordu, işinden de memnundu."

"Gerçekten de memnundu ama ekonomik kriz onları da vurdu ve şirket battı. Şirket kapanınca, diğer çalışanlarla birlikte Serhat da işsiz kaldı."

"Yani şimdi o işsiz."

"Evet, ne yazık ki öyle. Pek çok yere başvurdu ama nereye el atsa kuruyor sanki. Öte yandan ben de hâlâ okuyorum, dolayısıyla parasal yönden de sıkışığız."

"Hay Allah..."

"Annemden kalan mirasla bu evi almıştım, geri kalan parayı da bankaya yatırmıştım, ne olur ne olmaz diye."

"Ne kadar akıllılık etmişsin Sıla."

"İşte şimdi bankaya koyduğum o paradan çekerek idare ediyoruz. Bu yılı başarıyla tamamlayıp uzmanlık sınavını da geçebilirsem, üniversitede çalışmaya başlayabileceğim, böylece az da olsa bir maaşım olacak. O zamana kadar Serhat da bir iş bulursa sıkıntıları aşmış olacağız. Ama," diye içini çekti sevgili arkadaşım, "o vakte kadar dayanmamız gerek."

"Bütün bunlar geçecek, Sıla," dedim arkadaşımın ellerinden tutarak.

"Sorun sadece bu değil ki Serra," dedi, gözleri hüzün dolu. "İş bulamaması, eve katkıda bulunamaması, Serhat'ın moralini adamakıllı bozdu; depresyona girecek diye ödüm kopuyor."

"Yok canım, daha neler..."

"Öyle deme. Ben deliler gibi koştururken ve de evde sabahlara kadar ders çalışırken, o ne yapıyor? Televizyonun karşısına geçip elinde kumanda, sabahtan akşama kadar program izliyor."

"Peki, iş görüşmeleri için çıkmıyor mu evden?"

"Özgeçmişini her yere dağıttı ama asıl önündeki engel ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Dil bilmiyor. Çat pat bir okul İngilizcesi var. Ve artık günümüzde her yer ama her yer önce, yabancı dil biliyor musunuz, diyor. Arkadan da bilgisayar bilgini soruyorlar. Yabancı dil ve bilgisayar... İşte bir işe başvururken ilk sorulanlar... Okullarda bize bir yığın ezber yaptıracaklarına sağlam bir dil eğitimi verselerdi, bugün her şey çok daha başka olabilirdi. Bunu Hollanda, İsviçre gibi birçok Avrupa ülkesi beceriyor da biz neden yapamıyoruz? Hollanda'da liseyi bitiren bir genç en az iki yabancı dili gayet iyi öğrenmiş oluyor."

Onu teselli edecek şeyler söylemek istiyor, bulamıyordum.

"Seni de üzüyorum, Serra."

"Lütfen böyle söyleme; ben, bizler ne yapabiliriz, diye düşünüyordum."

"Onu teselli etmeye çalışıyorum. Sabırlı ol, bugünler de geçecek, diyorum. Gün gelecek sen de güzel bir işe gireceksin, diyorum. Daha ne yapabilirim ki..."

"Aslında doğru söylüyorsun, Sıla. Bak ben de Alga Tur'a girene kadar aylarca kapı kapı iş aramıştım. Ama sonunda oldu ve işimden çok memnunum."

"İşin kötüsü onun moral bozukluğu ilişkimizi de etkiliyor, işi yok, eve para getiremiyor diye komplekse giriyor ve o zaman da asık suratlı, hatta kırıcı olabiliyor. Şu günlerde biliyor musun, neyin farkına vardım."

"Neyin?"

"Ben bu güçlükleri ondan daha iyi göğüsleyebiliyorum. Erkekler güçlü görünüyorlar ama sorunlar karşısında daha çabuk bozguna uğruyorlar."

"Kaan'ı hatırlasana Sıla; Melis hamile olduğunu söylediğinde, baba olmaya hazır değilim, diye adam evini terk etti. Daha doğrusu kaçtı be kaçtı..."

"Bizim durumumuzdaysa, ikimiz de aynı zorlukları yaşıyoruz ama ben bir arada olduğumuzda başka şeylerden söz edebiliyor, haydi bir sinemaya gidelim de havamız değişsin, diyebiliyorum. Gülmeye, başka şeyler düşünmeye çalışıyorum.

"O ise hep suratı asık, evde oturuyor ve başka hiçbir şey yapmak istemiyor. E, bu da bir süre sonra benim sinirime dokunmaya başlıyor. Ve –hiç de istemediğim davranışlar içine giriyorum.

"Örneğin geçen gün, üniversiteden gelmişim, yorgunum; üstüne üstlük bütün gece sıkı ders çalışmam gerek ve ev nasıl biliyor musun? Savaş alanı... resmen savaş alanı. Yataklar yapılmamış, bulaşıklar mutfakta olduğu gibi duruyor. Serhat'a gelince, elinde kumanda, divana yayılmış, televizyon izliyor.

"Bütün bu manzara üstüne dönüp bana, akşama ne yiyeceğiz, demez mi..."

Çıt çıkarmadan dinliyordum arkadaşımı.

"Ben de aynı soruyu sana soracaktım, dedim ona.

"Üstüme gelme Sıla, zaten moralim bozuk, dedi.

"Bomboş oturacağına, azıcık evle ilgilensen, şuraları bir toplamış olsan eminim hem senin hem de benim moralim için çok daha yararlı olurdu, dedim."

"Peki, o ne dedi bu sözler üzerine?"

"Hiçbir şey demedi. Yavaşça televizyonu kapattı, ceketini aldı ve çıkıp gitti."

"Yapma..."

"Evet, çıkıp gitti! Eve saatler sonra, sabaha karşı döndü.

"Tabii, o sinir bozukluğuyla ders çalışmak da hak getire... Aramızın bozulduğuna mı yanayım, benim için çok değerli saatleri ziyan edip ders çalışamadığıma mı."

"Ah, canım benim. Nasıl, bari daha sonra barıştınız mı, yoksa bana şov mu yapıyordunuz?"

Başını salladı Sıla. "Yok, yok; çoktan barıştık ama genel olarak tadımız yok."

"Geçecek canım," dedim, "bugünler de geçecek. Ve de çok yakın bir gelecekte sen sonsuz başarılı bir doktor, Serhat'ımız da işinin başında olduğunda, bugünleri anımsayıp hey gidi günler hey, diyeceğiz."

Dolan gözlerini sildi Sıla.

"Umarım Serra, umarım."

"Elbette! Hele de sen... Nelerden geçtin sen, bunu mu aşamayacaksın. Mümkün değil.

"Ama şimdiiii, hemen üstüne bir şeyler geçiriyorsun ve biz bu evden çıkıp gidiyoruz."

"Canım hiç çıkmak istemiyor. Otur oturduğun yerde Serra."

"Hayır efendim, hemen ve derhal ve de kesinlikle çıkıyoruz."

"Nereye gidiyoruz peki?"

"Bir zamanlar moralim çok bozuk olduğunda annemin beni götürdüğü yere... Ben küçücük bir kız çocuğu iken ve de babam randevumuza gelmeyi unuttuğunda kalbim kırılmıştı ve çok ağlamıştım.

"Bunun üzerine annem beni kolumdan tuttuğu gibi Vakko'ya götürmüştü, o şıkır şıkır vitrinlere baktıkça, içimiz açılmıştı. Kafede oturup pasta yemiştik, daha sonra da annem bana burçlu bir yastık almıştı. Hâlâ saklarım."

"Şimdi sen de aynı yöntemi bana uygulamak istiyorsun, öyle mi?"

"Evet efendim, aynen öyle."

"Âlemsin."

"Hah şöyle, gül biraz. Hem bak kızım, ömür kısa hayat fani..."

"Filozofluğa da başladın bakıyorum."

"Tabii kızım, iş olacağına varır. Sen elinden geleni yapıyorsun, öyle değil mi? Öyle! O zaman gerisini takmayacaksın kafana..."

"Tamam haydi tamam," diyerek beni susturmaya çalıştı Sıla.

Böylece sevgili defter, arkadaşımın elinden tuttum; gittik, gezdik, bir şeyler yedik, içtik, havamız değişti.

Ve de, orada dolaşırken dolaşırken vereceğim kişilerden çok beni mutlu eden iki nesneye rastlamam mı...

Birincisi, Sıla'ya burçlu yastık!

Hemen atladım.

"Bunu alıyorum," dedim.

"Ciddi olamazsın Serra, lütfen bırak şu yastığı..."

"Hayır efendim, çok ciddiyim. Üstelik biliyorum, sana uğur getirecek bu yastık."

"Çocukluk yapıyorsun Serra," dedi ama hele de 'uğur' sözcüğünü duyunca, bal gibi bağrına bastı yastığı.

Derken, aynı reyonun hemen yanında mankenin omuzlarına atılmış bordo bir şal görmem mi...

"Bugün benim şanslı günüm, Sıla."

"Yine ne gördün?"

"Şu bordo şala ne dersin?"

"Süper, derim."

"Ben de seninle aynı fikirdeyim. Ve onu görür görmez biliyor musun ne düşündüm."

"Ne?"

"Buraya gelirken vaktim olmadı, babaanneme bir şey alamadım; apar topar ve eli boş olarak çıktım kadının karşısına."

"Büyükler pek bakmazlar böyle şeylere, sen kendin geldin ya..."

"Gerçekten de öyle ama yine de... ufak da olsa bir şey getirmek isterdim. Oysa şimdi..." dedim, Sıla'nın kolunu çimdikleyerek, "oysa şimdi tam da gönlüme göre bir armağan bulmuş vaziyetteyim. Hadi, gidip soralım fiyatını..."

Bize yardımcı olan genç kız, "Şallar indirimde efendim," demez mi...

"Görüyor musun Sıla," diye fısıldadım kulağına, "şanslı günümdeyim demedim mi sana az önce. Baksana indirimdeymiş."

Ama heyecanımdan ne biçim fısıldamışsam, kız gülerek bana baktı ve, "Hem de yüzde elli indirim var. Yarı fiyatına alacaksınız demektir bu..."

Oley, diye bağırmamak için kendimi zor tuttum, ne de olsa evli barklı kadınız şunun şurasında.

Böylece o bordo şalı da babaanneme aldım mı sana...

İki adet cuk oturan armağan...

Ay, bir mutlu oldum, bir mutlu...

Daha sonra Sıla'yla vedalaşırken, "Bak," dedim, "bunalınca beni ara, birlikte ağlar, güler, açılırız. Arkadaşlar ne güne duruyor."

"Zaten sizler de olmasanız..." diyerek sarıldı bana.

Ondan ayrılınca koşturarak eve geldim.

Babaannem ne diyecekti acaba?

Paketi açarken yüzünü görmek için ölüyordum.

Baktım, pencerenin önünde oturmuş, geleni gideni izliyor.

"Nasıl gitti ziyaretlerin?"

"Herkesin sevgi ve saygıları var."

"Sağ olsunlar."

Paketi masanın üstüne bıraktım. Az sonra sofrayı kurmak için gelecekti nasıl olsa...

"Safiye aradı."

"Yaa..."

"Eğer bir maniniz yoksa, bu gece size oturmaya gelmek istiyorum, dedi. Ben de, ne manimiz olacak ki, buyur gel, dedim. Yemekten sonra gelecek."

"Çok iyi."

"Sahi, memnun oldun mu?"

"Hem de nasıl..."

"İyi! Oyalanmadan yemeğimizi yiyelim o zaman," diyerek masaya yöneldi.

"Burada bir paket var."

"Evet."

"Odana kaldırsana..."

"O benim değil ki..."

"Senin değilse kimin?"

"Ne bileyim..."

"Allah Allah, gökten zembille inmedi ya bu buraya."

"Eh, açıp bakalım bari. Belki içinden kime ait olduğunu anlarız."

"Nasıl açarız, baksana hediye paketi yapılmış. Ne kadar da süslü."

Yan yan bana bakıyor, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

"Bunun altından yine senin marifetin çıkacak gibi ya..."

"O zaman aç şunu babaanne. Aç da ne var görelim."

Büyük bir dikkatle fiyongu çözüp kurdeleyi katladı. Üstündeki minik gülü de özenle bir kenara koyduktan sonra sonunda paketi açtı.

"Şiştim valla babaanne. Açabildin şunu nihayet..."

"Ne yapsaydım," dedi ters ters, "sizler gibi cart diye kâğıtları yırta yırta mı açsaydım."

Ve kutunun kapağını kaldırıp ince kâğıtları kenara çekince, şal tüm ihtişamıyla ortaya çıktı.

Babaannem öyle şaşırmıştı ki, bakıp duruyordu.

"Dur babaanneciğim," dedim ve şalı alıp omuzlarına koydum.

"Haydi gel, gidip aynaya bakalım."

Böylece birlikte yatak odasına yollandık ve ceviz gardrobun boy aynasının karşısında, ben biraz geride, o önde durup aynadaki aksine baktık.

"Babaanneciğim, o kadar yakıştı ki..."

"Yani şimdi bunu sen mi aldın?" diye sordu küçük bir sesle.

"Evet, canım benim."

"Ama olur mu, pahalıya benziyor bu. Kim bilir kaç para verdin."

"Unuttun mu, ben çalışan ve kendi parasını kazanan bir kadınım."

"Bir kutu kurabiye getirseydin pekâlâydı; bu çok büyük oldu. Hem siz yeni evlisiniz, etiniz ne, budunuz ne..."

"Beğendin mi? Sen onu söyle..."

"Beğenmez olur muyum," dedi şalı okşayarak, "baksana yumuşacık." Sonra uzanıp beni öptü.

"Çok teşekkür ederim, evladım."

Duygulanmıştı, hem de çok...

Bulaşıkları yıkayıp kaldırmıştık ki, Safiye Teyze geldi.

"Serra kızımız için geldim bu akşam."

Saygılı bir ses tonuyla, "Sağ olun efendim," derken babaanneme de bir bakış fırlatmaktan kendimi alamadım.

O hep beni eleştirir ya, doğru dürüst konuş, diye; işte şimdi ona, bak gerektiğinde senin istediğin gibi de konuşmasını biliyorum ben, mesajını veriyordum.

Safiye Teyze koltuğa yerleşir yerleşmez, "Kadriye Hanım, o ne güzel şal öyle," demez mi...

Ah sevgili defter ah, babaannemi görecektin. Nasıl da gururlanarak, nasıl da mutlulanarak, "Torunumun hediyesi," dedi.

Eh, bu da dünyalara bedeldi doğrusu...

Derken –telefon çaldı!

Ve –tam da tahmin ettiğim gibi Özgür arıyordu.

"Benim kızlarım nasıl?"

"Kızların, senin en sevgili kızını ağırlamakla meşguller."

"Yaa, kimmiş o?"

"Bak bir de soruyor. Safiye Teyze tabii ki..."

"Tahmin etmeliydim."

"Biz burada Kadriye-Safiye-Serra üçlüsü şeklinde muhabbet ediyoruz."

Özgür'ün kahkahaları bizimkilere kadar ulaştı.

"Oh, ne güzel! Keşke ben de orada olsaydım," deyince telefonu önce Safiye Teyzeye, sonra da babaanneme verdim. Epeyce bir konuştular "damatla," sonra yine ben aldım.

"Akşam otobüsüyle geliyorum, sakın beni almayı unutma," dedim.

"Bakıyorum son gününü de babaannenle geçiriyorsun," dedi Özgür sanki bilmiyormuş gibi.

Ben de oyunu sürdürerek, "Tabii," dedim, "son günümü de babaannemle baş başa geçirip öyle döneceğim."

Artık bizimki pek bir mutlu oldu, Safiye Teyzeyle karşılıklı bakışıp gülüştüler.

Bu arada, "Seni çok özledim," diye fısıldadı Özgür.

"Ben de," dedim.

"Seni çok seviyorum," diye devam etti.

Yine, "Ben de seni," dedim.

Bu iki cin kadının önünde de rahat konuşulmuyordu ki...

Gözlerini ve kulaklarını dikmiş, bakıyorlardı.

"Haydi," dedim havadan sudan konuşurmuşuz gibi, "yarın görüşürüz."

O yine, "Seni çok özledim," diye fısıldayıp telefonu kapattı.

İşte böyle sevgili defter.

Ne gündü ama..

Her işte bir hayır vardır, derler ya, belki de babaannem için gelmem Sıla'ya yarayacak. Çünkü İstanbul'a döner dönmez, ilk işim arkadaşları toplayıp Sıla'ya nasıl yardımcı olabiliriz, onu konuşmak olacak.

Umarım bir şeyler yapabiliriz.

Umarım...

26 Nisan, Çarşamba

Bu sabah ofise erken gittim ki, işe girişmeden mail'leri, faksları okuyup aradan çıkarayım. Bu öyle vakit alıyor ki,

bir türlü işe başlayamıyorsun. Doğal olarak iş de Serra Hanımı beklemiyor.

Mail'lere bakarken... bakarken... Dilek'in adını görmem mi... Bana ne göndermiş olabilir, diye merakla açtım ve "Aman Tanrım," oldum!

Müthiş bir haber vardı, sevgili defter, müthiş!

Dilek...

Evet... Dilek...

Hamileymiş!

Ve cadı kız bunu bizlere mail atarak bildiriyor. Üstelik tam tamına iki aylık hamileymiş.

İyi ki etrafta henüz kimseler yoktu çünkü bilgisayarın başında tepinip yaşasın, yaşasın, diye bağırırken hiç de saygın bir iş kadını portresi çizmediğim kesindi.

Acele Dilek'i aradım, telefonu meşgul sinyali veriyordu. Bu kez Melis'i denedim ve en azından bir kişiye, "Derhal bilgisayarını aç," deme keyfini yaşayabildim.

Tekrar Dilek'in numarasını tuşladım ve bu kez onu yakaladım.

"Tebrikler arkadaşım, tebrikler... Bu ne güzel haber böyle..."

"Sağ ol Serra, ilk bizim takıma haber vereyim, dedim. Daha sonra da annemlere ve akrabalara... Tabii ki annemlere ve Ulaş'ın ailesine bizzat gidip söyleyeceğiz. Umarım annem ters bir laf edip keyfimizi kaçırmaz."

"Amma da pimpiriklisin."

İşi şakaya boğmaya çalışıyorduk ama ikimiz de yoğun bir duygusallık içindeydik o anda.

Nasıl olmayalım ki...

Bu haber, yeni bir insan, yeni bir hayat demekti.

Ve Dilek için bundan böyle hiçbir şey aynı olmayacaktı.

Her şey ama her şey değişecekti.

Çünkü artık o bir anne olacaktı.

Ulaş da baba...

İnanılır gibi değil.

Aslında Melis hamile olduğunu söylediğinde elbette heyecanlanmıştım.

Hepimiz heyecanlanmıştık.

Ama Dilek –işte bu çok başkaydı!

Sanki Dilek'le konuyu derinlemesine duyumsadım.

Önemini daha bir kavradım.

Çocuk konusu eskiden Himalayalar kadar uzak ve soğuk, dolayısıyla dinlemesi bile abesken, şimdi o Himalayalar'ın giderek görüş alanıma girmekte olduğunu, konuya daha bir yakınlaştığımı hissediyorum.

Belki de onun için Dilek'in bebek beklediği haberi beni bunca etkiledi.

Her şey ne kadar göreceli...

Genç kızken, evlilerin, hele de çocukluların muhabbeti nasıl da sıkıcı gelirdi.

Şimdiyse bekâr arkadaşların sorunları söz konusu olduğunda öylesine dinliyor ve biz evlileri ilgilendiren konulara dönüveriyoruz.

Hem de hiç farkında olmadan.

Telefonu kapar kapamaz yine çaldı.

Arayan Esin'di.

"Dilek'in haberini aldın mı?"

"Bir kez daha teyze oluyoruz, Esin."

"Ne demezsin," dedi ve ekledi Esin, "bugün öğle yemeğinde buluşuyoruz, ona göre."

"Yapmayın! Akşamüstü olmaz mıydı?"

"Aslında Melis de akşamüstü bana gelin, dedi; ama Dilek'le Ulaş bu akşam ailelerini ziyaret edip güzel haberi vereceklermiş. O zaman biz de Dilek'i kutlamak için kısa da olsa öğlen, yemekte buluşalım, dedik."

"İyi de, ben fazla kalamam, çok işim var."

"Dilek'in durumu da sıkışıkmış ama bugün böyle olsun da, daha sonra rahat bir zamanda toplanırız nasıl olsa..."

Böylece öğle yemeğinde buluştuk. Dilekçiğimin yüzü ışıl ışıldı. Hepimiz sarılıp onu kutladık. Melis de kocaman bir nazar boncuğu getirmiş mi sana...

Derken soru bombardımanı başladı.

"Söylemeden iki ay nasıl dayandın?"

"Ne zaman anladın?"

"Cinsiyeti belli mi?"

Ve Dilek, gözlerinde muzip ışıltılar, tüm soruları cevapladı.

Evet, iki ay söylemeden dayanmıştı çünkü erken haber verip sonra da düş kırıklığı yaşansın istemiyordu.

Evet, doktora gidince kesin olarak öğrenmişti.

Hayır, cinsiyeti henüz belli değildi.

"Bence erkek olacak," dedi Melis, bilmiş bilmiş.

"Nereden bildin?"

"Baksana yüzü şimdiden güzelleşmiş."

"Eee, kız olsaydı güzelleşmeyecek miydi?"

"Eskiler oğlan olursa parlar, kız olacaksa kararır, derler," der demez kıyamet koptu.

"Affetmişsin sen onu..."

"Sen de kıza hamileydin, ne karardın ne bir şey..."

"Lafa bak..."

"Bu tür insanların modası geçti kızım, artık son sözü sonografi söyleyecek."

"Tamam, tamam, teslim oluyorum," dedi Melis, ellerini havaya kaldırarak. Sonra da ekledi, "Çocuklar, cumartesi günü bende toplanıyoruz ve rahat rahat çene çalıyor, bu haberin tadını çıkarıyoruz. Ne dersiniz?"

"Uygundur," sesleri yükseldi.

Böylece o bir saat sonunda herkes alelacele birbiriyle öpüştü ve gidecekleri yere dağıldı.

Bu güzel haber beni nasıl da etkiledi, sevgili defter.

Düşünsene, Dilek'le Ulaş sadece bir çifttiler bugüne dek.

Birbirlerinin partnerleriydiler.

Oysa şimdi –bir aile olacaklar onlar.

İşte aradaki fark.

Aradaki o büyük fark.

Bir aile olmak...

Tüm sorumluluklarıyla.

Tüm güzellikleriyle...

29 Nisan, Cumartesi

Melis öyle bir çay sofrası hazırlamıştı ki, hani bir kuş sütü eksikti denir ya, aynen öyle.

"Kızım, ne bu! Doldurmuşsun masayı! Kim yiyecek bu kadar şeyi!" diyen Dilek'e, Melis, "Sen!" dedi. "Sen artık iki can taşıyorsun, onun için de bol bol yemen gerek."

"Yok yaa..." dedi Dilek, sanki hemen oradaki her şeyi yiyip, anında bin kilo oluverecekmiş gibi.

Melis kahkahadan kırılıyordu. Belli ki bu abartılı sofrayı muzırlık olsun, diye hazırlamıştı.

"Evde ne var ne yok doldurdum buraya... Sırf senin yüzünü görmek için," diyor, gülüp duruyordu.

"Eğlen bakalım," dedi Dilek, "zaten annemle birbirimize girmişiz, bir de sen eğlen."

"E, bravo Dilek," dedi Esin, "daha ne oldu şunun şurasında..."

"Bence sen anneni kafanda çok büyütüyorsun," dedi Melis, "onun için her lafın altında bir kasıt arıyorsun."

"Öyle mi?"

Melis ona yan yan bakarak, "Bence öyle," dedi.

Ben de Melis'e destek vererek, "Habibe Teyze, okul yıllarında bize çok tatlı davranırdı," deyiverdim.

Ama gerçekten bizleri kollardı.

Esin, "Haydi anlatsana, neler oldu?"

"Önce Ulaş'ın annesiyle babasına gittik ve önemli haberi verdik. Tabii ki çok ama çok sevindiler." Sonra bana döndü Dilek. "Aynı senin deden gibi meğer onlar da şaraptan anlarlarmış ve evlerinde çok kaliteli ve değerli şaraplar bulunur-muş. Kutlamak için hemen bir şişe açtılar; tabii ben içmedim ama onlar yeni bebeğin şerefine kadeh kaldırdılar. Böylece keyifler yerinde, oradan çıktıktan sonra annemlere gittik."

"Sen de annenleri en sona atmışsın, laf aramızda," dedi Melis. "İlk önce bizler, sonra kayınvalide, kayınpeder, en sonda da sizinkiler... Valla, ben olsaydım bozulurdum."

"Nasıl olsa bozulacak bir şey bulacağı için onu en sona bıraktım. Keyfimi kaçırmadan diğerleriyle rahat rahat bir kutlayayım, geri kalanı da bir biçimde göğüslerim, diye düşündüm."

"Çok acımasızsın be Dilek..."

Dilek bu sözleri duymazlıktan gelerek devam etti, "Annemle babama söylediğimde..."

"Dur bir dakika, dur bir dakika... Çok önemli bir ayrıntıyı atladın. Nasıl söyledin onlara?"

Boş boş baktı Dilek, Melis'e.

"Nasıl, nasıl söyledim?"

"Canım yani hangi sözcüklerle?"

"İlahi Melis! Bir torununuz olacak, dedik; başka ne diyecektik ki..."

"Güzel! Şimdi devam edebilirsin," dedi Melis, yüzünde tatmin olmuş bir ifade.

Şu Melis bazen o kadar çok ayrıntıya takılıyor ki, asıl konuya bir türlü gelemiyoruz. Bunun, 'nasıl söyledin'i var mı...

Dilek anlatmaya devam etti.

"Bizi kucakladılar ve annem hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Hani, herkesin bir gözleri dolar ya... Kayınvalidem de çok duygulandı mesela ama bunlar mutluluk gözyaşlarıdır, gözlerini silersin, olur biter, değil mi?

"Hayır, bizde öyle olmuyor işte. Annem öyle bir ağlıyor ki, sanki bir bebek haberi değil de, ölüm haberi vermişiz."

"Allah korusun," dedi Melis hemen tahtaya vurarak.

"Nitekim babam, Habibe ne oluyorsun, topla kendini. Böyle güzel bir günde çocukların keyfini kaçırma," dedi.

"O ise, ne yapayım elimde değil, diyor hıçkırmaya devam ediyordu. Bu arada abuk sabuk konuşuyor, keşke rahmetli annem hayatta olsaydı da, torun çocuğunu görseydi, gibi laflar ediyordu.

"Neyse sonunda sustu, gitti, yüzünü yıkadı. Bu arada babam bizimle konuşuyor, annemin yarattığı havayı dağıtmaya çalışıyordu.

"Ağlama faslı bitince, sıra annemin öneri ve öğütlerine gelmişti."

Dilek'e hiç belli etmeden bakıştık, zavallı Dilek dercesine...

"İlk sözü, işten ayrılacaksın herhalde, oldu. Neden ayrılayım ki, son aylara kadar çalışmak niyetindeyim, diye yanıtladım onu.

"Peki, çocuk olduktan sonra da işe devam edecek misin, diye sordu. Ben de, evet, dedim.

"Bu kez, o küçücük bebeğe kim bakacak, diye sürdürdü sorgulamasını.

"Anneciğim, dedim sakin olmaya çalışarak, bütün çalışan kadınlar nasıl yapıyorlarsa, ben de öyle yapacağım çünkü işimi bırakmak istemiyorum.

"Bu sefer ne dese beğenirsiniz; geçim derdiniz olmasa, sen de herkes gibi rahat, sıcacık evinde oturur, evladına kendin bakardın. Bu arada itham edici bakışlarla Ulaş'a göz atmayı da ihmal etmedi tabii."

"Aşkolsun Habibe Teyzeye, bu da söylenecek şey mi..." dedim kendimi tutamayarak.

"Bu kadarla kalsa yine iyi," diye devam etti Dilek. "Ona, anne, dedim, şunu bir iyice anla. Ben çalışmayı seviyorum. İşimi seviyorum. Evde kalırsam bunalıma girerim, onun için benim kocam trilyoner de olsa, ben çalışırdım. Benim bu sözlerim üzerine, ne dedim ben şimdi, diye yakındı bir babama, bir Ulaş'a bakarak.

"Sen de çok alıngansın, dedi babam, annen seni düşündüğü için bir-iki soru sordu, hepsi bu.

"Dayanamadım; baba, sen de bal gibi biliyorsun ki... dememe kalmadı, annem bir hışım sözümü kesti.

"Aman, aman; bir daha tek kelime etmeyeceğim. Ne haliniz varsa görün...

"Tahmin edersiniz ki, bunca laftan sonra orada oturup aile saadeti yaşayacak halimiz kalmamıştı.

"Haydi Ulaş, gidelim artık, dedim.

"Bu kez, ne hemen kalkıyorsunuz, biraz daha otursanıza, dedi sanki ortalık güllük gülistanlıkmış gibi.

"Kalkıp babamı öptüm, laf uzamasın diye. Annemle vedalaşırken yine gözlerinin dolduğunu görünce, Ulaş'ın elinden tuttuğum gibi, arkamızdan şeytan kovalıyormuşçasına fırladım çıktım o evden.

"Bir fasıl daha ağıt dinleyecek halim yoktu, hem de hiç yoktu.

"İşte, sordunuz.

"İşte, ben de anlattım."

Dilek'ten sonra kimse konuşmadı. Ne diyeceğimizi bilmiyorduk ki... Sonunda bu sıkıntılı sessizliği Melis bozdu.

"En azından bu haber verme durumunu atlattın. Bitti, gitti."

"Eh, öyle de denebilir," dedi Dilek ve hemen ekledi, "çocuklar, ne olur, konuyu değiştirebilir miyiz?"

O böyle söyleyince hemen aklıma Sıla geldi. Aslında Sıla'nın durumunu hemen aktarmak niyetindeydim ama araya Dilek'in güzel haberi girmiş, ben de bu mutlu havayı bozmak istememiştim.

"Sizinle çok önemli bir konu hakkında konuşmak istiyorum, arkadaşlar."

"Ne o," dedi Melis. "Yoksa sen de mi hamilesin?"

Güldüm. "Henüz değilim. Bir itirazın mı var?"

"Elini çabuk tutsan iyi olur."

"Ukalaya bak, nedenmiş o?"

"Eee, yaşlar geriye değil, ileriye doğru gidiyor kızım."

"Bence de asıl sen ikinciyi düşünmeye başlasan iyi olur."

Kızlar, "Taşı gediğine koydun," diye şamata yaptılar.

Melis şöyle bir duraladı. "İkinciyi düşünmeden önce..."

"Evet..."

"Evliliğimi gözden geçirmem gerek."

Öylece kalakaldık!

Neler söylüyordu bu kadın.

Melis oluşan sessizliğe aldırmadan devam etti.

"Biliyor musunuz, Kaan artık akşamları kendi başına yemeğe çıkıyor. Neden diye sorduğumdaysa, başımı dinliyorum, diyor. Çocuğunun sesi onu rahatsız ediyor anlaşılan."

"İyi ama," dedi Dilek, "hani artık babalığı kabullenmişti."

"İlk aylarda ilgileniyordu ama bu giderek azaldı. Kim bilir, belki de hevesi geçti. Şimdiyse sadece şöyle bir okşayıp seviyor ama ne bana yardım ediyor ne de onunla oynuyor. Hele ağlamaya başladı mı, mutlaka bir bahane buluyor ve evden çıkıp gidiyor. İşin kötü tarafı, bu gece çıkmaları giderek sıklaşmakta. Birtakım arkadaşlar edinmiş, erkek erkeğe geziyorlarmış, çok eğleniyorlarmış. Bazı günler sabaha karşı geliyor eve."

"Melis, neden bize bu durumdan söz etmedin?"

"Ne diyebilirdim ki... İlk günlerin krizini atlattıktan sonra, bir süre iyi gitti. Aman ne iyi derken, işler yeniden sarpa sardı," dedi, başını salladı. "Anlamıyorum, hiç anlamıyorum."

"Kendisi ne diyor bu duruma?"

"Kötü bir şey yapmıyorum ki, diyor. Kadınlarla, kızlarla geziyor olsam, ne desen haklısın. Ama şurada günün sonunda iki arkadaşla bir şeyler atıştırıp stres atıyoruz, ne var bunda, diyor.

"Kayınvalidem de ona arka çıkıyor, erkektir, biraz gezmiş-se ne olmuş yani, âlem neler neler yapıyor, diyor."

"Eh, böyle kafaya ne denir," dedi Dilek.

"Peki Melis," dedim, "sen ne düşünüyorsun?"

"Dedim ya, evliliğimi gözden geçirmek durumundayım. Ama bu arada, yıpranmamak için, bu koşullar içinde kendime bir hayat kurdum."

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki, hayatımı Kaan'a odaklamıyor, kendime odaklıyorum artık. Onunla tartışmıyorum, bırakıyorum o hayatını yaşasın; ben de ruh sağlığımı korumak adına kendi hayatımı yaşıyorum.

"Bir başka deyişle, Başak'la ilgileniyor, dikkatimi ona yoğunlaştırıyorum. Bunun yanı sıra bana zevk veren uğraşlara zaman ayırıyorum; spor yapıyorum, gelecekte kuracağım işle ilgili araştırmalar yapıyor, bol bol okuyorum.

"Her şeye hemen bir çizgi çekmek istemiyorum çünkü Kaan temelde iyi bir insan. Ama annesi ve babası hem baskıcılar, hem de erkek evlat diye onu fazlasıyla şımartmışlar. Olabilecek en kötü tezat anlayacağınız. Bu yanlış tutum hem Kaan'ın kişiliğini hem de evliliğimizi olumsuz yönde etkiliyor. İşte bütün bunları göz önüne alarak, acele etmiyor, düşünüyorum. Ama düşünürken de, az önce dediğim gibi, bu koşullar içinde kurduğum kendime özgü hayatı sürdürüyorum."

Hem şaşkındım hem üzgün. Sadece ben mi, Dilek'le Esin de aynı durumdaydı.

Melis'in hayatında işlerin yoluna girdiğini sanıyorduk.

"Canım üzülmeyin o kadar," dedi Melis, cesur görünmeye çalışarak, "dünyanın sonu değil ya... Hem dediğim gibi, kendime bu hayat içinde bir başka hayat kurdum ve şimdilik mutluyum. Ayrıca gelecekte neler olacağını kim bilebilir ki... Evet, konu kapanmıştır arkadaşlar."

Ve ortalık bir kez daha derin sessizliğe boğulmadan hemen önce Dilek'in sesi yükseldi, "Serra, senin şu ortaklık işi ne oldu?"

"Kutlarım," dedi Esin, "bana da Dilek söyledi, ne güzel bir teklif."

"Eee, kızımız patron oluyor artık, patron," dedi bu kez Melis.

"Valla, bilmem ki..."

"Ne düşünüyorsun kızım..."

"Anlasana," dedi Melis, "sermaye işini düşünüyor."

"Sen de emeğini koy."

"Çocuklar," dedim, "kafam şu aralar o kadar karışık ki, Bayan Bella'dan bana biraz daha zaman tanımasını istedim."

"Ama sen böyle düşünürken, o gidip başka bir ortak bulursa, görürsün gününü."

"Ne yapmamı istiyorsun Dilek, parayı nereden bulacağım? Sadece emeğimi koysam, ne bileyim, o da beni pek tatmin etmiyor."

"Bankadan kredi alamaz mısın?"

"Onun faizi kim bilir ne kadardır, Melis."

"İş adamları her işlerini krediyle yapıyorlar da..."

"Aman ne bileyim, belki de teklifinize teşekkür eder, Alga Tur çalışanı olarak devam etmek istiyorum, derim, olay da biter."

"Yazık ama yaa..."

"Böyle bir fırsat bir daha ele geçer mi..."

"Geçmesine geçmez ama benim de şu aşamada yapabileceğim başka bir şey yok."

Baktılar üzgünüm, hemen lafı çevirdiler.

"Pembe'den bir haber var mı?"

"Henüz yok."

"Anlaşılan paraları yeterince suyunu çekmedi. Peki, temizlik işini kim yapıyor?"

"Özgür'le ben..."

"Aslanlarım benim."

"Tabii ya, pazar günleri işbölümü yapıyoruz. O, camları siliyor, ben de makineyle yerleri süpürüyor, toz alıyorum."

"Bakar mısınız avukatımıza..." dedi Esin, "helal olsun şu çocuğa.

"Sevgili arkadaşlar," dedim, "eğer benim yaşamımla ilgili sorularınız bittiyse, yeterince bilgilendiyseniz, özetle bu röportaj sona erdiyse, söylemek istediklerim var."

"Sahi," diye gülüştüler ve sonunda beni dinlemeye başladılar.

Böylece Ankara'da Sıla'yla yaptığım konuşmayı ve onun yaşadıklarını anlattım.

"Hiç haberim yoktu, çok üzüldüm," dedi Dilek. "Bilirsin, gururlu kızdır o, kolay kolay açılmaz."

"Bu tür gerginlikler evliliklerini bile tehlikeye sokabilir," dedi Melis.

"İşsizlik çok kötü. Hele böyle eğitimli ve çalışkan bir erkek için..."

"İşsizlik herkes için kötü, Esin," dedim.

"Haklısın da, bir de evli olup aileni geçindiremez hale gelince büsbütün yıpratıcı oluyor. Onu demek istedim."

"Çok doğru. İşte onun için bir şeyler yapmamız gerek."

"Ne gibi?"

"Serhat'ın bir işe girmesini sağlayabilirsek, bence tüm sorunlar çözülür."

"Benim bir arkadaşım var," dedi Dilek. "Hem şirketlere eleman hem de insanlara iş buluyor. İşi bu. Yarından tezi yok onu ararım."

Melis, "Durun, durun! Ben bir Kaan'la konuşayım; sanırım onların Ankara'da birtakım işleri var. Fabrika mı, büro mu, tam olarak bilmiyorum ama sorup öğrenirim."

"Ah Melis," dedim, "ne iyi olur."

"Ama bunun için önce Serhat hakkında bilgilenmeliyim ki, Kaan'a durumu doğru dürüst anlatabileyim."

"Arayalım Sıla'yı öyleyse..."

"Serhat'ı arasam daha iyi," dedi Melis. "Gerekli bilgileri dolaylı değil, doğrudan almış olurum."

"Hayır Melis, hayır! Bence sen Sıla'yı ara."

"Nedenmiş o?"

"Serhat'ı bilirsin, çok çekingendir. Belki de Sıla'nın tüm bunları anlatmış olmasından hoşlanmayacaktır. Ama doğru ama yanlış, böyle bir izlenim edindim. Onun için sen yine de Sıla'yı ara."

"Pekâlâ, pekâlâ... Sıla'yı ararım."

"Ama... şey... Melis."

"Şimdi ne var Serracığım... canım benim!!!"

"Sıla'yı cepten ara, böylece daha rahat konuşur."

Melis ellerini havaya kaldırarak, başladı dua (!) etmeye.

"Tanrım şu erkek egoları konusunda bize yardım et. Sorun var diye kendileri sorun oluyorlar, bu meyanda bizim hayatımızı da altüst ediyorlar. Çare bulmaya çalışınca da kükreyerek engel oluyorlar. Ve, hiçbir şey yapmadan ama hiçbir şey yapmadan köşelerinde oturup depresyona giriyorlar.

"Tanrım, sen bu kadın kullarına yardımcı ol."

Bu sözler üzerine hepimizden öyle bir, "Amin," çıktı ki, eh, bu beyler burada olup da duysalardı keşke...

Duasını (!) bitiren Melis, hemen Sıla'yı aradı ve onunla bir süre konuştuktan sonra telefonu kapatıp bana döndü.

"Sezgilerini kutlarım, Serracığım, Serhat konusunda tamamen haklıydın. Sıla diyor ki, Serra'ya anlattıklarımı bilmenizi istemez, hele hele yardımı asla kabul etmez."

"Buyrun bakalım..."

"Ne olacak peki?"

"Bu beyefendinin o muhteşem gururunu incitmeden bir şeyler yapmaya çalışacağız. Şöyle ki, Serhat hakkındaki bilgileri bana Sıla gönderecek.

"Ha, bu arada Sıla, Serhat'a, Serra'yla konuştuğumda şirketin kapandığını ve senin işsiz kaldığını söyledim, demiş. Yani, düz bir 'iş arıyor' bilgisi... Serra'yla konuştuklarımdan hiç bahsetmedim, diyor.

"Onun için önce şu bilgiler elimize geçsin. Onları bir Kaan'a göstereyim, bakalım Ankara'da bir ümit var mı... Eğer varsa, gerisini nasıl halledeceğimizi o zaman düşünürüz."

"O bilgileri bana da ulaştır," dedi Dilek.

"Memnuniyetle."

Ah, Kaan şu işi bir halledebilse...

"Esin, Selçuk'un çocuklarından ne haber?" diye sordu Dilek.

"Sahi," dedi Melis, "Dilek'in haberleriydi, Sıla'nın durumuydu, serseme döndük."

"Odaları hazır," dedi Esin.

"Çabuk hallettin, aferin sana."

"Aslında çok uğraşmam gerekmedi. Çocuklar anneleriyle birlikte büyük mobilya mağazalarından seçimlerini yapmışlar."

"Hani sen döşeyecektin odalarını?"

"Ben de öyle sanmıştım ama sonra Berrak, Selçuk'a, yaşayacakları odanın eşyalarını çocukların kendilerinin seçmesinin daha doğru olacağını söylemiş. Ben bu işi hallederim, ne de olsa neleri sevip sevmediklerini biliyorum, demiş."

Melis olumsuz bir laf etmeden atıldım.

"Bence çok akılcı bir yaklaşım. Senin için de büyük kolaylık."

"Evet, Selçuk da aynen böyle söyledi."

"Peki, senin duyguların ne âlemde bu arada? Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey Melis. Ne, neyle karşılaşacağımı ne nasıl davranacağımı biliyorum. Sanırım işi olayların akışına bırakacağım."

"En iyisi de bu," diye atıldım bir kez daha.

"Peki, bu çocuklar ne zaman gelecekler?"

"Önümüzdeki hafta sonu... Anneleriyle birlikte..."

"Ne? Anneleri de mi gelecek?"

"Evet, Selçuk'la konuşmuşlar. Çocukları annelerinin getirip yerleştirmesinin daha iyi olacağı kararına varmışlar."

"Yani, yatılı okula öğrenci yerleştirir gibi..."

"Bir bakıma öyle," dedi Esin ve ekledi, "aslında bunun böyle olacağına sevindim. İlk gün ne yapacağım, ne diyeceğim, diye düşünüp duruyordum."

"Evet," dedi Melis, düşünceli, "şu aralar için iyi. İyi de... bu Berrak Hanım sizin evinize fazla dadanmasa iyi olur."

"Aman Melis," dedim, "hemen her şeyin en kötüsünü düşünmesen olmaz. Bak, işte, her şeyi aralarında uygarca çözümlüyorlar. Bunun böyle olması Esin için de iyi."

"Valla kadın-erkek ilişkilerinde olmaz diye bir şey yoktur."

"Yok deve! Esin gibi bir fıstığı bırakıp eski karısına mı dönecek..."

"Ben olsam tedbirli davranırdım diyorum, hepsi bu."

Bu Melis'e ne oldu böyle... Sanki pek bir ukalalaştı, pek bir bilgiç oldu. Durup durup herkese akıl veriyor. Düşünceleri paylaşmak elbette güzel ama her şeyi ben bilirim havasında, dur durak bilmeden öğütler yağdırmak da hiç sempatik değil.

Böyle değildi bu kız.

Matraktı, eğlenceliydi.

Öte yandan, yaşadıklarını göz önüne alınca, onu da hoş görmek gerek.

İşte sevgili defterim, Dilek'in güzel haberi şerefine yaptığımız toplantı böyle geçti.

Hafta içi bir gece de, o çok çekiştirdiğimiz zavallı beylerle birlikte bir yere gidip bu kez Ulaş'la kutlayacağız.

Dilek'i kutla, Ulaş'ı kutlama, olur mu hiç.

Hâlâ misafir ağırlıyoruz, azizim, hâlâ...

Sakın şikâyetçi olduğumu düşünme.

Tabii ki hem çalışıp hem de yemek yapıp sofra hazırlamak, o kadar kolay değil.

Ama –cici tabaklarımı, bardaklarımı kullanmak... Soframı düzenlemek, süslemek...

Mönü hazırlamak... Ve en sonunda, müziği açıp mumlar yakmak...

Bütün bunlar bana sonsuz bir keyif veriyor.

Dün gece Özgür'ün bir grup arkadaşını ağırladık. Bir tanesiyle askerlik yaparken tanışmışlar. Çakı gibi bir asker, karısı da dünya tatlısı bir kadın. Öyle anaç ki, eminim tüm erlere analık yapıyordur.

Baykara'yla Jale...

Tabii Baykara yaşça Özgür'den büyük ama bu onların birbirlerini sevmelerini engellememiş.

Ve Özgür'ün askerliği bittikten sonra da görüşmeye devam etmişler.

Baykara öyle de güzel konuşuyor ki, bütün bir gece onu dinleyebilirdim.

Vatansever, kültürlü, dürüst bir asker.

Tam Atatürk'ün askeri...

Bize Güneydoğu'da yaşananları, yurdun dört bir yanından gelenlerin nasıl canlarını ortaya koyduklarını, fidan gibi delikanlıların nasıl şehit olduklarını anlattı.

"Daha bir tanesinin vatan savunmasından kaçtığını görmedim," dedi gözleri dolarak ve ekledi, "ee, ne de olsa görmüş geçirmiş bir ülkenin evlatları onlar."

Jale, kocasına döndü, "Hadi artık başka şeyler konuşalım, bak Serra'yı üzüyorsun."

Hiç farkında değildim, meğer onu dinlerken, gözyaşlarım inip duruyormuş.

Bazen kendime öyle kızıyorum ki...

Tutsana kendini, kadın...

Ama inan sevgili defter, anlatılanlara nasıl kendimi kaptırmışım ki, ağladığımın hiç farkında değildim, hiç...

Öteki konuğumuz, Özgür'ün çocukluk arkadaşıydı ve tabii ki onun da yanında eşi vardı.

Lise yıllarında birlikte okumuşlar, sıra üniversiteye gelince yollar ayrılmış. O, bilgisayar uzmanı olmuş galiba, yurtdışında okumuş, bir süre orada çalışmış. Şimdi burada kendi şirketini kurmuş. Bilgisayarla, yazılımlarla ilgili bir şirket, anlayabildiğim kadarıyla.

"Çok kafalı çocuktur," demişti Özgür bana.

Emre'yle Elif...

Elif hoş kadın.

İnce, uzun, havalı...

Derin göğüs dekoltesi olan, beyaz bir elbise giymişti. Tek takısı, kulaklarındaki iri altın halkalardı. Dediğim gibi, hoş bir genç kadın.

Ama –uzak...

O belli şablon içinde yaşayan bir çift Emre'yle Elif.

Etiler'de bir sitede oturuyorlar, yazın Bodrum'dalar. Tekneleri var. Tekne Emre'nin hobisiymiş. Gözleri bir çocuğunki gibi parlayarak bize teknesindeki bilgisayar donanımını anlattı, durdu.

Akıllı teknelerdenmiş.

Neredeyse her şeyi bilgisayarla yönetiyorlarmış.

Elif de Moldovyalı yardımcısının ne kadar eğitimli ve becerikli olduğunu anlattı. Yemekleri ve servisi süpermiş.

Aslında Emre'yle Elif sempatik bir çiftti. Özellikle de Emre.

Ama... nasıl anlatsam... sanki bu ülkede değil de, bambaşka bir gezegende yaşar gibiydiler.

Konuları, ilgi alanları, yaşantıları...

Hele de bazı sözleri...

Örneğin, bir ara Emre tutup, "Son milletvekili seçimlerinde biz oyumuzu kullanmadık," demez mi.

"Ama niye?" dedim şaşkınlık içinde.

"Hiçbir partiyi beğenmiyorum da ondan."

"İyi ama oy vermek en önemli demokratik hak. Ülkede beğenmediklerini ancak oyunu kullanarak değiştirebilirsin."

"Boşuna çaba..." dedi yüzünde bıkkın bir ifade.

O an Jale'yle göz göze geldik, bana, sabırlı ol, dercesine gülümsedi. Anlaşılan o bu tür konuşmaları epeyce duymuş.

Ama bence, magazin diliyle ifade etmem gerekirse, sevgili defter, geceye damgasını vuran sözler Elif'ten geldi.

"Aslında biz burada yaşamaktan pek de hoşnut değiliz. Gidip yurtdışında hayatımızı sürdürmek var, öte yandan ailemden kopamıyorum.

"Bu konuda erkeklerin sorunu yok, onlar biz kadınlar gibi ailelerine düşkün değiller. Mesela ben; ben aileme çok düşkünüm. Ve biz onun için buradayız. Yoksa ben yarın Emre'ye, 'Haydi gidelim' diyeyim, o, anında valizlerini toplar ve çıkar gideriz."

Emre'nin ailesine böylece bir çizik atıldı mı sana, sevgili defter.

Bir insan eşinin ailesini nasıl bu denli yok sayabilir.

Şaştım da şaştım!

Daha sonra Özgür'le konuşurken, "Ne kadar ilginç arkadaşların var senin," dedim.

Özgür güldü. "Ne demek istediğini anlıyorum Serra ama ben arkadaşlarımı oldukları gibi kabul ediyorum. Ve onların iyi yanlarını görmeye çalışıyorum.

"Kimi çocukluk arkadaşım, kimi askerlik, kimi üniversiteden, kimi iş hayatından.

"Kimiyle müzik ve spor paylaşıyorum, kimiyle, ne olacak bu memleketin hali muhabbeti yapıyorum, kimiyle de sadece bol bol gülüyorum. Hepsinin yeri ayrı..."

"Ya eşleri?"

"Aaa, bak orada dur işte," dedi Özgür, yasak bölgeye girmişim gibi. "Dostlarımı yitirmemek için onların eşleri söz konusu olduğunda hiçbir şey görmem, hiçbir şey duymam ve hiçbir şey söylemem," dedikten sonra bana göz kırparak ekledi, "buna Elif de dahil."

Demek ki, o da Elif'in söylediklerinin farkındaydı.

"Sen de az değilsin hani..." dedim.

Öte yandan, Özgür'ün dostlarıyla ilgili açıklamasından sonra susmak en akıllıcası olacaktı. Çünkü –haklıydı!

Ama ben de içimden homurdanma hakkına sahibim. Hem nasıl olsa kimse duymuyor, öyle değil mi?

Şimdi, ben de şöyle düşünüyorum.

Yurtdışında okuyan ve çalışan dünya kadar insanımız var. Güzel işler yaptıklarında, başarılı olduklarında onlarla gurur duyuyoruz ve onların varlığı sayesinde kendimizi dünyaya tanıtıyoruz. Mesele yurtdışında yaşıyor olmak değil, mesele bu insanların burada oturup tüm nimetlerden

yararlanıp sonra da dönüp sanki bu ülkede değilmiş de bambaşka bir gezegende yaşıyormuşçasına her şeyi sadece ve sadece eleştirmeleri... Hiçbir biçimde katkıda bulunmayıp ellerini taşın altına koymayıp o kadar ki, seçimlerde oy bile kullanmayıp sonra da her şeyi aşağılamaları...

Neymiş?

Burada yaşamayı sevmiyorlarmış.

Git öyleyse kardeşim, ne duruyorsun.

Ailesi olmasa burada bir dakika durmazlarmış.

Güle güle... Güle güle...

Ardından ağlayacak değiliz.

Oh be!

Ferahladım!

Şişmiştim valla...

Ah benim sevgili, kıymetli, biricik arkadaşlarım. Hepsi de ne kadar düzgün, ne kadar aklı başında insanlar...

Baksana ne tipler var hayatta.

Ele karıştık azizim, ele...

Eşlerimiz nedeniyle yeni yeni insanlar tanıyoruz. Yepyeni hayatlarla yüz yüze geliyoruz.

Ve de yeni yeni deneyimler ediniyoruz.

20 Mayıs, Cumartesi

Şöyle koltuğa gömülüp müzik dinlemek gibisi var mı...

Bu kez evden değil, konser salonundan söz ediyorum.

Gerçekten! Bu da apayrı bir zevk.

Dün gece Cemal Reşit Rey salonundaydık. Hem de tam kadro.

İnanılmaz bir şey, değil mi?

Ama oldu işte. Esin başı çekti, biz de resmen terör estirdik ve böylece sevgili eşlerimizi önümüze katıp, Borusan İstanbul Filarmoni Orkestrası'nın konserine katıldık.

Beethoven'ın eserlerinden oluşan bir programda dolayısıyla kimse homurdanamadı. Tam tersine, herkes keyifle dinledi. Öyle bir müzik ki, sanki seni alıp uzak diyarlara götürüyor, sanki ruhunu yıkıyor.

Şef de, ah ah, çocukluğumdan beri hayran olduğum Gürer Aykal'dı. Saçlar hafiften kırlaşmış ama adam yine hoş, yine yakışıklı.

Konserden sonra Beyoğlu'nda şimdilerde pek bir moda olan teraslardan birine gittik. Aman tanrım, o ne manzara...

Işıklandırılmış camiler, Galata Kulesi, Boğaz köprüleri...

Her zaman ama her zaman söylüyorum, bu şehirde yaşadığım için çok şanslıyım.

Ben böyle müzikti, manzaraydı göklerde uçuşurken, Kaan'ın sesiyle küt diye yeryüzüne indim.

"Serra, Melis bana Serhat'la ilgili bir şeyler anlattı."

Anında dikkat kesildim.

"Bizim Ankara'da ortak olduğumuz bir şirket var. Onlara Serhat'ı önerebilirim ama tahmin edersin ki, ısrarcı olamam. Gerisi onların kararına bağlı."

"Elbette," dedim. "Önemli olan şansını denemesi."

"Serhat neden işten çıktı?"

"Çıkmadı ki Kaan; çalıştığı şirket batmış, o da diğer çalışanlarla birlikte kendini işsiz buluvermiş."

Kaan derin derin içini çekti. "Küçük işletmelerde öyle çok batan var ki... İnsanın içi paralanıyor."

Ulaş söze girdi. "Bizim mimarlık şirketlerinde de işler pek parlak değil. Hatırlıyorum, ben de şu anda çalıştığım yere girene kadar göbeğim çatlamıştı. Onu istiyorlar, bunu istiyorlar. Ya, sen beni işe almazsan, o almazsa ben nasıl deneyim sahibi olacağım."

"Hem iki dil bilen, hem iyi eğitim almış, hem de deneyimli öyle çok insan var ki iş arayan. Durum böyle olunca da, şirketler doğal olarak gençlerle uğraşmak yerine deneyimlileri yeğliyorlar. Evet, haksızlık ama iş dünyası da böyle," dedikten sonra Dilek'e döndü Kaan.

"Dilek Hanım, nasıl gidiyor hamilelik?"

"Süpper..."

"Çok iyi, bulantı filan yok yani..."

"Hayır yok. Doktorum da iyi durumda olduğumu söyledi zaten. Spora da devam ediyorum, işe de..."

"Ne? Kızım sen delirdin mi, hamile kadın spor yapar mı hiç?"

"Kaancığım, sevgili eşine sorsan, hamilelikte spor yapmanın önemini bilirdin," dedi Dilek ve devirdiği çamın farkına varmayarak sürdürdü konuşmasını. "Yoga derslerine de yazılacağım."

Dilek susunca derin bir sessizlik çöktü masamıza.

Kaan hamilelik dönemine ait ayrıntıları tabii ki bilmiyordu çünkü o sıralarda, ben babalık yapmaya hazır değilim, gerekçesiyle bunalımlardaydı. Gerçi daha sonra işler yoluna girmişti ama o dönem Kaan pek de ortalarda yoktu. Dilek'in bu sözleri üzerine Melis de Kaan da suskun kalınca, bizimkinin jetonu düştü.

Ve hemen, "Aman canım başka laf yok mu," diye konuyu değiştirmeye çabaladı.

"Cinsiyeti belli mi?"

"Hayır Melis, sanırım bir sonraki randevuda, ultrasonda daha net görebilecekmişiz."

"Biliyor musunuz," dedi Ulaş, "aslında ben bilmek istemiyorum."

Herkesin bağırması üzerine, "Bir dakika ya, bir dakika. Bir düşünsenize, eskiden tam dokuz ay bebek beklenirmiş. Yani, bu gizemli bekleyiş dokuz ay sürermiş," dedi.

"Evet, evet," dedi Esin, "Benim anneannem ne zaman bir hamile kadın görse, karnı küçük, çocuğu arkada taşıyor, kızı olacak bunun; ya da karnı sivri, öne doğru gelişmiş, oğlan doğuracak, diye kehanetlerde bulunurdu."

"Ne güzel yaa..."

"Ciddi olamazsın Ulaş," diyerek Ulaş'a ters ters baktı Dilek.

"Neden öyle söylüyorsun?"

"Yeni teknoloji sana birtakım kolaylıklar sunuyor ve sen bunları kullanmıyorsun anlamına geliyor da ondan."

"Bilmek o kadar önemli mi?"

"Elbette önemli, ona göre odasını hazırlayacağım, giysilerini alacağım."

"Aman ne önemli! Ya pembe olacak ya mavi. Sen de tutar her şeyi sarı alırsın, olur biter."

"İnanmıyorum Ulaş! Ciddi olamazsın!"

"Bak Dilek," dedi Ulaş, yüzünde mutlu bir ifade. "Bebeğimizin cinsiyetini bilmezsek, tam dokuz ay bunu konuşacağız, düşüneceğiz. Sadece biz mi, ailelerimiz ve arkadaşlarımız da bu gizemi yaşayacak. Müthiş bir sürpriz paketi gibi düşün olayı..."

"Abi ya, sen bizimle kafa mı buluyorsun?"

"Hayır Kaan, çok ciddiyim, inanın, çok ciddiyim."

Bu sözler üzerine milleti aldı mı bir gülme...

Dilek söylenir bir yandan, Ulaş tezini savunur öbür yandan, kimimiz güler, kimimiz değerli fikirlerini beyan eder.

Baktım Ulaş'la Dilek arasında işler kızışıyor, "İsim düşündünüz mü?" diye bir laf attım ortaya.

"Cinsiyetini bilmediğimiz sürece isim veremeyeceğinize göre Serracığım, bu konuya ancak doğumdan sonra eğilebileceğiz," dedi Dilek bastıra bastıra.

Hay Allah!

Ben konuyu değiştireyim derken Dilek'i büsbütün kızdırmıştım.

"Evde işler bitti mi Esin?"

"Evet Melis, odalar hazır, eşyalar da geldi."

"Harika! İyi toparladınız valla..."

"Selçuk'un çocukları da haftaya geliyorlar zaten."

Esin'in bu sözlerini, "Selçuk'un değil canım, 'bizim' çocuklarımız haftaya geliyorlar," diye düzeltti Selçuk.

Vaaay!

Bu Esin'in işi zor olacak gibi...

Birden Kaan, hem de durup dururken, "Eee Serra, sende bir haber yok mu?" demez mi.

"Ne haberi?"

"Yeni bir bebek haberi..."

Delirdi mi bu Kaan...

"Şimdilik niyetimiz yok, değil mi Özgürcüğüm?"

"Öyle diyorsan öyledir," diye bana gülümsedi Özgür.

"Ooo, bak Serra, enişte topu sana attı."

"Konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Peki, en azından ne zaman için düşünüyorsunuz, onu söyle bari."

"Sevgili Ulaş ve sevgili Kaan, böyle soruların çok özel sorular olduğunu ve bunları sormanın çok ayıp olduğunu anneniz sizlere öğretmedi mi?"

"Öğretmedi, örtmenim."

Yine kahkahalar...

Suratımın asıldığını gören Melis'le Dilek kocalarını bir şekilde susturdular da bu abuk konuşma sona erdi. Bunların hepsi kafayı yemiş.

Yeni evli birini görmeye görsünler, hemen aynı soru; bebek ne zaman?

Genci de bunu yapıyor, yaşlısı da... Hayret bi şey yaa...

24 Mayıs, Çarşamba

Ofisten çıkmak üzereyken Dilek aradı. Daha bir iki laf etti etmedi, "Dilek, senin canın bir şeye mi sıkıldı," diye sordum.

"Neden öyle söylüyorsun?"

"Ne bileyim, sesin pek keyifsiz geliyor da..."

"Öyle mi?"

"Evet, sen her zaman şakırsın. Cıvıl cıvıl konuşursun ama bugün... ne bileyim keyfin yok gibi. Yoksa yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsun, Serra," dedi ve ekledi, "biraz konuşabilir miyiz, yani durumun uygun mu?"

"Uygun, ofisin yarısı çoktan çıkıp gitti bile."

"Bu annemle ne yapacağım ben?"

"Habibe Teyze bir şey mi yaptı yine?"

"Evet! Annem olmasa, bir dakika durmam, hayatımdan çıkarır atardım onu. Ama işte... sonuçta o senin annen, atamıyorsun, satamıyorsun. Bu kez de Ulaş'a ettiği laflar nedeniyle ortalık karıştı."

"Ne dedi Ulaş'a?"

"Eee damat, karına doğum hediyesi olarak ne takacaksın bakalım, demiş."

"Yapma..."

"Bu kadarla kalsa gene iyi. Bak, demiş bu ilk çocuk, onun için takı da ona göre olsun. Su, diye anılan pırlanta kolye-bilezik takımları var, mesela. Buna bir çift de küpe ekledin mi, pek yerinde olur.

"Zavallı Ulaş'ın bütün bu sözü edilenler hakkında hiçbir fikri olmadığından, ne diyeceğini bilememiş ve bana soracağına gidip annesine sormuş."

"Eyvahlar..."

"Eyvahlar ki eyvahlar... Tabii kayınvalidem de açmış telefonu anneme ve Habibe Hanım, takı konusunda Ulaş'a önerilerde bulunmuşsunuz. O, pek bir şey anlamamış, malum erkeklerin bu konularda fazla bilgisi yoktur, hele de genç erkeklerin. Onun için siz düşüncelerinizi bana söyleyin, demiş."

"Yüreğim çarptı valla Dilek."

"Annem Ulaş'a söylediklerini, kayınvalideme tekrarlamış."

"Gerisini duymak istemiyorum."

"Şimdi Allah'ı var, kayınvalidem sakin ve idareci bir kadındır. Çatışma olmasın diye elinden geleni yapar. Hatırlarsın, biz evlenmeden de bana nasıl yardımcı olmuştu."

"Nasıl hatırlamam..."

"Ama istekler böylesine tavan yapınca, o da sinirlenmiş ve Habibe Hanım, benim oğlum maaşla çalışan bir genç. Babasından hanlar hamamlar kalmadı ona. Dolayısıyla ondan böylesine abartılı bir takı istemenin insafla bağdaşır bir tarafı yok, demiş.

"Annemse, damadım bu önerime karşı çıkmadı ki... Belki de alacak, demiş."

"İnanamıyorum, Dilek."

"Kayınvalidem, damadınız şaşkınlığından o anda ne diyeceğini bilememiştir de onun için suskun kalmıştır. Onun gücü böyle bir takı seti alamaya kesinlikle yetmez, deyince bu kez annem, eh sizler de bir şeyler alacağınıza göre, bari birleşir o takımı alırsınız, demiş küçümser bir ses tonuyla.

"Bunun üzerine kayınvalidem gerçekten sinirlenmiş ve Habibe Hanım, bizim ve oğlumuzun Dilek'e ne alıp ne almayacağımıza bırakın da biz karar verelim. Siz, kızınıza kendi takacağınızla ilgilenin, yeter, demiş ve telefonu yüzüne kapatmış."

"Ne diyebilirim Dilek, kadın haklı."

"Elbette haklı, Serra. Sen nasıl karışırsın insanların işine, ne takarsa takar. Hem beni düşürdüğü duruma bir bakar mısın. Şu sözleri duyan, bunlar ne görgüsüz bir aile, der.

"Ha, bir de bütün bu yaptıkları yetmezmiş gibi beni arıyor ve kaynanan yüzüme telefonu kapattı, diyor."

Habibe Teyzenin yaptıkları akıl alır gibi değildi. Dilek'i dinlemeye devam ettim.

"Ben de, kim bilir ne yaptın ki telefonu yüzüne kapattı, deyince, tam da beklediğim gibi, bu kez bana kızdı ve tabii

sen beni saymazsan, onlar niye saysınlar ki, diyerek bu kez o yüzüme telefonu kapattı."

"Çok üzüldüm, Dilekçiğim ama anneni olduğu gibi kabul etmekten başka çaren yok."

"Onu değiştiremeyeceğimi biliyorum. İçinin kötü olmadığını da... Ama bakar mısın, şurada doğuma daha aylar var ve kadın doğum sonrası takılacak incik boncuk için şimdiden olay çıkarıyor.

"Seni de üzdüm ama o kadar doluydum ki, mutlaka biriyle konuşmam gerekti. Neyse, şimdi kapatalım da sonra yine konuşuruz."

"Tamam canım. Dilek..."

"Efendim?"

"Bebeğini düşün ve sinirlenmemeye bak."

"Beni merak etme. Ben şimdi güzel bir müzik koyarım, hem o hem ben sakin sakin çalışırız."

"Cinsiyeti daha belli olmadı, değil mi?"

"Olmadı! Mübarek iyice saklıyor kendini. Ulaş da bu durumdan çok memnun. Biliyorsun, ona göre bilmemek gizemli oluyormuş. Hey Allahım Serracığım, deliler arasında kaldım.

"Benim bildiğim hamileler kapris yapar, etraf da onları şımartır. Ama nedense benim durumumda olaylar tersine gelişiyor."

"Canım benim, sen gül geç bunlara. Güçlü bir kızsın sen."

"Ne demezsin! Aslan geldik, aslan gidiyoruz."

Dilek için gerçekten üzüldüm, sevgili defter. Bu kızın evlilik öncesi günlerini de ailesi zehir etmişti zaten. En güzel günlerini annesinin kaprisleriyle boğuşarak geçirmişti.

Şimdi de bebek bekliyor; yine insan ömrünün en önemli olaylarından birini yaşıyor ama maşallah onu da bir biçimde sevimsiz hale getirmeyi başarıyorlar.

Şu Dilek'in babası da ağzını açıp karısına iki laf etse ya...

Yok, her şey Dilek'in omuzlarında.

Anasıyla babasını o idare edecek.

Onların kırıp döktüklerini eşine ve kayınvalidesine karşı o toparlayacak.

Eh, bu arada Ulaş'ın da her erkek gibi kaprisleri oluyor. Ve kız, bunu da elinden geldiğince idare ediyor.

Ve kimse de, bu kız artık ha-mi-le...

Bir ateşkes imzalayalım da, rahatça doğursun, saçmalıklarımıza daha sonra devam ederiz, de-mi-yor!

İşte ben de buna ifrit oluyorum.

29 Mayıs, Pazar

Bu sabah annemle anneannem bana ziyarete geldiler. Ellerinde eflatun renkli bir orkide... Ve de anneannemin o lezizzz böreği...

Hava harikaydı. Balkonda çiçeklerin arasında oturup kahvelerimizi içerken bol bol sohbet ettik.

Böyle doyasıya konuşmayı nasıl da özlemişim.

Biz bize...

Rahaaat...

Telaşsız...

Oradan buradan konuştuk, sonra Nuran Annenin davetine giymeyi düşündüğüm giysiyi gösterdim onlara.

"Tüm aile mi olacak?" diye sordu annem.

"Hayır, Nuran Anne bu kez sadece ailenin gençlerini topluyor."

"Çok güzel düşünmüş," dedi anneannem. "Gençleri kaynaştırıyor böylece."

"Evet," diye annesini destekledi annem. "Nuran'ın ilişkiler konusunda üstüne yoktur."

"Eee Serra," dedi anneannem, "artık bir ailen daha var."

"Ama benim ailem zaten var."

"Tabii canım," dedi annem. "Sen bizim biricik kızımızsın ama artık bu çekirdek aile genişledi. Özgür'ün ailesiyle birleşip, bütünleşmesi gerek. Anneannen bunu demek istiyordu.

"Oysa bazı genç kadınların, nedendir bilinmez, evlenir evlenmez ilk işleri eşlerini ailelerinden, arkadaşlarından koparmak oluyor. Biz birbirimize yeteriz, havasına giriyorlar."

"İyi de öyle olması gerekmez mi?"

"Kuşkusuz hayatının en önemli kişisi, eşin. Ama bu 'biz birbirimize yeteriz'i, bir yalnızlık adasına dönüştürmemek gerek. Kendi aileni ihmal etmeden eşinin ailesiyle bütünleşmek, doğacak çocuklarına güçlü bir aile zemini hazırlıyorsun anlamına gelir.

"Güzel günlerde, üzüntülü anlarında, aile ağın ne kadar genişse, sevinçlerin o denli büyür, üzüntülerinse paylaşılır, yükün hafifler.

"Öte yandan bu söylediklerimin kolay elde edilir şeyler olmadığını da söylemeliyim," dedi annem gülerek. "Doğruya doğru..."

"İyi valla... Hem öğütler yağdırıyorsun hem de bunları uygulaması zor, diyorsun."

"Söylemek istediğim, amacın böylesi bir ilişkiye ulaşmak olmalı. Neden kolay olmadığına gelince, tutturulması gereken denge çok hassas. Ailelerle ilişkilerde bağımlı değil, bağlı olmak gerek. Ailelere bağımlılık mutsuzluk getirirken, aileye bağlılık sana sözünü ettiğim işte o bütünleşmeyi getirir. İşin inceliği de burada zaten."

"Biz buna benzer konuları Doğanay Hoca'yla konuşmuştuk."

"Aslında gençler ilişkiler konusunda bilgilendirilmeli. Bu konuda yazılmış çok güzel kitaplar var şimdi. Bizim zamanımızda yoktu."

"Peki," dedim, "işte sana bir uzmanlık sorusu."

"Sor bakalım."

"Diyelim ben çok ciciyim, elimden geleni yapıyorum, onlara sevgimi veriyorum ama –karşılığını alamıyorum. Ya da, her şeyime ama her şeyime karışıyorlar. Vır vır, dır dır bitmiyor. Bu durumda ne yapmam gerekir?"

"Aman, ağzından yel alsın."

"Sakın kafandan senaryolar yazmaya başlama, anneanne. Şükürler olsun, benim öyle bir derdim yok. Ailelerden yana şanslıyız biz."

Bu kez tahtaya vurdu, "Aman nazar değmesin."

"Evet," dedim anneme, "yanıtını bekliyorum."

"Sanırım saygılı bir mesafe koyup, görevlerini yapmakla yetinmek, en doğrusu.

"Öte yandan, senin durumunda olduğu gibi güzel ilişkiler yaşandığında bile, bu her şey hep güllük gülistanlık olacak anlamına da gelmez. Seni uyarmam gerek."

"Ay anne, bir iyi konuşuyorsun bir kötü. Nerede kaldı güzel aile ilişkileri o zaman."

"Gerçekçi olmakta fayda var, Serracığım. Örneğin, sen arkadaşlarınla da zaman zaman ters düşmüyor musun?"

"Hem de nasıl..."

"İşte ben de bunu söylüyorum. Ama bir olayda ters düştün diye onları defterden silmeyi düşünür müsün hiç?"

"Asla! Onlar benim için kardeşten öte arkadaşlarım."

"İşte, kocanın ailesine yaklaşımın böyle olmalı. Çatışmalar olabilir, alınganlıklar, kırılmalar olabilir. Yaklaşımın hep filozofça olmalı, elinden geleni yapıp çözüm üretmelisin.

"Öte yandan kendini de fazla hırpalamamalısın. Başkalarını mutlu edeceğim diye, aşırı özveride bulunursan, bir süre sonra o insanlardan nefret edersin.

"Onun için kendini değiştirmeye kalkışma, sen neysen osun. Seni olduğun gibi tanısınlar. Olmadığın biri gibi davranmak çok yorucudur.

"Bu arada sen de eşinin aile bireylerini tanımaya çalış. Onları neler mutlu ediyor, bunlara dikkat et. Küçük, düşünceli davranışlar en büyük gönül avcılarıdır. Aslında sana bunu söylememe hiç gerek yok, çünkü sen bu tür güzel davranışlar içinde olageldin. Dedenin, babaannenin, kısaca hepimizin gönlünü almayı hep bildin."

Gözlerim yanmaya başlamasın mı...

"Şimdi aynı şeyi eşinin ailesi için yap. Ama yine söylüyorum, bunun için kendini çok da zorlama çünkü o zaman bu keyifli bir eylem olmaktan çıkar, angaryaya dönüşür ve işin özüne ihanet edilmiş olur."

"Aslında ben sizlere bile istediğim kadar vakit ayıramıyorum..." diye yakındım.

"Ama sen çalışan bir kadınsın. Ayrıca koca bir metropolde yaşıyoruz, bir yerden bir yere gitmek bile başlı başına

bir iş. Üstüne üstlük bir de evinin sorumluluğu var. Sosyal yaşantın var. O nedenle, biz büyüklere düşen sizlere anlayış göstermek."

"Ya Özgür'ün annesiyle babası sizin gibi düşünmüyorlarsa..."

"Onlar anlayışlı kişiler ama bazen insanlar düşünemeyebilirler, boş bulunabilirler, o zaman da sen durumunu güzel güzel anlatır, gönüllerini ısıtan bir iki sözcük eklersen, merak etme, onlar da seni hoş görürler.

"Özetle, benim tatlı kızım, bizleri nasıl tavladıysan, onları da öyle tavlayacaksın."

"Anne, bu konuşma tam bizim Doğanay Hoca sohbetine döndü."

Annem acı acı güldü. "Aslında hiç de öyle ders vermeye niyetim filan yoktu. Başarısız evlilik yapmış biri olarak, ağzımı bile açmamam gerekir."

"Hiç de değil efendim," diye karşı çıktı anneannem. "Sen elinden gelen her şeyi ama her şeyi hem de yıllarca yaptın ama karşındaki..."

"Oralara hiç girmeyelim anne," diyerek annem anneannemi susturdu ve bana dönerek devam etti.

"Dedim ya, bu konuda her ne kadar kendimi otorite gibi görmesem de, söz ilişkilerden açılınca senden daha çok yaşamış bir kadın olarak, genç dostuma bazı gözlem ve deneyimlerimi aktarmak istedim, hepsi bu."

"Peki, söyle bakalım daha çok yaşamış hanım, bu çabada erkeklerin hiç mi rolü yok?"

"İşte yine filozof olman gereken bir alan."

"Oh, ne güzel! Tüm çabalar biz kadınlardan, iş onlara gelince, filozof olunacak."

"Tabii ki onlardan da beklenenler var. Tek taraflı olur mu hiç... Ama gerçekçi olmak gerekirse, kadınlar insan ilişkilerinde erkeklerden çok daha başarılılar. Aile içinde ilişkileri yönlendiren onlar.

"Bir dikkat et, istisnaları bir kenara koyarsak, bir ailede ilişkiler düzgünse, o ailede akıllı bir kadın vardır. Öte yandan darmadağın bir aileye bak, orada akılsız bir kadın görürsün. Kendilerini çocuklarına bile sevdiremeyen kadınlardır bunlar.

"Bazı gerçekleri kabullenmek hayatı kolaylaştırıyor. Yel değirmenlerine savaş açan Don Kişot'lara özenirsek, sadece pek çok şeyi kırıp döktüğümüzle kalırız."

"Yani, erkekler Mars'tan, kadınlar Venüs'ten meselesi..."

"Evet Serracığım, aynen öyle."

Üçümüz de susuyorduk.

Annemle anneanneme baktım.

Asırlar boyu yapılagelen konuşmaları işte biz de tekrarlıyorduk.

Anneanneden anneye...

Anneden kızına...

Dizi dibinde yapılan konuşmalar...

İstesen de istemesen de...

Ve...

Ne kadar inkâr edersen et, yüreğinin en dip köşesinde, bu sözlerin gün gelip işine yarayacağını sezinleyerek.

Ve yine gün gelince, kendi kızına aktaracağını bilerek...

22 Haziran, Perşembe

Çok üzgünüm sevgili defter, çok...

Bu satırları yazarken gözyaşlarımı tutamıyorum.

Dilekçiğim...

Biricik kıymetli Dilekçiğim...

Bebeğini düşürdü!

İnanamıyorum.

İnan, hâlâ inanamıyorum.

Bu sabah ofiste kaptırmış çalışırken, bir telefon...

Baktım, arayan Ulaş.

"Ulaşçığım, sesini duymak ne güzel," dedim ve ekledim, "hayırdır?"

"Hiç de hayırlı bir haber için aramıyorum, Serra."

Bu sözler üzerine dondum kaldım.

"Ne oldu Ulaş?"

"Dilek..."

"Ne oldu Dilek'e?"

Ulaş duraladı, doğru sözcüğü bulmak istermişçesine.

"Neler oluyor, lütfen söyler misin?"

"Şey... kanaması var."

"Ne?" Ayağa fırlamışım.

Selda'yla Selçuk, ne oluyor diye baktılar bana.

"Kime haber vereceğimi bilemedim, annesini istemiyor."

"Peki, senin annen gelemiyor mu?"

"Dilek, annem kayınvalidemi çağırdığımızı duyarsa, kıyametleri koparır, diyor."

Eh, ne diyeyim ben sana Habibe Teyze; kız bu haldeyken bile senin kaprislerini düşünüyor.

"Ben gelirim," dedim, "hem de hemen."

"Sahi, gelebilir misin Serra? İlk anda seni düşündüm, öte yandan iştesin diye aramaya çekindim ama ne yapacağımı da bilemiyorum ki..."

"Siz şimdi neredesiniz?"

"Dilek'in işyerindeyiz. Baygınlık geçirince bana haber verdiler."

"Dilek'in işyerine en yakın hastane Amerikan Hastanesi. Siz hemen oraya gidin, ben de buradan yola çıkıyorum. Acil serviste buluşuruz."

"Tamam Serra, sağ ol."

Telefonu kapattığım gibi ceketimi aldım. Bayan Bella ofiste yoktu, Selçuk'tan işlere bakmasını rica ettim.

"Ne oldu Serra?"

"Hamile bir arkadaşımın kanaması varmış, kocası aradı. Acilen onu hastaneye götürüyor, ben de onlara katılacağım."

"Umarım bebeği kurtulur."

"O ne biçim laf, Selçuk, tabii ki bebeğe bir şey olmayacak. Olur böyle kanamalar... Haydi, ben kaçtım."

Deli gibi dışarı fırladım. Ellerimi kollarımı sallayarak bir taksi çevirdim. Kendi arabamı alıp park yeri buldum, bulmadımla uğraşacak ne halim ne de vaktim vardı.

Nişantaşı trafiği de bir sıkışıktı ki, bu kadar olur. Deli olmak işten değil. Birkaç yıl sonra millet işine helikopterle gidecek herhalde.

Sonunda Amerikan Hastanesi'ne ulaştım, taksiden fırladığım gibi acil servise daldım. Sağa baktım, sola baktım; yoklar...

Henüz gelmemişler.

Orada bir yere ilişip beklemeye başladım.

Nitekim beş dakika geçti, geçmedi; kapıda göründüler. İkisinin de beti benzi atmıştı.

Hemen koştum yanlarına...

Beni görünce Dilek ağlamaya başladı. "Çok kanamam var be Serra. Çok korkuyorum."

"Korkma canım, olur böyle ufak tefek kanamalar. Bebeğine hiçbir şey olmayacak, göreceksin bak."

Dilek gözyaşlarını silerken, bir hastabakıcı tekerlekli iskemleyle yanımıza geldi ve Dilek'i kolundan tutarak yavaşça oturttu. Onlar önde, Ulaş'la ben arkada, koridorları kat etmeye başladık.

Anlaşılan gelirlerken Ulaş, yoldan arayıp durumu bildirmiş, onlar da hazırlık yapmışlar. Sonunda bir yerde durduk. Dilek'i bir odaya aldılar. Herhalde muayene edecekler diye düşündüm.

Biz de Ulaş'la dışarıda bir bankete oturup beklemeye başladık.

Dakikalar geçmek bilmiyordu.

Zavallı Ulaş, ellerine bakıp duruyordu. Sonunda kapı açıldı.

Ve biz Dilek'i beklerken, tekerlekli bir sedye çıktı içeriden.

Üzerinde, ameliyat gömleği giydirilmiş biri yatıyordu. Saçlarını bir boneyle toplamışlardı.

"Ulaş... Serra..."

Bu seslenen de kimdi?

Birden Ulaş, "Dilek..." diyerek yerinden fırladı.

İşte ben de o zaman uyandım.

Sedyedeki, Dilek'ti.

Hemen ben de seğirttim.

"Nereye götürüyorsunuz onu?"

Sedyeyi iten adam, "Ameliyathaneye..." dedi.

Aman yarabbim, hani sadece muayene edeceklerdi, hepsi o kadardı.

Tekrar Dilek'e baktım.

O maviş gözleri dalgın dalgın bakıyordu.

Kesin, teskin edici iğne yapmışlardı.

Ulaş'ın hiç sesi çıkmıyordu; Dilek'in elinden tutmuş, sedyenin yanı sıra yürüyordu.

Asansöre gelince adam bize, "Buraya kadar," dedi.

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Buradan sonra siz gelemezsiniz. Lütfen, oturun, istirahat edin."

Bu gibi durumlarda, istirahat edin, demiyorlar mı, deli ol! Ben orada kendimi yiyip bitiriyorum, sense bana istirahat et, diyorsun.

Ne istirahatı, ne...

"İyi ama..." derken adam başıyla bize doğru gelen doktoru işaret etti. "Doktor Bey size bilgi verecektir."

Doktor bize yetişmişti. "Dilek Hanım sizin hastanız mı?"

İkimiz de aynı anda, "Evet," dedik, sonra ben hemen ekledim, Ulaş'ı göstererek, "Eşi oluyor."

Doktorun yüzünde çok çok ciddi bir ifade vardı.

Böyle bir ifade görünce ben korkarım.

Doktor, Ulaş'ın yüzüne baktı, bir an durdu sonra, "Çok üzgünüm," dedi.

Ne demek oluyor bu şimdi, diye düşündüğümü anımsıyorum.

Ulaş susuyordu.

Zaten Ulaş hep susuyordu.

"Ne yazık ki bebeği kaybettik, onun için Dilek Hanımı hemen ameliyata almamız gerekiyor."

İlk kez konuştu Ulaş, "Hiç şansı yok muydu?"

Yüzünde yine o ciddi ifade, başını iki yana salladı doktor.

"Büyük bir kanamaydı," dedi ve ekledi, "benim şimdi Dilek Hanımın yanına gitmem gerek. Ayılmasını ve dinlenmesini de hesaba katarsak, zaman alacaktır. Siz isterseniz burada beklemeyin, daha sonra gelirsiniz. Sizlerin yapabileceği bir şey yok, iki-üç saatten önce onu zaten göremezsiniz," dedi ve hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

Kaldık mı biz Ulaş'la orada...

Bir şeyler söylemem gerek.

Onu teselli etmem gerek. Ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor ki...

Laf bulamıyorum, laf.

Zavallının yüzü bembeyaz oldu.

"Ulaş, otur şöyle," dedim yavaşça onu kenardaki banka iterek. Bayılacak gibiydi.

Bir koşu gidip bir bardak su getirdim.

"Çabuk, iç şunu. Sakın bayılayım deme."

Birkaç yudum aldı, garibim.

Ve sonra... sessizce... gözyaşları dökülmeye başladı gözlerinden.

Bir erkeğin ağlamasını izlemek kötü, hem de çok kötü. Nedense kadınlar ağlayınca olağan kabul ediyoruz da, erkek ağlayınca insan acayip panik oluyor.

Hâlâ diyecek söz bulamıyordum.

Yanına oturup ellerini avuçlarımın içine aldım.

"Bak canım," dedim, "sen işe git, vakit daha çabuk geçer. Ben buradayım nasıl olsa..."

"Serra," dedi Ulaş, "acaba... sence..."

"Bence ne?"

"Dilek... kurtulur mu? Yani, sakın ona bir şey olmasın?"

Gözyaşları bir kez daha boşandı.

"Saçmalama Ulaş! Neler de geliyor aklına... Kürtaj gibi bir şey yapacaklar. Ayrıca bu çok sıradan bir operasyon, pek çok kadın çeşitli nedenlerle bunu yaptırmak zorunda kalıyor. Kimseye de bir şey olmuyor."

Başını ellerinin arasına aldı, artık sessiz değil, açıkça ağlıyordu.

"Bebeğimizi kaybettik, bir de Dilek'i kaybedersem, ben yaşayamam Serra, inan yaşayamam."

"Ah canım benim," diyerek sarıldım ona. "Dilek'e hiçbir şey olmayacak. Yemin ederim, olmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Kadınlar için sıradan operasyonlardan biridir de ondan. Hem tehlike olsaydı, doktor sana söylerdi."

"Sahi söyler miydi?"

"Elbette! Yaşamsal risk taşısa, en önce hasta sahibine söylenir bu. Bazen özel izinler filan gerekiyor, imza vermen söz konusu olabiliyor. Oysa senden böyle bir şey istemediler, gidin, iki-üç saat sonra gelin, dediler."

Bu sözlerim onu biraz sakinleştirmişti.

"Onun için," dedim, "sen şimdi işine git. Bu atmosfer moralini bozmaktan başka bir şeye yaramayacak. Ben buradayım."

"Peki, sen..."

"Haydi uzatma Ulaş, ben alışığım bu ortama. Hem, gerekirse hemen seni ararım, merak etme."

"Sağ ol Serra, duvarlar üstüme üstüme geliyor sanki."

"İşte onun için git, kendini toparla. Arkadaşım kendine geldiğinde karşısında âşık olduğu Ulaş'ını bulsun, öyle ağlamış yüzlü bir adam değil."

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Haydi, haydi, uzatma."

Neyse, sonunda Ulaş'ı gönderebildim.

Gidip kendime bir kahve aldım, ofisi arayıp durumu özetledim. Sağ olsun arkadaşlar, sen burayı merak etme, dediler de, ben de kalıp Dilek'i beklemeye başladım.

Artık kaç fincan kahve içtim, bilemiyorum. Sonunda bir hemşire gelip, "Hastanız ameliyattan çıktı, şu anda dinleniyor. Bir süre sonra ikinci katta bir odaya alacağız; akşama kadar kalması gerekiyor, Doktor Bey gördükten sonra eve gidebilir," dedi.

Nasıl sevindim, nasıl...

"İsterseniz odada bekleyin onu..."

"Oda numarası?"

"Kat hemşiresine hastanın adını verirseniz, o size oda numarasını söyleyecektir."

"Teşekkür ederim," dedim ve uçtum.

Sanki odaya ne kadar çabuk gidersem, Dilek o kadar çabuk iyileşmiş olarak gelecekti.

Ve –Ulaş'ı aradım!

Dilek'i getirdiklerinde Ulaş'la birlikteydik. Kendine gelmişti ama hâlâ peltek peltek konuşuyordu.

Onu yavaşça sedyeden alıp yatağa yatırdılar. Üstünü örttüler ve duvardaki zili göstererek, "Bir süre istirahat etmesi gerek. Bir şey lazım olursa zile basın. Geçmiş olsun," deyip gittiler.

Ulaş'la ikimiz, iki yanındaydık, ayakta.

Elini uzattı, Ulaş'ın elini tuttu.

"Bebeğimiz..." dedi titrek bir sesle.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Ulaş, bebeğimiz..."

"Biliyorum canım, biliyorum," dedi Ulaş, eğilip onu alnından öptü.

"Ulaş, meğer bebeğimiz erkekmiş, içeride söylediler." Sonra bana döndü. "Ulaş istemiyor diye cinsiyetini sormuyorduk, demek böyle öğrenecekmişiz."

Ve yine gözyaşlarına boğuldu, "Zavallı, minik bebeğim," diye mırıldanarak.

Ulaş, Dilek'in saçlarını okşuyordu.

Onları baş başa bırakmak için yavaşça dışarı süzüldüm.

Koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyerek, kendimi toparlamaya, güçlü olmaya çalışıyordum.

Derken, bir hemşirenin, elinde tansiyon aleti, Dilek'in odasına girdiğini görünce, ben de onun peşine takılıp içeri daldım.

Hastanede kaldığı günlerde dedeciğimi sinir eden tansiyon ölçme, derece koyup ateşini alma işlemleri bitince, hemşire, yüzünde parlak bir gülümsemeyle Dilek'e baktı ve, "Gayet iyisiniz, doktorunuz sizi gördükten sonra akşam eve gidebilirsiniz," dedi.

Daha sonra Dilek'e hafif bir şeyler yedirdik ve bıraktık biraz daha uyusun.

"Serra, senden bir ricam olacak," dedi Ulaş. "Emret."

"Estağfurullah, aslında o kadar yardımcı oldun ki, senden yeni bir şey istemeye, inan, utanıyorum."

"Daha neler... Haydi söyle bakalım, neymiş senin şu rican?"

"Dilek'in annesine sen haber verir misin?"

"Yaktın beni Ulaş!"

İlk kez gülümsüyordu Ulaş.

"Yani, Habibe Teyzeyle ben konuşayım..."

"Evet," dedi ve çabucak cümlesini tamamladı.

"Sen söyleyeceksin ama bugün değil yarın, şöyle akşama doğru..."

"Başka arzunuz?"

"Serracığım, ne kadar zor bir şey istediğimi çok iyi biliyorum."

"Bilsen iyi olur..."

Gülüyordu artık.

"İnan, bunu sana asla yapmazdım ama Dilek bu durumda bir de annesiyle uğraşamaz. Bana gelince, zaten Habibe Hanımla yıldızım hiç barışmadı, hele de böyle bir haber sonucu onun ağlamalarını, bağrışlarını hiç çekemem."

"Haklısın kardeşim, hem de yerden göğe kadar haklısın."

"Bak, mesela annemlere ben söyleyeceğim."

"E, herhalde yani..."

Sinirlerimiz bozulmuş, gülüyorduk karşılıklı.

Bu arada Dilek de uyanmış, bize bakıyordu.

"Neye gülüyorsunuz?"

"Uzun hikâye, sonra anlatırım," dedi Ulaş, "asıl sen kendini nasıl hissediyorsun, onu söyle."

"İyiyim Ulaşçığım, eve gidebilirim."

"Doktor seni görmeden olmaz, o da akşama doğru gelecekmiş." Sonra bana döndü Ulaş. "Serra kardeş, sen de artık gitsen iyi olur. Perişan oldun bizimle, bunu hiç ama hiç unutmayacağım."

"Aman ne büyük laflar bunlar böyle. Bir zamanlar ben bu kızın ne dertlerini çektim, biliyor musun sen. Özellikle de siz birbirinizi işletirken en çok karın ağrısı çeken yine bendim."

Sarılıp öptüm Dilek'i. "Hadi canım, bir an evvel toparlanmaya bak. Seni yarın arayacağım."

Beni kendine doğru çekti Dilek, "Çok teşekkür ederim Serra, çok..." diye fısıldadı, gözleri dolmuştu yine.

"Görüşürüz çocuklar," dedim ve gözyaşlarımı görmesin diye çabucak çıktım oradan.

Sadece keyifli olaylar yaşanmıyor hayatta, bu tür hüzünler de çıkıyor insanın karşısına.

Demek bu da varmış yaşanacak.

Yine el ele...

Yine omuz omuza...

23 Haziran, Cuma

Yani bu Ulaş'ın alacağı olsun!

Bana öyle bir kazık attı ki...

Habibe Teyzeyle konuşmak ne demek...

Onu ancak yaşayan bilir.

Önce durumu telefonla bildireyim, dedim.

Ama bu, kaçak güreşmek anlamına geliyordu. Nitekim annemle konuştuğumda beni çok ayıpladı.

"Aşkolsun Serra, böyle üzücü bir haber kuru kuru telefonla verilir mi! Senin oraya gidip yüz yüze konuşup hatta zavallı kadını teselli etmen gerek."

Bütün bu sözlerden sonra, elim mahkum, iş çıkışı Habibe Teyzeye gittim.

Beni görünce çok sevindi tabii.

"Ah canım benim, güzel kızım. Senin benim gönlümdeki yerin bambaşkadır."

"Sağ olun Habibe Teyze."

"O ne yıllardı, Ankara'da, değil mi?"

"Bize çeşit çeşit yemekler taşırdınız. Hakkınızı ödeyemeyiz."

"Helali hoş olsun! Sana her şey helal olsun. Vefalı kızsın sen; ararsın, sorarsın. Bayram dersin, yılbaşı dersin, ararsın. Senin gibisi bulunmaz."

Hey anne, dede ve de babaanne duyun, bakın. Size göre benim sizleri ne aradığım, ne sorduğum var. Bakın alemin kadını ne övgüler düzüyor bana.

"Habibe Teyzeciğim, sizinle bir şey konuşmak için geldim."

"Söyle bakalım Serracığım."

"Konu, Dilek..."

"Yaa, hayırdır inşallah."

Kuşku gelip çöreklenmişti gözlerine.

"Dün ofiste rahatsızlanmış, Ulaş da onu hastaneye götürmek zorunda kalmış."

"Aman Allahım! Aman Allahım! Sen bana sabırlar ver. Ne olmuş, Serra? Neden hastaneye kaldırılmış?"

"Telaşlanmayın, kendisi şu anda evinde, gayet iyi. İstirahat ediyor."

"Peki ama evladım, ne olmuş bu kıza; hem neden benim haberim olmadı?"

Eyvahlar! En zor bölgeye yaklaşıyorduk.

"Bebeğini kaybetti Habibe Teyze."

"Vah!" dedi ellerini avuçlarının içine vurarak. İki yana sallanıyor, "Vah!" diye feryat ediyordu.

"Sakin olun Habibe Teyze... lütfen..." diyordum ama duyan, dinleyen kim.

Çırpınıyordu kadıncağız.

"N'oluyor yahu?" diyerek Dilek'in babası içeri girdi. "Habibe, neler oluyor burada?"

"Gitti," diye bağırıyordu Habibe Teyze, dizlerini döverek, "gitti evladımız."

Adamcağız dondu kaldı.

"Kim gitti? Dilek'e bir şey mi oldu yoksa..."

Hemen ayağa fırlayıp yanına ulaştım.

"Dilek iyi İhsan Amca, ona bir şey olmadı."

Zavallı adam kapıya tutundu. "Ohh, şükürler olsun! Gitti deyince, bir an... Tövbe tövbe, ağzımdan yel alsın... Dilek'ten söz ediyor sandım."

Bu arada Habibe Teyze ağlıyor, dövünüp duruyordu. Bir yandan onun bu haline içim paralanıyordu, bir yandan da Ulaş'ın bu görevi bana vermekle ne kadar doğru bir iş yaptığını düşünüyordum.

"Dur Habibe, dur. Bağırma böyle, bak fena oldum."

"Nasıl bağırmam, gitti torunumuz. Gitti ilk göz ağrımız..."

İhsan Amca dönüp bana baktı.

"Ne yazık ki dün Dilek bebeğini kaybetti, hastaneye kaldırdılar ama şimdi iyi, evinde dinleniyor."

"Yaa..." dedi adamcağız. Sonra ağır adımlarla karısının yanına gidip ona sarıldı.

"Üzülme Habibe, demek ki sabinin vadesi bu kadarmış, Allah'ın hikmetinden sual olunmaz. Onlar genç, önlerinde bir ömür var, çocukları olur, bu acıyı unutturur hepimize."

Habibe Teyze hıçkıra hıçkıra ağlıyor, İhsan Amcaysa onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Hem bak kızımızın durumu iyiymiş. Evine çıkmış bile..."

İşte bu sözler üzerine ağlamalar zınk diye durdu!

O ağlayan kadın gitmiş, korkunç öfkeli bir kadın gelmişti yerine. Böylesi bir değişime inanabilmek için görmek gerek, sevgili defter.

Görmek gerek, lafla anlatmak mümkün değil.

"Neden bize haber verilmedi? Dünden beri bu olay yaşanıyormuş. Ofiste hastalanıyor, hastaneye kaldırılıyor, eve çıkarılıyor ve bugün evinde kalıyor da, kimsenin aklına bize haber vermek gelmiyor."

Bu sözlerde bana da sitem vardı.

"Habibe Teyzeciğim," dedim. "Dilek'le Ulaş sizleri telaşlandırmak istemediler. Zaten yapılması gereken yapılmıştı."

"Tabii canım, biz ne işe yarayacağız ki... Hiçbir şeyden anlamayız zaten..."

"Asla öyle demek istemedim, Habibe Teyze. İnanın, burada herkesin amacı aynı, sizleri üzmemek... Zaten Ulaş'ın ailesine de haber verilmedi..."

"Yok bir de onlara haber vereceklerdi."

Dilek tüm düşündüklerinde ne kadar haklıymış meğer...

Ne kadar...

"Ama bakın," dedim, "işler yoluna girer girmez, koşarak gelip sizi haberdar ettim."

"Allah razı olsun," dedi ağzının kenarından.

"Ve bunu Dilek istedi."

"İyi, arayayım onu o zaman," dedi ama tavrından kızını paylayacağı açıktı. "Konuşalım bakalım."

"Lütfen," diye atıldım. "Şimdi aramasanız..."

"Nedenmiş o?"

Ay, bu değişime inanamıyordum.

Gerçekten inanamıyordum.

Az önce dizlerini döverek ağlayan kadın.

"Gitti yavrum," diye çırpınan kadın.

Bir anda değişmiş ne gözlerinde bir damla yaş, ne de tavrında hüzün kalmıştı.

Öfkeli bir tanrıçaydı artık.

Olimpos Dağı'ndan şimşekler yağdıran mitolojik kahramanlar, tanrıçalar vardır ya, aynen onlar gibiydi.

"Şu anda hâlâ teskin edici ilaç veriyorlar, belki uyuyordur."

"Belki de uyumuyordur."

"Ama sizinle konuşursa..."

"Ne olmuş benimle konuşursa? Bir mahsuru mu varmış, annesinin onu aramasında?"

Of Tanrım, nasıl başa çıkacağım bu kadınla...

Dilek'le böyle konuşursa, kız zaten üzgün, sinirleri ne biçim haşat olur.

"Hayır Habibe Teyze, elbette yok ama sizin sesinizi duyunca duygulanabilir ve yeniden kötüleşebilir."

Bunları söylerken gözümü İhsan Amcaya diktim ve içimden, yardım et, lütfen yardım et, çek şu karını bu kızın üstünden, diye yalvarmaya başladım.

Sanki beni duydu.

"Habibe, Serra'nın sözlerine kulak vermende fayda var. Henüz hazır değilse, ikiniz de üzülebilirsiniz. Bırak, bu gece de dinlensin, uyusun. Yarın o arar, merak etme."

İhsan Amcanın ses tonunda bir kararlılık vardı. Nitekim, kocasının yüzüne bakan Habibe Teyze artık sesini çıkarmadı... şükürler olsun!

"Ben de artık gideyim, geç oldu," dedim.

"Sağ ol evladım, buralara kadar da yoruldun," dedi İhsan Amca.

Habibe Teyzeyle de öpüştük.

Ve kendimi dışarı attım.

Üff...

Dışarıda birkaç kez derin derin nefes aldım da, açılmaya başladım.

Evde bir ara boğulacakmış gibi hissetmiştim kendimi.

Bu strese can mı dayanır...

Böyle sorunlu insanlarla birlikte yaşamak meğer ne korkunçmuş...

Benim ailemde de Özgür'ün ailesinde de bu tür sahneler yaşanmadığı için ne kadar şanslıyız.

Tartışmıyor muyuz, küsüşmüyor muyuz, birbirimize alınmıyor muyuz, elbette bunları biz de yaşıyoruz. Ama hiçbir zaman insanın sinir sistemini altüst eden davranış ve olaylar yaşamıyoruz.

Akşam evde olayları Özgür'e anlattığımda onun da ağzı açık kaldı.

Özgür, "Bu kız ruh sağlığını o evde nasıl korumuş, hayret," dedi.

"Sanırım onu, psikolojiye merakı ve bu konuda bol bol okuması kurtardı."

"Haklısın. Okuyarak hem annesini, hem babasını çözmüş, bu arada kendini böyle bir ortamda nasıl koruyacağını öğrenmiş olmalı. Çok akıllıca..."

"Dilek akıllı kızdır," dedim.

"Neyse, gel kucağıma otur da söyle bana."

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Ailen hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ailemden çok, hem de pek çok memnunum."

"Peki ya yeni ailenden?"

"Yani senin ailenden mi?"

"Evet, eşinizin ailesinden memnun musunuz?"

"Hem de nasıl," diye onu öptüm dudaklarından. "Harika bir kayınvalidem ve harika bir kayınpederim var, insan daha ne isteyebilir. Yalnız..."

"Evet," dedi Özgür merakla, "yalnız ne?"

"Yeterince onlarla olamadığım duygusu içindeyim. Oysa onlarla bir arada olmayı seviyorum, sohbetlerinden büyük zevk alıyorum ama... onların istedikleri sıklıkta bir arada olamıyoruz. Aslında dedemin de şikâyeti bu. Ve, bu da beni üzüyor çünkü elimden fazlası gelmiyor."

"Haklısın," diye içini çekti Özgür, "ben de üzülüyorum, ama onlar anlayışlı insanlar, tıpkı seninkiler gibi..."

"Şükürler olsun."

"Geldiğinden beri her lafın başı şükrediyorsun."

"Eğer sen bugün o evde olsaydın ve o sahneyi yaşasaydın, değil şükretmek, gider bizim büyüklerin ellerine sarılırdın."

"Vah hayatım vah, neler de çekmiş arkadaş uğruna."

Sonuçta önemli olan, bu gecelik Dilekçiğimi annesinin pençelerinden kurtarmış olmam.

Yarına Allah kerim...

5 Temmuz, Çarşamba

Dilekçiğim toparlandı.

Ve –işe başladı.

Ama işin psikolojik boyutunu bilemem. O konuda en iyi ilaç, zaman.

Bu arada bizler de çok sarsıldık. Kolay mı, ilk kez böyle bir şey yaşıyorduk. Dilek'in evde kaldığı süre içinde her gün birimiz uğrayarak onu oyaladı, evdeki işlere yardımcı oldu.

Akıllı Melis, o dinlenirken, bir çırpıda evdeki bebek eşyalarını toplayıp bir dolaba yerleştirmiş, Dilek'in gözünün önünde durmasın diye.

Esin evi çiçeklerle donatıp bilmece kitapları getirmiş. Tabii hepimiz her gidişimizde bir şeyler götürüyorduk ki yemekle uğraşmasın.

Sıla'ysa Ankara'dan her gün aradı.

Bizim bu dayanışmamız Ulaş'ın annesini pek bir etkilemiş olmalı ki, "Aferin gençler, arkadaşınıza ne güzel sahip çıkıyorsunuz," dedi.

Habibe Teyze altta kalır mı hiç, "Onların arkadaşlığı uzun yıllara dayanıyor. Taa liseden beri beraberler, Allah için hiç de kopmadılar. Üniversite yıllarında az yemek taşımadım Dilek'le Serra'ya..." diyerek kendine pay çıkarmayı unutmadı bu arada.

15 Ağustos, Salı

Bugün tuhaf bir şey oldu.

Yazsam mı, yazmasam mı...

Bir türlü kestiremiyorum.

Yani bana mı öyle geldi yoksa... paranoyaklık mı yapıyorum?

Aman, neyse... Öyle böyle diyene kadar oturup yazayım da, bakalım kendimi nasıl hissedeceğim. Malum ya, bazen dert dert diye gözümde büyüttüklerimi kâğıda dökünce, meğer hiç de düşündüğüm kadar kötü değilmiş, diyor, ferahlıyorum. Bazen de, bu iş ciddi kızım Serra, sen tez elden bir çare düşünsen iyi olur, uyarısında bulunuyorum kendime.

Evet, gelelim bugüne...

İşten biraz erken çıktım ve madem vaktim var, haydi bir Özgür'e uğrayayım, dedim. Belki gider bir yerlerde bir şeyler yeriz...

Şöyle baş başa... diye hayallendim.

Danışmadaki genç kızı daha önce görmemiştim, demek ki yeniydi. Adımı verip Özgür'le görüşmek istediğimi söyledim.

"Bir dakika efendim," diyerek Özgür'ün odasını aradı. Sonra bana dönüp, "Özgür Bey müsait değilmiş, isterseniz sekreterinden randevu alayım sizin için," dedi.

"Yanında biri mi var, toplantıda mı?"

"Hayır efendim."

"O zaman mesele yok," diyerek Özgür'ün ofisinin bulunduğu koridora yöneldim.

"Ama..." diye arkamdan seslendi acemi çaylak. Aslında nereden bilsin benim Özgür'ün eşi olduğumu. Nasıl ben onu tanımıyorsam, o da beni tanımıyordu.

Hoş, Özgür'ün sekreteriyle de tanışmış değildim, o da yeni sayılırdı. Sadece telefonda konuşmuşluğum vardı, sempatik ve profesyonel biri izlenimini bırakmıştı bende.

Kıza dönüp, "Merak etmeyin," dedim, "yabancı değilim, Özgür Beyin eşiyim."

Zaten ofisin kapısına ulaşmıştım bile, tokmağını çevirip sekreterin odasına girdim. Ama orada kimse yoktu!

Yoktu da, sekreterin varlığını belirleyen dağınık kâğıtlar ve yarısı boş bir kahve kupası masanın üstüne öylesine bırakılmıştı. Masa lambasıysa yanıyordu.

Birden –içeriden...

Yani Özgür'ün odasından...

Gülüşmeler duydum!

Özgür'le bir kadının sarmaş dolaş olmuş kahkahalarıydı bana ulaşan.

Olduğum yerde kalakaldım.

O anki durumumu nasıl anlatsam...

Sırtımda bir ürperti, başımda bir karıncalanma...

Kulağımdaysa, "Özgür Bey müsait değil, efendim," diyen sesin yankılanması...

Ben bu sözleri, dosyalara gömülmüş çalışıyor, şeklinde algılamıştım.

Oysa içeriden yükselen gülüşler, pek de ciddi bir çalışma izlenimi vermiyordu.

"Saçmalama Serra," diyerek duygularıma hâkim olmaya çalıştım. "İnsan çalışırken gülemez mi; Sen Selçuk'la, Selda'yla çalışırken şakalaşıp gülüşmüyor musun?"

Kapının önünde duruyordum.

İki kişinin konuşmalarını, ne dediklerini anlayamasam bile, duyabiliyordum.

Bir de sinirimi bozan o gülüşmelerini...

Terbiye gereği, kapalı kapıyı tıklatıp tokmağı öyle çevirmem gerekiyordu.

Etik açısından doğru olan buydu da, şüphelerim açısından doğru olan neydi?

Orada öylece durmuş, düşünüyordum.

Hemen bir karar vermem gerekiyordu, çünkü çok garip bir durumdaydım. Biri beni görse, kapı dinliyorum sanabilirdi.

O an kapı açılabilirdi ve ben ya Özgür'le ya da sekreteriyle burun buruna gelebilirdim.

Acaba geri gitsem mi, diye düşündüm bir an.

Vereceğim tepkiden korkuyordum çünkü...

Ama ne göreceğimi bilmeden, nasıl tepki vereceğime kim karar verebilirdi ki...

Ayrıca...

Sürekli bir şüpheyle yaşayamazdım.

Efendice çekip gitsem, hep ama hep acaba o kapının arkasında neler oluyordu, diye düşünüp durmayacak mıydım.

Ve kuracak da kuracaktım.

Ne olacaksa olsun, dedim ve...

Tokmağı çevirdim!

Manzara şu:

Dip dibe oturmuşlar... Önlerinde ne dosya var ne bir şey... Özgür koltuğunda oturuyor, sekreter hanım da iskemleyi Özgür'ün dibine çekmiş, hemen yanında...

Yani karşısında, yani, olması gereken yerde değil, yanı başında...

Gelelim, benim sesinden orta yaşlı ve çok da profesyonel biri olduğu izlenimini edindiğim sekreter hanıma...

Bir kere hiç de orta yaşlı değil, tam tersine gencecik...

Omuzlara dalga dalga dökülen kumral saçlar...

Fevkalade ustalıklı bir makyaj sayesinde belirginleştirilmiş yeşil gözler...

Ve daracık, kısacık mini etekten fışkıran uzun bacaklar...

Anlayacağın tam bir kâbus yani, sevgili dert ortağım benim.

Hiç kimsenin ama hiç kimsenin genç ve yakışıklı eşinin civarında bulunmasını asla istemeyeceği bir mahlûktu, o anda kocamın dizi dibinde oturan.

Ve –içeri girişimle birlikte gülüşmeler anında kesildi! Hayretle bana bakan iki yüzle karşı karşıyaydım. Ama sadece şaşkın bir ifade değildi yüzlerindeki...

Nasıl anlatsam, sanki gizli bir şeyi paylaşıyorlardı da, ben de üstüne gitmiştim.

Bizim bir sırrımız var, titreşimleri uçuşuyordu havada.

"Serra!" dedi Özgür. Yüzü kızardı, kekeledi adeta. "Beni şaşırttın."

O arada sekreter hanım da yıldırım hızıyla iskemlesini olması gereken yere çektikten sonra, yüzünde saygılı bir ifade, ayakta durmuş bana bakıyordu.

Sahtekâr!

Sesimi olabildiğince düz tutmaya çalışarak, "Meşgul olduğunu söylediler," dedim.

"Şeyy... evet, Banu'yla çalışıyorduk."

Ooo, maşallah, maşallah...

Banu Hanım değil, Banu...

O sırada 'Banu' benimle tanıştığı için memnun olduğu gibi bir şeyler geveleyerek odadan dışarı süzüldü.

Özgür, ilk şaşkınlığını üstünden atıp, "Ne iyi ettin de uğradın, Serracığım," diyerek beni kollarının arasına almak istercesine yanıma yaklaşınca, ondan uzaklaştım.

"Şey için gelmiştim," diye kekeledim.

"Ne için?"

"Belki seninle bir yere yemeğe gideriz, diye düşünmüştüm ama sen meşgul olduğuna göre, ben eve dönsem iyi olur."

Hemen atıldı. "Önemli bir işim yok. Hem bu harika bir fikir, haydi çıkalım."

Bu hali bir sinirime dokunsun, sevgili defter.

Bir sinirime dokunsun.

Neden dersen, başka zaman olsa, hele de hafta ortasıysa, çok yorgunum be Serra, şunu başka zaman yapsak, derdi. Ama bu kez işi gücü bırakıp benim istediğimi hemen yerine getirmeye hazırdı.

Neden?

Çünkü suçluydu!

Çünkü, aslında Banu'sunu koruyordu. Ben ona laf etmeyeyim, ona takmayayım ki, 'Banu'suyla' rahat çalışabilsin!!!

Gülüşerek, eğleşerek ve de flörtleşerek birlikteliklerini sürdürebilsin.

"Yok," dedim, "birden iştahım kaçtı. Hem sen nasıl olsa hafta içi yemeğe çıkmayı sevmezsin. Unutmuş olmalıyım. Haydi evde görüşürüz."

"Dur Serra. Ben de geliyorum."

"Acele etmene hiç gerek yok," diyerek koşar adımlarla kendimi sokağa attım.

Kulaklarım uğulduyordu.

Şakaklarım zonkluyordu.

Tabii öykümüz burada sona ermedi, evde devam etti. Kısa bir süre sonra Özgür de evdeydi.

Şeytan görsün yüzünü, diye düşünürken annem aramasın mı...

"Benim güzel bebeğim nasıl? Epeydir sesin soluğun çıkmıyor."

Hay Allah! Hiç de havamda değildim. Üstelik sesime de dikkat etmem, açık vermemem gerek. Yoksa o malum soruların zihninde peş peşe sıralanacağını adım gibi biliyordum.

Acaba hasta mı?

Acaba kocasıyla mı arası açık?

Acaba işte bir şey mi oldu?

"İyilik," dedim, "ne olsun..."

Sesimin tonundan, annem hemen mesajı almış, konuşma modunda olmadığımı kavrayıvermişti.

"Sanırım eve yeni girdin." .

"Evet," dedim, kesin ve net.

"Öyleyse senin şimdi yapılacak bir sürü işin vardır."

Bende sessizlik...

"Tamam canım, sadece bir hatırını sorayım demiştim. Seninle daha sonra konuşuruz."

"Konuşuruz anneciğim. Öpücükler..."

Telefonu kapar kapamaz Özgür yanıma geldi.

"Serra, her şeyi yanlış anladın."

"Ne var ki yanlış anlayacak. Oturmuş güzel güzel çalışıyordunuz. Bir şey dedim mi ben sana?"

"Yapma Serra! Lütfen!"

"Peki, ne dememi istiyorsun Özgür?"

"Banu'yla beni görünce sinirlendin. Bunu açık açık söyle de, ben de kendimi savunabileyim."

"Sen olsaydın ne düşünürdün, Özgür Bey? Dip dibe oturmuş, oh maşallah, gülüyor, eğleniyordunuz."

Özgür gülmeye başladı.

"Hiç gülme Özgür! Hiç gülüp de beni büsbütün sinir etme."

"Banu benim yardımcım ve sen geldiğinde benim için çok önemli olan bir çalışma yapıyorduk."

"Hani o senin sekreterindi, yardımcılık da nereden çıktı?"

"Evet, sekreterliğimi yapıyor, asıl işi bu. Ama o kadar çalışkan ve akıllı ki, iki-üç ay içinde sağ kolum oldu çıktı diyebilirim."

"Allah muhabbetinizi daim etsin!"

"Yapma ama Serra, hiç yakışmıyor sana. Zaten bugün ona da ayıp oldu, kızcağız ne yapacağını şaşırdı."

"Kızcağıza çok üzüldüm! Hem hani senin sekreterin orta yaşlıydı?"

"Ben sana öyle bir şey demedim ki."

"Ne bileyim, telefondaki sesi daha yaşlı biri izlenimini vermişti."

"Gerçekten de sesi kalındır, o nedenle böyle düşünmüş olmalısın."

"Hem ne biçim giysiler onlar öyle?"

"Nasıl yani?"

"Avukatlık firması ciddi bir kuruluş. Nedir o miniler, o şuh haller, o saçlar."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Serra. Meğer sen ne kadar da kıskançmışsın."

"Yalan mı! Biz de çalışıyoruz, hiç de bunun gibi manken kılıklılar yok ortada. Tamam, herkes bakımlı olmaya özen gösteriyor, dolayısıyla düzgün, derli toplu geliyorlar işyerine. Ama böylesi..."

"Valla Serra, onun giydiği, çıkardığı benim ilgi alanıma hiç mi hiç girmiyor."

"Yok yaa..."

"Serra, gerçekten ayıp ediyorsun," dedi ve direnmeme aldırmadan beni kollarına aldı.

"Benim için bu dünyada bir tek kadın var. Yıllar önce Ankara'da asık suratla bana kapıyı açan, daha sonra bana 'münasip kısmetim' adını takan, bir dönem kollarımda ağlayan, daha sonralarıysa bana âşık olan ama bir türlü bunun farkına varamayan hayatımın kadını..."

O aptal gözlerim yanmaya başlamıştı bile.

"Lütfen böyle yapma," dedi Özgür, gözlerimin üstüne birer öpücük kondurarak. "Kendini de, beni de boşuna üzüyorsun. Banu benim sadece sekreterim, böyle şeyler nasıl gelebiliyor aklına. Benim sevdiğim sensin," dedikten sonra bu kez dudaklarımdan, ilk zamanlardaki gibi tutkuyla öptü beni.

Yaa sevgili defterciğim işte böyle.

Sonuçta –barıştık! Hatta hızımızı alamayıp yakınımızdaki bir İtalyan lokantasında mum ışığında romantik bir yemek bile yedik.

Şimdi bu mutlu son oluyor, değil mi?

Bir bakıma öyle.

Ama...

O kumral bombayla benimle olduğundan daha fazla vakit geçirdiği düşünülürse, acaba ne derece güvendeyim?

Ayrıca...

Kız, Özgür'le müşterek bir iş alanını paylaşıyor, bense konuya Fransız...

Hem ne demişti Özgür, o benim sağ kolum. Çok çalışkan ve iyi bir kız, diye de övgüler yağdırıp duruyor.

Şimdi bu, vahim bir durum değil mi?

Öte yandan, Özgür yalan söyleyecek biri değil.

Birkaç kızı bir arada idare edecek çapkınlardansa hiç değil.

Birine tutulursa (Allah korusun) gelir ve mertçe bunu benim yüzüme söyler.

Dürüsttür, sözüne inanırım.

Ammaaaa...

O da bir insan be kardeşim!

Üstelik bir er kişi...

Yanındaysa böyle bir dişi...

Al başına işi...

Bak, şair oldum çıktım.

Bütün bu yazdıklarımdan sonra yapılacak, Özgür'e inanmak ama bu arada da tetikte olmak...

Ve –belki de biraz daha kendime bakmak. Daha bir havalı giyinmek.

Kulakların çınlasın, Sırma!

18 Ağustos, Cuma

Tam sinirlerim yatışmış, keyfim yerine gelmişti ki, yeni bir olay yine beni ters mers etti.

Aslında küçük bir olay.

Küçük ama mide bulandırıcı...

Hani sinek küçük ama mide bulandırır, derler ya, öyle.

Aynen öyle...

Gecemiz güzel başlamıştı. Bu aylarda yemeğimizi hep terasta yiyoruz.

Hava güzel, manzara güzel. Terastaki çiçekler güzel.

Ve de müzik pek güzel.

Oturmuş, yemeğimizi yiyor, bir yandan da sohbet ediyorduk.

Ki... Özgür'ün cep telefonu çaldı.

"Hayırdır?" diyerek yüzüne baktım. Malum, ben gece gelen telefonları hiç sevmem.

Özgür, "Alo?" der demez, "Kim arıyor?" diye sordum hemen.

"Merak etme," dedi Özgür, "arayan Banu."

Ve...

Masadan kalkıp içeri geçti, rahat konuşabilmek için.

Buyrun bakalım...

Böylesi bir davranışa ne denir?

Çıtır hanım gecenin bir vakti Özgür Beyi arıyor. O da bunu fevkalade doğal karşılıyor. Yetmezmiş gibi, kalkıp içerlere gidiyor ve uzun uzun konuşuyor.

Neyse, sonunda beyimiz döndüler. Ben sakin olmaya çalışarak sordum.

"Neden arıyormuş, Özgürcüğüm?"

"Önemli bir şey değil."

"İyi ama epeyce konuştun."

"İşle ilgiliydi," diye kestirip attı.

Tahmin edebileceğin gibi, bütün keyfim kaçtı.

Sofrayı toplamak bahanesiyle masadan kalktım; tabakları mutfağa taşıdım. Bulaşıkları yıkamaya başladım. Bu arada Özgür de televizyonun karşısına geçip oturmuş, izlediği spor programına çoktan kendini kaptırmıştı bile.

Bakar mısınız, adam bozulduğumun farkında bile değildi.

Bu gece yatana dek, kaç kez ama kaç kez Banu niye bu saatte seni aradı, demek istedim.

Soru dudaklarımın ucuna kadar geldi, yutkundum. Geldi, yutkundum!

Serra, dedim kendi kendime, soracaksın da ne olacak? Ne cevap verecek?

İşle ilgili önemli bir konu varmış da onun için aradı, diyecek. Bu sözleri ben bile şu anda söylerim, olur biter.

Onun için sus, lütfen sus!

Ve kendini 'dırdırcı kadın' durumuna düşürme.

Tam tersine... aldırma! Senin ilgilenecek çok daha önemli konuların var. İşin ve arkadaşlarınla hayatın öylesine dolu ki, Banu aramış, aramamış, Banu hoş kızmış, bunların farkında bile değilsin. Olmamalısın da...

Ve bunu Özgür'e böylece yansıtmalısın, diye öğütler verdim kendi kendime.

Bu arada gelelim diğer önlemlere:

Gözümü onların üstünden ayırmamalıyım. Çaktırmadan tabii...

Ayrıca... iş saatleri dışında süslenip püslenip ofisine daha sık uğramalıyım Özgür'ün.

Hani o çıtıra, bu adamın bir sahibi var, mesajını vermek için.

Bir de ne düşündüm biliyor musun sevgili defter, aslında şöyle güzel bir fotoğraf çektirip onu şık bir çerçeveye yerleştirip Özgür'ün masasının üstüne koymalıyım. Her türlü çıtır, fıstık ve de cümle âlemin görmesi için...

Nasıl fikir ama?

Masasının üstünde benim fotoğrafımı gören, "Hmm, demek bu adam evli," demeli.

Evet, evet, bence fikir şahane.

Ama bunu karizmayı çizdirmeden nasıl yapacağız?

Buldum! Buldum!

Dilek!

Evet, bu konuda bana yardımcı olabilecek kişi, Dilek'ten başkası olamaz.

Yarından tezi yok, onu aramalıyım. O bana yol gösterir, akıl verir.

Böylece bir biçimde fotoğrafım o ofise girer ve Bayan Çıtır her Özgür'ün odasına girişte, benim haşin bakışlarımla karşılaşır.

Ne buluş ama...

Helal olsun sana Serra.

Evet, artık gidip yatabilirim.

21 Ağustos, Pazartesi

Dilek'le Nişantaşı'ndaki bildik mekânımızda bir araya gelecektik ama 'hanfendi' İstanbul Modern'in kafesi olsun, diye tutturdu.

Brezilya hakkında bir belgesel varmış, onu mutlaka görmeliymiş.

"Sen de gelsene..." diye benim de kanıma girmeye çabaladı.

Aslında konu bana da ilginç gelmişti ama ofiste işler öylesine sıkışık ki sadece yemek molası alabilirdim.

"Öyleyse konuşacaklarımızı konuştuktan sonra alt kattaki fotoğraf sergisine bir göz at da öyle dön işinin başına," dedi. Eh, o kadarını yapabilirdim. Nitekim yaptım da...

Şu Dilek'e hayran olmamak elde değil. Ne yapıyor ediyor, çeşitli sanatsal etkinliklere katılıyor. Yok öğle tatiliydi,

yok iş çıkışıydı, yok hafta sonuydu... Mutlaka bir iki etkinliği araya sıkıştırıyor. Tiyatrodan da, sergiden de, konserden de haberi var. Ve bizlere çok ama çok kızıyor. Siz habire mazeret üretirken hayatın bu güzel yanı, bu anlamlı yönü yanı başınızdan akıp gidiyor, diyor.

Ne kadar haklı!

Ama canım bizler onun dediği kadar da boş değiliz, fırsat buldukça konserlere, sergilere gidiyoruz pekâlâ. Hem de adamlarımızı beraberimizde sürükleyerek.

Az başarı mı bu...

Konumuza dönersek; Dilek'le İstanbul Modern'in kafesinde buluştuk.

Meraktan ölüyordu tabii.

Çünkü telefonda ona, seninle önemli bir konuda konuşmak istiyorum, dedim. O kadar...

Yemeğimizi ısmarlar ısmarlamaz, şu çıtır Banu meselesini enine boyuna anlattım.

Beni dikkatle dinliyordu.

Sözlerim sona erince, şöyle bir düşündü, sonra bana dönüp, "Serra, sakın sen olayı abartıyor olmayasın?" dedi.

"Bilmiyorum," diye inildedim. "Emin değilim... aslında aralarında bir şey yok... Özgür'e inanırım ben ama... yine de... o kız orada bir tehlike..."

"İyi ama Serra, herkes her iş yerinde günün birinde tehlikeli olabilecek kişilerle çalışıyor. Öyleyse kimse işe gitmesin."

"Evet ama bunlar pek bir dip dibe oturuyorlardı. Sonra önlerinde ne dosya vardı ne bir şey. Ayrıca, gece vakti bile arıyor. O saatte ne işiyse...

"Bizimki de yanımda konuşmadığı gibi, niye aramış diye sorunca bir de sinirleniyor.

"Tamam, belki şu anda bir şey yok ama... olabilir, diye düşünüyorum. Hani olmaz olmaz derler ya..."

"Aslında haksız da sayılmazsın," diye mırıldandı Dilek, kendi kendine konuşurcasına. "Bak şimdi seninle konuşurken aklıma ne geldi. Bir zamanlar Ulaş biriyle yemeğe çıkmıştı da, ben kıyametleri koparmıştım."

"Ama bu senin yaptığın da olmaz, laf aramızda. Biz de iş yemeklerine çıkmıyor muyuz?"

"Anlatamadım! Elbette hepimiz iş yemeklerine de çıkıyoruz, seyahatlere de gidiyoruz. Ama sözünü ettiğim kız, ofiste çalışan biriydi ve bu yemek 'iş yemeği' değildi."

"Neydi peki?"

"Keyif yemeğiydi..."

"Olmadıı..."

"İşte ben de onu söylüyorum ya... Birlikte çalışıyorlarmış da, öğle vakti gelmiş de, karınları acıkmış da çıkıp bir şeyler atıştıralım, demişler."

Şöyle bir düşündüm.

"Olabilir de, olmayabilir de..." dedim.

"Ve ben bunu bir rastlantı sonucu öğrendim."

"Olmadıı..."

"O gün sanki şeytan dürttü. Kalkıp Ulaş'ın ofisine gittim, belki birlikte bir şeyler atıştırırız diye..."

"Biliyor musun Dilek, aslında böyle habersiz uğramalar sağlığa aykırı... Tıpkı Ömer Seyfettin'in 'Yüksek Ökçeler' adlı öyküsünde olduğu gibi. Neyse, sen anlatmaya devam et."

"Baktım, Ulaş yok. Nerede, diye sorunca, Aslı Hanımla birlikte yemeğe çıktılar, yanıtını aldım."

"Yandı gülüm keten helva."

"Azıcık bozuldum ama aynen senin az önce dediğin gibi, bu bir iş görüşmesidir, diyerek kös kös işe döndüm."

"Sonra?"

"Sonra, akşam evde, bugün ofise uğradım, yoktun, dedim. Sanki bocaladı, bunun üzerine şüphelendim ve ne işiydi, hangi şirket filan derken bunun iş değil, keyif yemeği olduğu ortaya çıktı. Ve tabii garip garip savunmalar; yok ben işi büyütürüm diye söylemekten çekinmiş de... falan filan..."

"Vah Ulaşım vah..."

"Niye Ulaşıma vah diyorsun, asıl bana, vah demen gerek."

"Çocuğu ne biçim haşlamışsındır sen..."

"Haşlarım tabii! Hak ederse bal gibi haşlarım."

"Ama bak o da senin korkundan söylememiş. Hem biliyor musun Dilek, aslında elimizi vicdanımıza koyup düşünmemiz gerekirse, belki de biz bal gibi kıskançlık yapıyoruz.

"Bu, iş hayatı. Erkeklerle kadınlar birlikte çalışıyorlar. Dolayısıyla toplantılar, yemekler, iş gezileri oluyor.

"Biz de böylesi etkinliklere katılmıyor muyuz? Katılıyoruz çünkü katılmak zorundayız. Şimdi bu durumda kocalarımız tutup bizden hesap sorsa, hem evliliğimiz hem iş hayatımız tehlikeye girmez mi?

"Aynı durum eşlerimiz için de geçerli olduğuna göre, ben Banu'yu kıskanırken, sen Ulaş'ın çıktığı bir yemeği olay haline getirirken, onlara haksızlık etmiş olmuyor muyuz?"

"Ama Serra, eğer Ulaş gerçekten bir iş yemeğine gitseydi, gıkım çıkmazdı, inan gıkım çıkmazdı. O kadar iş gezi-

lerine gidiyorlar, hem de kadınlı erkekli, hiçbir şey demiyorum çünkü belli. Hallerinden belli... İlişkileri iş düzeyinde. Koşturup duruyorlar.

"Ama öte yandan, işle hiçbir ilgisi yok ama, haydi gidelim yemek yiyelim, dendi mi... ben orada bir duruyorum."

"Bak Dilek, bana kızma, ben burada şeytanın avukatlığını yapıyorum. Örneğin, bizim işyerinde dünya tatlısı bir çalışanımız var, Selçuk..."

"Biliyorum, hep söz edersin."

"İşte o. Şimdi ben kendimi Ulaş'ın yerine koyarak düşünüyorum. Çok çalışmışız, acıkmışız ve Selçuk demiş ki, haydi Serra, gel şu yandaki lokantaya geçelim, bir güzel nohutlu pilav yiyelim. İnan bana, giderim.

"Neden mi? Çünkü Selçuk benim uzunca bir süredir birlikte çalıştığım iş arkadaşım. Onu ben 'arkadaşım' olarak görüyorum. Aklıma başka bir şey gelmez! Mümkün değil! Seninle yemeğe çıkmışız gibi hissederim.

"Şimdi belki de Ulaş'ınki böyle bir şeydi. Olamaz mı? İşe bir de bu yönden bakmak gerek. Bak, sakın yanlış anlama, sana öğüt veriyor filan değilim, sadece ikimiz de aynı durumda olduğumuzdan, yüksek sesle düşünmeye gayret ediyorum; sana ve sana olduğu kadar kendime de seslenmeye çalışıyorum."

"Tamam Serra, haklısın. Haklısın da, benim korkum neydi biliyor musun?"

"Neydi?"

"Sözünü ettiğin koşullarda ayda yılda bir, bir yemek yenmiş, diyeceğim yok. Ammaaa... bu âdet haline gelirse, o zaman sen ne dersen de, tehlike çanları çalıyor, demektir.

"Düşünsene, senin kocan hafta sekiz gün dokuz işyerinde biriyle, hiç de işle alakası olmayan yemeklere çıkıyor."

Düşünüyordum.

"Hiç öyle düşünme," dedi Dilek. "Böyle bir ilişkinin sonu iyi gelmez. Onun için ben de işi baştan sıkı tutmak istedim. Hani şimdilerde koruyucu tıp diyorlar ya, hastalık bünyeyi sarmadan önlem alma yöntemi. İşte ben de bunu yaptım."

Bu sözler üzerine karşılıklı gülmeye başladık.

"Biliyor musun Dilek," dedim. "Bu çok ince bir çizgi. Aslında eşine güvenmek gerek. Karşılıklı güven çok önemli. Önemli de..."

"Uyanık olmak da önemli," diyerek cümlemi tamamladı Dilek. "Neyse, gelelim senin meselene. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bak ama dalga geçmek yok."

"Söz."

"Diyorum ki..."

"Evet..."

"Ay, şu anda bu fikir çok saçma geldi be Dilek."

"Canım, sen önce bir söyle de, saçma olup olmadığına sonra karar veririz."

"Diyorum ki, şöyle güzel bir fotoğrafımı şık bir çerçeveye koyup..."

Dilek, neler söylüyor bu, dercesine bakıyordu bana.

"Sonra da bu çerçeveyi Özgür'ün masasına koysam da, bilumum çıtırlar görseler..."

"Veee, vay be, bu adamın fıstık gibi bir sahibi var, desinler, değil mi?"

"Eh, sağ ol arkadaşım, öyle de diyebiliriz."

"Valla, tuttum ben bu fikri."

"Sahi mi?"

"Hem de çok. Aferin Serra! İşte az önce benim anlatmak istediğim de buydu zaten. Önleyici tedbirler... İş işten geçtikten sonra harekete geçmişsin, kaç yazar. Oysa koyarsın havalı bir fotoğraf ve bu fotoğrafla 'Yasak Bölgedir Girilemez' levhasını asmış kadar olursun."

"Beğendiğine sevindim. Şimdi iş bunu nasıl uygulayacağımızı düşünmek."

"Düşünecek ne var bunda? Çektirirsin fotoğrafını, koyarsın çerçeveye, sonra da gider, Özgür'ün masasının üstüne yerleştirirsin."

"Olmaz! Hayatta olmaz!"

"Neden abi?"

"Bunu öyle açık açık yaparsam, Özgür'ün dilinden kurtu-lamam. Banu'yu kıskandın da onun için fotoğrafını koyuyorsun, diye artık bir ömür boyu benimle dalga geçer. Dolayısıyla, bunu o yapmalı, yani Özgür anlamadan biz bunu ona yaptırmalıyız."

"Aman Serra, nasıl da bayılırsın işleri yokuşa sürmeye... Herkes karısının, çocuklarının fotoğrafını koyuyor, dersin; ben de fotoğrafımı senin masanda görmek istiyorum, dersin. Bu arada onun ne dediğine, ne demediğine de hiç aldırmazsın. Bir dalga geçer, iki dalga geçer sonra unutur gider ama senin fotoğrafın da orada sonsuza dek kalır."

"Yok, yok, olmaz! O fotoğrafı masasının üstüne o koymalı."

"Peki, bunu nasıl başaracağız? Adama birdenbire vahiy mi inecek?"

"Bir fikrim var ama..."

"Söyle, dinliyorum."

"Mesela diyorum, çok yakın bir arkadaşım, benim tüm duygularımı, isteklerimi bilen bir arkadaşım..."

"Bu tarif fena halde bana uyuyor."

"Özgür'e böyle bir davranışın beni ne kadar mutlu edeceğini fısıldasa..."

"Anlaşıldı! Sen beni devreye sokmaya kararlısın."

Benden ses yok.

"Tamam, tamam," dedi Dilek, "öyle acıklı acıklı bakmayı bırak."

"Söylersin değil mi, canım benim?"

"Biz kanka değil miyiz?"

"Aslanım benim."

"Yalnız," dedi Dilek, "inandırıcı olabilmem için buna iyi bir kılıf bulmamız gerek."

"Haklısın! Öyle damdan düşer gibi söylenmez. Hemen şüphelenir. Cin gibidir, cin."

"Aman! Hemen de kocasını över."

"Överim ya..."

"Serra, Özgür'ü gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Hem de çoook..."

"Ne güzel."

"Sen de Ulaş'ı seviyorsun ama..."

"Şükürler olsun ki ben de onu seviyorum."

"Biliyor musun, çok şanslıyız biz."

"Bilmem mi... Yoksa az önce konuştuğumuz bu ince çizgilere o kadar kafa yorar mıydık. Ne halleri varsa görsün derdik ikimiz de..."

"Değil mi ama," diye arkadaşımı onayladım. "Bizimki kıskançlık değil, sadece sevdiğimizi koruyup kollamak..."

Haydi yine aldı mı bizi bir gülme...

"Evet, ne diyorduk?"

"Dilek, ben bir kılıf buldum gibi..."

"Ohooo Serracığım, meğer sen her şeyi çoktan düşünüp kotarmışsın bile. Ben de burada oturmuş, saf saf çareler üretmeye çabalıyorum."

"Bak şimdi; birinci evlilik yıldönümümüzü eylülde kutlayacağız."

"Sahi..."

"Yaklaşan yıldönümü bana bu fikri verdi. O kıvranmaya başlamıştır bile, ne yapsam, ne alsam, diye."

"Doğrudur."

"İşte sen bu noktada devreye giriyorsun. Bir şekilde konuyu açıp Serra'ya ne almayı düşünüyorsun gibi laflar ediyorsun. Tabii o yakınıyor ve o zaman seeen..."

"Serra'nın fotoğrafını masanın üstüne koysan ne kadar da mutlu olur anlamına gelen bir konuşma yapıyorum."

"Bravo! Aynen!"

"Valla Serra, korkulur senden. Neler de düşünmüşsün."

"Eee, seninle ve Sırma'yla yaşaya yaşaya bir şeyler öğreniyor insan."

"Melis'i de unutma."

"Nasıl unutabilirim!"

"Sahi Serra, senin şu ortaklık işinde yeni bir gelişme var mı?"

"Biliyorsun, düşünmem için bana zaman tanıdılar ve bu teklif yapılalı tam dört ay oldu. Ama benim yapabileceğim bir şey yok ki..."

"Peki, Bayan Bella sana bir şey demiyor mu?"

"Demiyor."

"Anladığım kadarıyla iki taraf da bu işin gerçekleşmesini o kadar istiyor ki sabırla bir şeylerin olmasını bekliyor."

"Onun gibi bir şey..."

"Gün doğmadan neler doğar."

"Ne demezsin! Banka soyarmışım mesela."

İşte sevgili defter, asıl konumuza dönmemiz gerekirse, senaryo yazıldı, planlar yapıldı.

İş, Özgür'ün ikna edilmesine kaldı.

Ama Dilek bu, onun eline düşen asla kurtulamaz.

22 Ağustos, Salı

Dikkat! Dikkat!

Dilek aradı.

Özgür'le konuşmuş.

"Ne dedi? Ne dedi?" diye onu sıkıştırdım.

"Bu işi olmuş bil arkadaşım."

"Ben öyle oldu bil, moldu bil anlamam. Ne de güzel akıl ettin Dilekçiğim, bugünden tezi yok, Serra'nın bir fotoğrafını masama koyacağım mı, dedi?"

Dilek şöyle bir duraladı. "Tam olarak öyle söylemedi..."

"Ne dedi o zaman? Hadi ama Dilek..."

"İşle ilgili bir konuyu bahane ederek Özgür'ü aradım."

"Çok güzel! Devam..."

"Biraz lafladıktan sonra, eee, şaka maka ilk yıldönümünüz yaklaşıyor, dedim."

"Şahane bir giriş! Devam..."

"Bazen ne kadar da çocuklaşıyorsun Serra..."

"Banu Hanım söz konusu olmasa bu saçmalıklara girer miydim hiç. Sırma mıyım ben?"

"Eh, ben de bu sözleri Sırma'ya söylemem mi..."

"Söyle! Bir de selam söyle..."

"Bak, bak, bak."

"Hadi be Dilek, üff..."

"Yıldönümünüz yaklaşıyor deyince, yaa, evet, dedi."

"Yani, böyle senin yaptığın gibi ruhsuz ruhsuz mu söyledi bu sözleri?"

"Canım, sen de ne yapmasını bekliyordun. Havaya sıçrayıp ters takla mı atsaydı yani."

"Peki, peki."

"Sonra ben ona, peki kıymetli eşin için bir armağan düşündün mü; malum, işin en zor yanı gönlüne göre bir hediye bulmaktır, dedim, şakayla karışık."

"Ne cevap verdi sana?"

"Henüz düşünmedim, dedi."

İşte bu laf üzerine benim sigortalar attı.

"Adama bak! Şunun şurasında evleneli bir yıl oldu, sadece bir yıl ve tepkiye bakar mısınız...

"Yaa, evet... miş.

"Henüz düşünemedim... miş."

"Hemen yargılama adamı. Belli ki kötü bir zamanda aradım, belki aklı işindeydi. Her neyse, baktım benden yardım istemiyor, o zaman teklifi ben yapayım, dedim. Hücum taktiği anlayacağın."

"Bakalım bu kez hangi değerli yorumda bulunacak," dedim, dayanamayıp. "Neyse, sen devam et."

"Bak Özgür, dedim, ben Serra'nın çok hoşuna gidecek bir şey biliyorum."

"Ne dedi bu sözlere?"

"Hiçbir şey demedi, beni dinlemeye devam etti."

"Şeytan diyor..."

Dilek bana aldırmadan devam etti, "Serra işyerinde eşlerinin fotoğrafını bulunduranlardan hep övgüyle söz edegelmiştir."

"Tabii bu arada bizimki öylece dinliyor seni."

"Evet, dinliyor."

"Peki, sen öyle konuşunca nasıl bir tepki verdi?"

"Bunları bana söylediğin için çok teşekkür ederim Dilek, dedi."

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

"Peki, bu sözlerden ne anlamam gerekiyor?"

"Bence koyacak."

"Bence koymayacak."

"Haydaaa..."

"Haydası maydası yok bunun, Dilek. Benim fotoğrafımın orada bulunması beyimizi ve Banu'sunu rahatsız edeceğinden, lafı geçiştirmiş. Anlasana..."

"Bence sen iyice kafayı üşüttün."

"Ne üşütmesi, kız dün yine aradı yaa..."

"Deme."

"Tabii. Hem de akşam, tam yemek saatinde. Sorarım, hangi sekreter vakitli vakitsiz patronunu arar da, o patron olacak adam hemen köşelere çekilip fısır fısır konuşur."

"Ama Serra, bu senin şüphelendiğin gibi bir şey olsa, kız onu evinden arar mı? Bütün gün zaten birlikteler..."

"Akıllıca bakarsan öyle. Ama bazen akıl dışı işler de oluyor. Sakız gibi yapışanlar, adama musallat olup gece gün-

düz telefon edenler, hatta karısıyla arası açılsın diye özellikle arayanlar bile var."

"Ben Özgür'ün böyle bir şey yapacağını hiç sanmıyorum."

"Yok yaa..."

"Bi güven kocana be kızım, bi güven."

Kocamıza güvenecekmişiz!

İyi de ilk yıldönümümüze ne kaldı şunun şurasında... Adamda hâlâ tık yok.

Varsa yoksa çıtırıyla telefon muhabbeti yapsın!

2 Eylül, Cumartesi

İnanılmaz güzellikler içindeyiz.

Sırtımızı yemyeşil dağlara vermişiz.

O yemyeşil dağlar aşağılara doğru alçalırken bazı ağaçların yaprakları sararmaya başlamış.

En aşağıdaysa zeytinlikler uzanıyor.

Gövdeleri birer sanat eseri, yaprakları gümüşten... yıllanmış zeytin ağaçları.

Ve sonra deniz...

Lacivert...

Güneş ışınları dalgaların üstünde göz kırparcasına yanıp sönüyor.

Bu ne ihtişam Tanrım.

Böylesi bir doğa güzelliği karşısında insanın tapınası geliyor.

Özgür'le küçük bir patikada yürüyoruz peş peşe. Mis gibi bir hava. Bir su şırıltısı.

Yana dönüp bakıyorum, kendi halinde bir derecik irili ufaklı taşların üstünden atlaya sıçraya akıyor.

Derenin iki yanındaki bodur ağaçların yaprakları kurumuş... kızıl kahve...

Bu kırmızılık yeşilliklerin arasında öylesine çarpıcı ki...

Ve sessizlik...

Nasıl bir sessizlik.

Ayaklarımızın altında ezilen minik dalların çıtırtısını bile duyabiliyorum.

Birden dönüp Özgür'e bakıyorum.

"Çok mutluyum," diye fısıldıyorum.

İçimden aşk ve mutluluk taşıyor.

O ise, "Çok güzelsin," diyor, gözlerinde derinlikler.

Garip bir çekim alanına girmişçesine birbirimize yaklaşıyor ve öpüşmeye başlıyoruz.

Bana ne oluyor bilmiyorum ama sanki zaman duruyor, ormanın sessizliği içinde eriyoruz.

Birbirimize yıllardır hasretmişiz gibi öpüşüyor, öpüşüyoruz.

Ve –ayak sesleri...

Hemen birbirimizden ayrılıyoruz.

Kasketli bir adam -belli ki o yöreden- hızlı adımlarla yanımızdan geçerken bize şöyle bir göz atıp, "Selamınaleyküm," diyor.

"Rezil olduk," diyorum.

Özgür gülüyor. "Böyle ıssız yerde bile rahat yok. Sabahtan beri yürüyoruz, kimseleri görmedik. Seni öpmeye kalkınca hemen biri çıktı ortaya. Ama ne yapayım, o kadar güzeldin ki..." diyor ve yine beni kollarının arasına alıyor.

Aslında böyle ortalık yerde sevgi gösterilerine pek sıcak bakmam ama buraların oksijeni mi başıma vurdu nedir, beni öpmesine, saçlarımı okşamasına karşı durmuyorum.

Tam tersine...

Daha da öpsün istiyorum.

Dokunduğu her yer alev alev yanıyor sanki.

Bu duygularımı sadece sana anlatıyorum, sevgili defterim.

Gerçi biz artık evliyiz.

Ama yine de... nasıl söylesem... bu tür duyguları dile getirmeye utanıyorum, elimde değil.

Hem biliyor musun, bazı şeylerin gizli kalması daha bir hoş sanki.

Özgür'le bir sırrı paylaşıyor olmak da...

Böylesi duyumsamalar bana ormanların kuytularını hatırlatıyor.

Loş ve gizemli...

Gelelim böyle davranmama neden olan büyülü dağların adına...

Kaz Dağları ya da İda Dağı olarak anılıyorlar.

Ve –güzelliğiyle beni baştan çıkaran, efsanelerin mekânı Kaz Dağları...

Dikkat, dikkat!

Özgür'ün bana evliliğimizin ilk yıldönümü armağanı...

Nasıl?

Muhteşem, değil mi...

Meğer evlilik gününü anımsamıyor numarası yaparken, bir yandan da bu sürprizi hazırlıyormuş.

Evvelsi gün eve geldiğimde bir de baktım Özgür evde.

"Hayırdır?" dedim.

"Seni buralardan kaçırmaya karar verdim."

"Sen neden söz ediyorsun Özgür?"

"Bana bir öpücük verirsen neden söz ettiğimi söylerim."

"Şahane bahane," diyerek öptüm onu.

"İlk yıldönümümüz kutlu olsun sevgilim," diye fısıldadı kulağıma.

"İyi ama daha iki gün var."

"Kutlamaya erken başlayamayız diye bir kural mı var?"

"Elbette yok."

"Haydi öyleyse sırt çantana at bir şeyler. Hafta sonu için gidiyoruz."

"Nereye?"

"Sürpriz!"

"İyi de bugün perşembe, yarın ofiste olmam gerekiyor."

"Gerekmiyor."

"Nasıl yani?"

"Patronla görüşüldü. Bu da sürprizin bir parçası..."

"Sen neler söylüyorsun..."

"Sürprizin bir parçası olarak sana izin alındı, diyorum. Bu da üç günlük bir kutlama yapacağız anlamına geliyor."

O kadar şaşırmıştım ki, öylece Özgür'e bakıyordum.

"Eee, bir şey söylemeyecek misin Serra?"

"Ben, günümüzü unuttun sanıyordum."

"Demek ki rolümü çok iyi oynamışım."

"Çok kötüsün," diye üstüne yürüdüm. "Günlerdir Özgür unuttu diye üzülüp duruyordum."

"Hayatımın en önemli gününü nasıl unutabilirim!" diyerek bana sarıldı.

"Hadi oradan," dedim onu sınamak için, "bence sen bal gibi unuttun ama sonra hatırladın ve şimdi de durumu idare ediyorsun."

"Aşkolsun Serra, neler de kuruyorsun. Ayrıca unutmuş olsam bile önemli olan gününde kutlamak, öyle değil mi?"

"Bak," dedim. "İşte itiraf ettin, unutmuş olsam bile, dedin."

"Ben ne yapacağım seninle..." dedi ve ekledi, "Tekrar ediyorum, hayatımın en önemli gününü nasıl unutabilirim?"

Böylece, bu konu tam anlamıyla açıklık kazanmasa da, hazırladığı güzel sürpriz durumu kurtardı.

Sabah erkenden hareket ettik. Özgür, yol boyu, öldür Allah, nereye gittiğimizi söylemiyordu. Bense tabelaları okuyarak gideceğimiz yeri tahmin etmeye çalışıyordum.

Müzikti, kahve molalarıydı derken Gelibolu, derken Lapseki, derken Çanakkale...

"Çanakkale de mi kalacağız?"

"Bilmem."

"E, söyle artık Özgür."

"Söylersem sürpriz olmaz."

"Çok sinirsin."

Tabelaları okumaya devam ediyorum.

Ezine, Ayvacık, Assos...

"Buldum! Sen beni Assos'a götürüyorsun."

"Yaklaştın sayılır."

"Söyle artık Özgür."

"Sonuna kadar dayanacaksın Serra, yok bunun başka yolu."

Gözlerini yoldan ayırmıyordu ama yüzünde muzip bir ifade vardı.

Yine bir tabela... Küçükkuyu. Biraz daha gittik, bir başka tabela... Yeşilyurt Köyü ve sonunda oradan yukarı doğru kıvrılan bir yola saptık.

"Galiba sürpriz bölgesine yaklaşıyoruz."

"Evet," dedi Özgür bana gülümseyerek, "Seni Kaz Dağları'ndaki Yeşilyurt Köyü'ne kaçırmış bulunuyorum. Tanrıların dağında ağırlayacağım seni."

Bir süre daha gittik ve bir düzlük...

"Geldik."

Tam bir köydü burası. Taş evleri, bozuk yolları, keçileri, tavuklarıyla...

Derken bir kapının önünde durduk.

"Çetmihan'a hoş geldin," dedi Özgür.

Bagajdan sırt çantalarımızı alıp kapıdan içeri girdik ve ben -aman Tanrım!- oldum.

"Özgür, bu ne muhteşem manzara," diyerek bahçenin öbür ucuna koştum. Az önce anlattığım dağlar, ormanlar, zeytin bahçeleri ve deniz öylesine bir güzellik oluşturmuştu ki, gerçekten de tanrılara layık bir yer çıkmıştı ortaya.

Orada durmuş, bakıyorduk.

Bir süre sonra Özgür, "Beğendin mi Serra?" diye sordu.

"Ne diyebilirim ki Özgür... Nefesim kesildi." Sonra kolumu onun beline doladım, "Çok teşekkür ederim Özgür, çok ama çok teşekkürler..."

Hava kararmaya başlamıştı, istemeye istemeye yukarı çıktık. Odamız da hoştu aslında. Yerler ahşap, duvarlar taş... Kilimleri, perdeleri ve diğer aksesuarlarıyla rustik bir dekor.

Çabucak yerleştik, zaten o kadar az giysi almıştık ki... İki pantolon, iki kazak, birkaç tişört...

Yemek için aşağı indiğimizde ortalık iyice kararmıştı. Acaba nereye gideceğiz diye bakınırken, camekânlı bir bölmeden sıcacık bir ışık bize doğru uzandı. Karanlıkta ışık görmek ne kadar da sevindirici oluyor.

Tevekkeli değil, dedeciğim biz onlarda kalırken ve de arkadaşlarla çıktığımızda, eve girene kadar kapı önündeki ışığın yanık kalmasına özen gösterirdi.

Özgür'le el ele camekânlı odaya doğru yürüdük. Kapı, bir çıngırak sesiyle açıldı. Meğer burası otelin barıymış. Aynaları, içki şişeleri, pırıldayan bardaklarıyla şıkır şıkır bir bar. Daha sonra öğrendiğimize göre bar aynı zamanda danışma görevi de yapıyormuş. Nitekim ikide bir telefon geliyor, barmen bir yandan omzuna attığı kurulama beziyle bardakları parlatıyor, bir yandan da arayanlara cevap yetiştiriyordu.

Ve –bir şömine... Şömine gördüm mü kesin oraya vurulacağım anlamına gelir bu.

Üstelik kocaman taş bir şömine ve çıtırdayarak, kıvılcımlar saçarak yanan kokulu odunlar.

Geniş pencerelerin önüne tahta sıralar, üstüne de rahat oturulsun diye puf yastıklar yerleştirilmiş.

İki adet de küçük yuvarlak masa...

Son olarak, böyle zevkli bir yerin olmazsa olmazı... mumlar ve çiçekler...

Masaların üstünde, pencere içlerinde, bar tezgâhının üstünde küçük bodur mumların alevi kapının her açılışında, çıngırağın her çalışında nazlı nazlı iki yana dalgalanıyordu.

"Bu gece başka kimse olmadığı için yemek salonunu açmadık, sizin için de uygunsa burada servis yapabiliriz," dedi barmen / danışma görevlisi / servis elemanı. Özgür sorarcasına bana baktı.

"Memnuniyetle," dedim. "Böyle hoş bir yerde yemek yemeyi kim istemez."

Böylece bize o iki masadan biri, hem de şöminenin karşısına hazırlandı. Çorba yorgunluğumuzu aldı, yedikle-

rimizin hepsi lezzetliydi. Meğer yemeği, otel sahibinin annesi yapıyormuş. Bir annenin elinden çıktığı nasıl da belli oluyor.

Özgür bize servis yapan delikanlıya, "Buralarda ne yapmamızı önerirsiniz?" diye sordu. Ormanda yürüyüş yapabilir, Yeşilyurt Köyü'nü gezebilirmişiz.

Yorgunduk. Erkenden yattık.

Ertesi gün, yani bugün sabahleyin ormanda yürüyüş yaptık, az önce anlattığım gibi. Sonra köyün diğer butik otellerini gezdik. Kiminde yemek yedik, kiminde kahve içtik. Her biri bir mücevher... Sanki tüm zevkli insanlar buraya toplanmış.

Öngen Country Hotel, Manici Kasrı, havuzları, o muhteşem manzaraya bakan teraslarıyla çok güzel oteller. Yine rustik dekorasyon... Ve tüm ayrıntılarda ince bir zevk hâkim.

İlgimi çeken bir başka nokta, hepsinde güzel müzik çalıyor olması. Çetmihan'da da aynı şey dikkatimi çekmişti. Müzik harikaydı.

Ve tüm bu otellerde Atatürk portreleri asılı... O'na teşekkür edercesine...

Bir de 'Bamteli' adında minik bir otel mi desem, pansiyon mu, bir yer gördük.

Bir ev bu kadar mı şirin döşenir, renkler bu kadar mı çarpıcı ve canlı olur. Sadece üç odası varmış, düşünebiliyor musun.

Meğer sahibi Tayfun Talipoğlu'ymuş. Televizyonda 'Bamteli' programını yapan esaslı bir gazeteci. Güzellikleri oluşturan ve sürdüren ise eşiymiş. Evet, bu da işin medyamatik laflaması...

Akşamüstü çok ama çok ilginç bir müzeye gittik. Adatepe Zeytinyağı Müzesi...

Eski bir zeytinyağı fabrikasını alıp restore etmişler; yine taş duvarlar, içeriye ferahlık taşıyan geniş pencereler...

Ve zeytinyağının eski günlerde nasıl yapıldığını adım adım anlatan bir uygulama... Tüm aletler açıklayıcı yazılarla peş peşe sıralanmış. Ve işin ilginç yanı, buranın yaşayan bir müze olması, yani hâlâ geleneksel biçimde zeytinyağı üretiminin yapılıyor olması.

Müzenin bitişiğindeyse hediyelik eşya satan bir butik bulunuyor. Neler var neler...

Adatepe zeytinyağlarıyla yapılan sabunlar, küçük zarif şişelerde zeytinyağı, özel soslar, zeytinler ve bu konuda yazılmış kitaplar...

Derken... Vitrinde bir kartpostal...

Dünya güzeli bir kadın bakıyordu bana. Onunla göz göze geldik sanki.

Tam kapıdan çıkıyordum ki, "Bir dakika Özgür, şurada bir kartpostal var, onu alacağım," diyerek gerisin geriye içeri daldım ve kartpostalı gösterdim.

Satış elemanı gülümsedi. "Biliyor musunuz, bu sonuncusuydu."

Tek bir tane kalmış anlayacağın. Beni bekliyormuşçasına bakıyordu bana. Kartpostalı bağrıma basıp bir koşu arabaya döndüm.

"Bu sonuncusuymuş," dedim Özgür'e nefes nefese. "Bakayım şuna."

Bir karta bir bana baktı. "İlahi Serra, bazen küçücük bir şey için ne kadar da heyecan yapıyorsun."

Oysa o kartı almasam, aklım kalacaktı. Kesin...

Resim, bir eski zaman kadınına aitti. Genç kadının üzerinde kenarları sırma işlemeli bir yelek, altında organze benzeri şeffaf kumaştan bir bluz vardı. Boynunda inciler, altın bir kordon, göğsünde elmas hilal ve yıldızlı bir broş, kulaklarında elmas gül küpeler. Tıpkı büyükanneminkiler gibi... başındaysa pul paralar, hilal ve çiçeklerden oluşturulmuş bir başlık...

Bana bakan yeşil-ela gözlere sürme çekilmiş. O zamanın diliyle anlatmam gerekirse, yay gibi kaşlar, ok kirpikler ve gül dudaklar...

O gözlerde hüzün var sanki ama daha dikkatli bakınca hüznün gerisinde kahkahalar saklı. Güldü, gülecek...

"Yaa, çok hoş bir resim bu," dedim kendimi tutamayarak, sonra kartı çevirip arkasını okudum.

"Bak Özgür, bu kadının adı Refika'ymış ve gerçek biriymiş.

"Biliyordum, biliyordum, onun gerçek olduğunu biliyordum."

Özgür, yüzünde o malum gülümseme, beni dinliyordu.

"Bak," dedim. "Resim, Refika takma adlı bir Rum kızına aitmiş. Düğünlerde şarkı söyler, dans edermiş ve de herkesler ona bayılırmış.

"Derken savaş patlamış, mübadele olmuş ve Refika Yunanistan'a gönderilmiş. Türk dostları Refika gitti diye çok üzülmüşler, çünkü hem neşeli, hem de iyi kalpli bir kızmış.

"Gel zaman git zaman müzeyi hazırlayanlar bu öyküyü duyunca Sakız Adası'na gidip araştırmışlar ama bilgi edinememişler. Adada dolaşırken bir antikacı dükkânında bu resmi görmüşler ve aynen benim gibi, kızın güzelliğine

hayran olmuşlar ve Refika bu olmalı, diyerek resmi satın almışlar.

"Adatepe'nin yaşlılarına resmi gösterdiklerinde, 'Evet, bu o. Bu, Refika,' yanıtını alınca Adatepe Zeytinyağları'nın etiketinde Refika'nın resmini kullanarak onu ölümsüzleştirmişler.

"Ne hoş bir öykü, değil mi?"

Akşam yemeğine gittiğimizde bar bu kez kalabalıktı. Kalabalıktı dediysem, genç bir çift vardı. Bizi tanıştırdılar ve bara onların yanına oturttular.

Derken iki çift daha geldi. Onlar bizim anne babaların yaşındaydılar. Pek neşeli, pek hoştular. Ben bu yaşlara gelmiş, hâlâ formunu koruyan, özenle giyinen, bakımlı insanlara bayılıyorum.

Onların masasından kahkahalar yükseldikçe biz barda tünemişler, elimizde olmadan dönüp onlara bakıyor ve gülmekten kendimizi alamıyorduk.

Şu gülme kadar bulaşıcı bir şey olamaz.

Dünyanın en güzel bulaşıcısı...

Meğer öbür genç çift doğum günü kutlamak için buradalarmış. Ne güzel fikir.

Tıpkı bizimki gibi, daha doğrusu Özgür'ün fikri gibi...

Bu konuşmalar yapılırken tabii diğer iki çift bütün bunları duydu. Zaten bar dediğin genişçene bir oda...

Ve anında o masadan bir ses yükseldi, "Acaba bize de o doğum günü pastasından verirler mi ki?"

Bu kez herkes gülmeye başladı.

Böylecee –pasta gelince ilk dilimler bu sözlerin sahibi muzip beyin masasına, onların sayesinde de bize ikram edildi.

Hep birlikte, iyi ki doğdun şarkısını söyledik, alkışladık, kadeh kaldırdık.

Derken nostalji müziği yükseldi. Annemin çok sevdiği parçalar...

Ve –sözünü ettiğim bu iki çift dansa kalkmaz mı...

Erkeklerin kolları kadınların belinde...

Yanak yanağa...

Öyle de güzel dans ediyorlar ki...

Bizlere dans dersi verir gibiydiler.

Nitekim biz iki genç çift oturmuş, onları hayran hayran seyrederken, yine o şakacı bey, "Siz bilmezsiniz tangoları, valsleri... Varsa yoksa diskotekte tepinmek, değil mi," diye bize laf attı.

Çok hoş, çok romantiktiler.

"Özgür," dedim, "biz bir tango kursuna yazılalım mı, ne dersin? Baksana, ne güzel dans ediyorlar. İmrendim valla..."

"Serracığım, benim vaktim yok."

"İstersen pekâlâ vakit bulabilirsin."

Neden erkekleri böyle güzelliklere çeke çeke götürmek gerekiyor, anlamıyorum.

Yemekten sonra dışarı çıktık. Mis gibi gece kokuyordu, yıldızlar pırıl pırıldı.

Narin bir hale, hilali çepeçevre sarmıştı.

Bahçenin ucunda denize bakan şezlonga oturdu Özgür, beni de çekip kucağına oturttu.

"Üşümeyiz böylece."

Gülüştük.

Öptüm onu. "Ne güzel düşünmüşsün, Özgür. Ömrüm oldukça bu ilk yıldönümümüzü unutmayacağım."

"Kolay olmadı," diye güldü gecenin sessizliğinde.

"Böyle bir yeri bulmak bir marifet; organizasyonunu yapmak ise ayrı bir marifet."

"O konuda, sağ olsun, Banu çok yardımcı oldu."

"Nasıl yani?" Birden kalbim çarpmaya başlamıştı.

"Bütün rezervasyonları o yaptı, araba vapuruna kadar. Hatta burası doluydu da, sürekli arayarak takip etti. Nitekim son anda bir iptal olmuş, Banu da hemen odayı kapmış."

"Yaa..."

Özgür, yüzünde gururlu bir ifade, anlatıp duruyordu.

"Ona, bu bizim ilk yıldönümümüz, Serra'ya şöyle çok özel bir şey yapmak istiyorum, deyince, kız bana acayip yardımcı oldu."

"Yani bu sürpriz, Kaz Dağları filan hep onun fikri miydi?"

"Hayır, sürpriz hafta sonu benim fikrimdi de, seni nereye kaçıracağıma bir türlü karar veremiyordum. İşte o noktada Banu devreye girdi ve Kaz Dağları'nda, Yeşilyurt Köyü'nü öneririm, biz oraya nişanlımla gitmiştik ve çok da memnun kalmıştık, dedi."

"Banu nişanlı mı?"

"Evet. Rahatladın mı?"

"Nasıl rahatladım mı?"

"Hani onu pek kıskanmıştın da..."

"Hiç de kıskanmadım Özgür Bey."

"Ofisime ansızın geldiğin o gün yüzün allak bullak oldu ama..."

Pek keyifliydi beyimiz.

"Dip dibe oturmuş, gülüşüp eğleniyordunuz; ne düşünmemi bekliyordun?"

"İşte tam da o gün bunu konuşuyorduk; yani sen geldiğinde, şurası mı olsun, burası mı diye tartışıyorduk."

"Ne yani? O zaman sen bana açıklamanı yaptın, ben de konuyu kapattım, oldu bitti."

"Hiç de öyle görünmüyordu sevgili Serram benim."

"Şuna bak, nasıl da iftira ediyor. Ben o olaydan sonra bu konuyu hiç düşünmedim."

(Kim ölmüş yalandan...)

"Ya Banu'nun her telefon edişinde sinirlenmene ne demeli?" diye üstüme varmayı sürdürdü.

"O senin kuruntun," dedim kolunu yumruklayarak. "Alakasız saatlerde gelen telefonları kim olsa merak eder. Ama sen, merak etme, işle ilgili bir konu, dedikten sonra tek bir soru sordum mu? Kıskanıyormuşum, püf, daha neler..."

"İyi! Öyle diyorsan öyledir."

"Öyle Özgür Bey, başka bir şey aklımın ucundan geçmedi."

Yaa, sevgili defterim ucuz atlattık, resmen ucuz atlattık. Meğer kızın nişanlısı varmış. Bak işte bu iyi haber.

Meğer o gece telefonlarının, o dip dibe konuşmaların nedeni bu geziymiş.

Ne iyi ettim de çenemi tuttum, ne iyi...

Ah, bir de arkasından çevirdiğim dolapları, fotoğrafımı masasına koyma çabamı bilse, ne biçim eğlenir benimle.

Tevekkeli değil, hiçbir şey göründüğü gibi değildir, derler.

Laf aramızda, utandım. Çok utandım.

Adam bana sürpriz hazırlamakla meşgul. Uğraşıyor, didiniyor.

Ve ben, anlamadan, dinlemeden onu mahkûm ediyorum.

Kız, patronuna yardımcı oluyor, ama önce genç ve güzel olduğu, sonra da Özgür'e yardımcı olduğu için onu kara listeye alıyorum.

Ayıpsın Serra, çok ayıp.

Evet, bundan böyle kocama güveneceğim.

Özgüven sahibi uygar bir kadın gibi davranacağım.

Ve fakat...

Fotoğrafımı yine de, ne edip edip masasının üstüne koyacağım!

3 Eylül, Pazar

Bugün önce Tahtakuşlar Köyü'ne gittik.

Bu köyde bir müze var. Hem de UNESCO ödüllü...

Türkiye'nin ilk özel etnografya müzesi.

Ama kurucusu müze sözcüğünü pek sevmiyor, o nedenle burası etnografya galerisi diye anılıyor.

Kurucusu, gelenleri oğullarıyla birlikte gezdiriyor, her soruyu yanıtlıyor. Yöre hakkında ilginç kitaplar ve haritalar da var.

Oradan çıkınca önce Akçay'a, sonra Cunda Adası'na gittik. Hoş bir yer.

Lokantalar, lokantalar...

Deniz kenarında bir restorana geçip oturduk ve çok keyifli bir yemek yedik.

Önümüzde çeşit çeşit mezeler ve ağzımıza layık bir palamut ızgara...

Karşımızda pırıl pırıl parlayan bir deniz. İnsanın gözlerini yakan cinsten bir pırıltı.

Sırtımızdaysa sıcacık bir sonbahar güneşi...

Masanın üstünden uzanıp Özgür'ün elini tutuyorum.

O, parmaklarımı öpüyor.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum ona.

"Ben de seni çok seviyorum," diyor alçak sesle, 'seni' sözcüğünü vurgulayarak.

Yaaa, işte bugün böylesi 'yaşanmış' bir gündü sevgili defter.

Akşam yemeğinde gözlerimiz olgun dostlarımızı aradı, nitekim bir süre sonra geldiler.

Yemekten önce barda hep birlikte bir içki içmeye davet ettiler bizi. Ve –birinci evlilik yıldönümümüzü kutladığımızı öğrenince tebrikler, kıyamet...

"Umarız siz de bizler gibi kırkıncı yılınıza ulaşırsınız," dediler.

"Ne? Siz kırk yıllık evli misiniz?" dedim hayretle.

Gerçekten, hiç de kırk yıllık gibi durmuyorlardı. Ne fizik olarak, ne de yaşama sevinci açısından. Gülüyor, şakalaşıyor, dans ediyor, hayatın tadını çıkarıyorlardı.

Bizim bu şaşkın halimize bir şaşkınlık daha kattılar. Meğer bu iki çift dünürlermiş!!!

Düşünebiliyor musun...

Böylesi örnekler insana ilerideki yılları için nasıl da umut aşılıyor.

Ben de böyle olabilirim, diye hayal ediyorsun.

Ve bu hayali gerçekleştirmek için olumlu bir çaba içine giriyorsun.

Böyle insanlardan öğrenilecek çok şey var.

Derken otelin sahibi geldi, bize katıldı. Ve bir şiir okudu, meğer şairmiş ve kitapları da varmış.

Bu da ayrı bir güzel sürpriz oldu bizim için.

Nedense bu gece sürekli telefon çalıyordu. Önümüzdeki hafta için yer ayırtmak isteyenlermiş, arayanlar.

Delikanlı gayet nazik, "Özür dilerim, doluyuz, yerimiz yok," diyor.

Bir, iki, üç sonunda esprileriyle herkesi kırıp geçiren bey, "Yahu ne yoruyorsun kendini," dedi. "Aklınız nerdeydi, de ve kapat telefonu."

Delikanlı mahcup mahcup güldü. "Ama o müşteriler bize her zaman lazım," diyerek bu sözleri ciddiye aldığını belirtti.

Bunun üzerine herkes daha çok güldü.

Şakacı ise sürdürüyordu takılmasını, "Niyeymiş efendim, onlar da vakitli arasınlar, değil mi ama? Gelecek hafta sonu için şimdi mi aranır. Ne uzatıyorsun lafı, aklın neredeydi de ve kapat. İşte bu kadar."

Yarın tatilimiz bitiyor, yollara düşüyoruz.

Ay, az kaldı unutuyordum.

Bomba haber!

Bugün Pembe aradı.

"Hayırdır Pembe, nasılsın?" dememe fırsat kalmadan, "Ben çalışmaya başlayacağım da, birini aldın mı, onu soracaktım. Eğer kimseyi almadıysan, işe gelebilirim," dedi.

"Bu ne güzel haber, Pembe. Nasıl oldu da kocanı razı edebildin?"

"Ben razı etmedim ki," diye kıkırdadı. "Hayat şartları etti, iyice parasız kaldık anlayacağın. Ortaklık bir işe kal-

kışmıştı, o iş battı, üç kuruş parası vardı, o da gitti, öyle olunca yiyecek ekmeğimiz kalmadı."

"Ve böylece geçiminiz senin çalışmana kaldı."

"Hem de nasıl."

"Sorduğun soruya gelince, hayır, kimseyi almadım ama artık hafta sonları ev işlerine yetişmeye çabalamak beni gerçekten yormaya başlamıştı. Onun için sen tam zamanında yetiştin."

"Pazartesi geleyim mi?"

"Gel, Pembeciğim, gel."

"İyi, haydi görüşürüz o zaman. Özgür Ağabeye de selamlar," dedi ve kapattı telefonu.

İşte bu da bana Pembe'nin birinci yıldönümü armağanı oldu. Sağ olsun Özgür çok yardımcı ama bir evin meğer ne çok ayrıntısı varmış. Şimdi bile, eve gidince çamaşır yıkamak, daha sonra da onları ütülemek gerek, diye düşünüyordum. Tabii bir de yemek yapmak lazım.

Onun için bu haber harika oldu.

Evet, çok ama çok güzel bir hafta sonuydu. Çok da romantikti.

Sanki yeniden balayındaydık.

Hilal biraz daha kalınlaşmış olarak gülümsüyor bana gökyüzünden.

Çam dallarıysa hafif hafif pencereye dokunuyor.

Nice, nice senelere...

27 Kasım, Pazartesi

Helal olsun şu Sırma'ya...

Bu yaşlara geldik, hâlâ beni şaşırtmayı başarıyor.

İnanılmaz bir kız bu...

Ne kızı, koca kadın.

Otuzuna merdiven dayamış, koca kadın.

Ama şu yaptıklarına bakar mısınız...

Evet, en baştan başlayıp anlatsam iyi olacak.

Özgür'le yeni kiraladığımız DVD'yi koymuş, ev keyfi yapıyorduk.

Filmin en can alıcı yerinde –zır kapı.

"Hayırdır?" dercesine bakıştık.

"Herhalde yönetici apartmanla ilgili bir şey için kapıcıyı yolladı," diyerek kalktı Özgür.

Kapıyı açmasıyla, öyle bir, "Aaaa," dedi ki ben de yerimden fırlayıp yanına koştum, ve aynı anda benden de , "Aaaaa," diye bir ses yükseldi.

Manzara şu:

Sırma...

Yüzü bembeyaz, elinde bir valiz, kapıda durmakta...

Üçümüz de tıp oyunu oynuyormuşçasına, heykeller misali olduğumuz yerde kalakalmıştık.

Sonunda ben toparlandım ve, "Sırma, hoş geldin! Bu ne güzel sürpriz, haydi içeri girsene," dedim ama bir gariplik vardı ortada.

Nitekim, Sırma boynuma atılıp ağlamaya başladı.

Hadi buyrun bakalım. Ben Sırma'yı sakinleştirmeye çalışırken, Özgür sessizce onun valizini içeri aldı, televizyonu kapattı. Ve bana, ben içeri gidiyorum, siz rahat rahat konuşun, işareti yaptı. Ama onun da yüzünden şaşkınlık akıyordu.

Sırma ağladı, ağladı. Onu kanepeye oturttum, bir bardak su getirdim ve sabırla sakinleşmesini bekledim.

"Neler oluyor Sırma?"

Hıçkırıklar arasında, "Evden kaçtım," dedi.

"Ne? Ne dedin sen?"

Tıpkı çocukluğumuzda olduğu gibi suçlu suçlu bakıyordu bana.

"Evden kaçtım," dedi zor duyulur bir sesle. "İnanmıyorum! Yani şimdi sen Deniz'in haberi olmadan evinden çıkıp buraya geldiğini mi söylüyorsun bana?"

"Ama ona bir not bıraktım."

"Bravo! Aferin sana! Demek bir not bıraktın. Ne kadar da düşüncelisin..."

"Aman Serra, üstüme varma. Üzülüyorum zaten..."

"Kızım, sen inanılmazsın. Sorun her neyse oturup kocanla halletmek varken, bırakıp kaçıyorsun. Küçük bir çocuk gibi kaçıyorsun yaa..."

Başı önündeydi, omuzları çökmüştü.

Dayanamadım, sarıldım ona.

"Öyle bunaldım ki Serra..."

"Ah! Benim çılgın Sırmam... Ne yapacağım ben seninle..."

"Serra, buraya geldiğimi aileden kimse bilmiyor."

"Annen de mi bilmiyor?"

"Hayır, hayır! Hiç kimse bilmiyor. Bir tek sen... bir tek senin yanında olmak istedim."

Bu sözler üzerine tehlikelerden korumak istercesine sıkıca bağrıma bastım onu.

"Bak," dedim. "Şimdi ikimize birer bitki çayı yapıyorum, o arada sen gidip yüzünü yıkıyorsun ve sonra da bana olup bitenleri bir bir anlatıyorsun."

"Özgür'e ayıp oldu," dedi Sırma, ufacık bir sesle.

"O, çok anlayışlıdır, merak etme. Ayrıca yarın erken kalkması gerek, o nedenle zaten bize ayak uyduramazdı."

Ve gidip bizim süslüye bir kuşburnu çayı yaptım.

"Anlat bakalım."

"Dubai'den çok sıkıldım."

"Ve onun için alıp bavulunu kaçtın."

"Aman Serra, tabii ki bu kadar basit değil. Neredeyse iki yıldır çile dolduruyorum orada."

"Oysa biz senin tatlı hayat yaşadığını düşünüyorduk."

"Beni güldürmek için böyle konuştuğunu biliyorum. Zaten geçen gelişimde de sana sıkıntılarımdan söz etmiştim."

"Evet, çok iyi hatırlıyorum."

"İnan, elimden geleni yaptım. Zamanımı doldurmak için kurslara yazıldım, yok o ders, yok bu ders koşuşturdum durdum. Ama o bile bir yere kadar."

"Arkadaşların yok muydu?"

"Vardı ama nasıl biliyor musun, hiç bizim buradaki gibi değil oradaki arkadaşlıklar. Davetten davete görüşüyorsun. Çok nazikler, güler yüzlüler ama noktayı oraya koy. Bizim arkadaşlık kavramımız, onlarınkinden çok değişik."

"Kimlerden söz ediyorsun, Dubaililerden mi?"

"Hayır, biz genelde Avrupalılar, Amerikalılarla bir arada oluyorduk, Deniz'in işi gereği. Çoğu başka ülkelerden oraya, çalışmaya gelmiş doktorlar. Aralarında başka meslekler-den olanlar da var tabii.

"Dostlukları yüzeysel. Dediğim gibi, bir davette güzel güzel konuşuyorsun ama arkası gelmiyor. Ya da arkasını getirmeyi ben beceremedim.

"Dersler bitiyor, eve geliyorum. Tıs yok. Otur, otur... Oku, oku... Televizyona bak, bak... Kafam şişiyor.

"Sonuçta insan istiyorsun, insan..."

"Peki, Deniz var ya..."

"İşte sorunun en büyüğü de o ya. Deniz hep çalışıyor. Gündüzleri zaten yok, geceleri de sıklıkla çalışıyor. Ve ben, guguk gibi geceleri de o kocaman evde bir başıma çile dolduruyorum."

Laf aramızda, Sırma'nın şu anlattığı tablo hiç de iç açıcı değildi. Ama böyle düşündüğümü ona söyleyemezdim elbette.

"Peki, madem bunca sıkıntı içindeydin, neden bunu Deniz'le konuşmadın?"

"Konuştum, konuşmaz olur muyum. Daha doğrusu konuşmaya çalıştım."

"Ne dedi peki?"

"Ne diyecek, hep aynı şeyler. Benim işim bu; sık dişini Sırma. Çık, gez, dolaş. Bak, öbür kadınlar ne yapıyorlarsa sen de öyle yap. Yani, ben seninle uğraşamam, demeye getiriyordu."

"Sakın bana kızma Sırma ama kendini bir de onun yerine koy. Adam sabahtan akşama çalışıyor, doktorluk zor meslek..."

"Bilmem mi..."

"Ve akşam evine geliyor, doğal olarak bir de eşinin, canım sıkılıyor, türünde dertleriyle uğraşmak istemiyor."

"Ama ya evde oturup bütün gün iki çift laf edebilmek için kocasını bekleyen kadına ne demeli? Ben de bütün gün sessiz kaldıktan sonra akşam olunca kocamla konuşmak, gülmek, eğlenmek istiyorum.

"Bak, mesela en son ne oldu. Mutfağa girdim, onun en sevdiği yemekleri pişirdim, sonra sofrayı süsledim, mumlar koydum. Ve evde şöyle romantik bir yemek yiyelim istedim. Sonuçta ne oldu?"

"Ne oldu?"

"Deniz eve geldi ve tabii hiçbir şeyin farkına varmadı. Onun üzerine ben, Deniz, senin için hazırladığım sofrayı nasıl buldun, dedim. O zaman uyandı da, çok güzel olmuş, diyebildi. Ben mum ışığında sohbet ederek yemek yiyeceğimizi beklerken, o, çok acıkmışım, çok acıkmışım, diyerek çabucak yemeğini yedi. Sonra da televizyonun karşısına geçti, haberlerde ne var, diye. Ve -tam da beklendiği gibi- kısa sürede kanepede uyuyakaldı."

"Vah canım benim."

"Ben de ağlaya ağlaya sofrayı topladım, makyajımı silip soyundum ve gidip yattım."

"Deniz'i orada kanepede öylece bıraktın mı?"

"Valla artık ne yaptığı hiç umrumda değildi."

"Ama işte Sırmacığım, görüyorsun, adam yorgun..." "Bunun hafta sonları da var ama. Hem çok şey mi istiyorum Serra... Daha çok genciz, biraz romantizm istiyorum. Biraz ilgi ve," durdu, yüzüme baktı, "aşk istiyorum."

Sırmacığım duyguları ve isteklerinden yana haklıydı.

Öte yandan Deniz de kendi açısından haklıydı. Haklıydı da, acaba... birazcık gayret gösteremez miydi?

Üff, evlilik zor iş, azizim.

"Peki," dedim, "evden kaçmaya ne zaman ve nasıl karar verdin, onu bir anlatsana."

"Yine böyle akşamları eve geliyor, yemeğini yiyor, televizyona şöyle bir bakıp uyuyordu. Bari bir sinemaya

gidelim, dedim. Benim bu teklifime cevap olarak, işlerim çok yoğun Sırma, görmüyor musun, şu aralar ne sinemaya ne de başka bir yere gidebilirim, diye terslendi. Bunun üzerine ben de artık kendimi tutamadım ve ağzıma geleni söyledim."

"Ne dedin, mesela?"

"Ondan da, çok çalışmasından da, yorgunluğundan da, Dubai'deki hayattan da bıktığımı; benimle hiç ilgilenmediğini, başka erkeklerin bal gibi de eşlerine vakit ayırdıklarını, aslında artık beni sevmediğini avaz avaz haykırdım ona."

"Eyvahlar... O ne yaptı?"

"Ne yaptığını, ne dediğini bilmiyorum çünkü ben söyleyeceğimi söyledikten sonra bir koşu misafir odasına gidip kapıyı ardımdan çarparak kapattım."

"Sonra?"

"Sonra... o gece misafir odasında uyudum. Deniz de gelip bakmadı bile."

"Kafasına bir şey atarsın diye korkmuştur."

"Aman ne komik..."

"Peki, sonra?"

"Ertesi sabah da erkenden çıkıp gittiğini duydum. Ve ben de odamdan işte o zaman çıktım. O kadar kırgın ve kızgındım ki Serra, anlatamam. Aylardır çektiklerim sonucunda patlamıştım.

"Ama o ne yapmıştı? Hiç oralı olmamış, benimle barışmak, beni teskin etmek için en ufak bir gayret göstermemişti. Tam tersine çekip gitmişti.

"Peki, bütün bunlardan benim neyi anlamam gerek, diye sordum kendime."

Merakla dinliyordum.

"Yanıt, acı da olsa Deniz'in artık beni sevmediğiydi."

"Yapma Sırma."

"Evet, evet! Sakın onun yaptıklarını beni teselli etmek uğruna mazur göstermeye çalışma. Bunca ilgisizlik karşısında ne düşünmemi bekliyorsun?

"İşte şimdi yokum artık hayatında. Ne isterse yapsın. İster evi kapatsın, isterse tam zaman hastanede yaşasın. Benden bu kadar."

Gözleri dolmuştu yine.

"Peki, bu bırakıp gelme fikri o zaman mı geldi aklına? Yani böyle haber filan vermeden..."

"Evet! O gittikten sonra yine evde duvar saymaya başlamıştım ki birden, ya ben ne diye böyle saksı gibi oturuyorum burada, dedim kendi kendime. Kalk git, biletini ayırt, hazır pasaportun da cebinde...

"Böylece seyahat acentesini aradım, şansıma ertesi sabah kalkan uçakta yer yok muymuş. Tabii hemen, yerimi ayırttım."

"Peki, o akşam ne oldu?"

"Ne olacak, Deniz eve geldi; sofrayı hazırlamıştım ama ben oturmadım. Yemek yemeyecek misin, diye sordu, ben de yorgunum, yatacağım, dedim ve yine konuk odasına çekildim. O da yemeğini kendi başına yedi, daha sonra ne yaptı bilmiyorum. Allah bilir, cennet canıma minnet, deyip yatmıştır."

"Sonra?"

"Ertesi sabah o hastaneye, ben de doğru havaalanına..."

"Yani adama hiçbir şey söylemeden çekip gittin, ha... Hayret bir şeysin Sırma."

"O kadar da kötü değilim. Oturup kısa bir not yazdım, dedim ya. Türkiye'ye döndüğümü bildirdim; en

azından kendi başına bir yerlere gidip kayboldu, diye düşünmesin.

"Aslında var ya, hiçbir şey demeyeceksin, ne not, ne bir şey; sonra gelip evde seni bulamayacak ve polisti, hastaneydi, kapı kapı seni arayacak. Ne harika olurdu ama bak yine de vicdan sahibiyim, memleketime döneceğimi bildirdim ona."

"Yani şimdi kimse senin burada olduğunu bilmiyor, öyle mi?"

"Ne annemlere ne de anneannemlere haber verdim. Biraz sende kalıp kafamı dinlemek istiyorum. Tabii eğer beni kabul edersen..."

"Sırmacığım, o nasıl laf öyle. Elbette bende kalabilirsin, hem de dilediğin kadar... da... en azından annene haber verseydik be tatlım."

"Hayır, hayır! Ben bu konuyu hiç kimseyle tartışmak istemiyorum."

"İyi ama Deniz senin notunu alınca, annenleri aramayacak mı?"

"Aramamasını yazdım."

"Olur mu Sırma, sen öyle yazsan bile, meraktan ölüyordur şimdi o."

"Çok umruydu! Hiç boşuna yorulma. O şimdi memnun mesut çalışıyordur, üstelik başının etini yiyen karısı da yok. Ohh, kekâ..."

"Çok öfkelisin, onun için de doğru düşünemiyorsun. Bence arayacak; onun için sen sizinkileri ara, burada olduğunu söyle ki Deniz aradığında şoke olmasınlar."

Yine ağlamaya başladı Sırma.

"Şimdi babam bana çok kızacak! Bir sürü laf edecek. Söylemeyelim Serra, n'olursun söylemeyelim."

"Peki, ne zamana kadar saklanabileceğini sanıyorsun?"

"Deniz'e yazdığım notta, kimseyi aramamasını özellikle rica ettim, onun için yapmaz, aramaz. Ben de hiç olmazsa bir süreliğine ailemle boğuşmaktan kurtulmuş olurum. Biraz kafamı dinlerim.

"Kendimi öyle yorgun hissediyorum ki, inan tonlarca dayak yemiş gibiyim. Elimi kolumu kaldıramıyorum. Sadece uyumak, uyumak istiyorum."

Zavallı Sırmam benim, fırtınada oradan oraya savrularak tüyleri altüst olmuş ve sığınmak için pencereme konmuş minik bir kuş gibiydi.

"Hiç de iyi bir fikir değil," dedim, sonra da uzanıp onu kucakladım. "Ama madem öyle istiyorsun, öyle olsun bakalım."

"Sağ ol Serra, sağ ol," diye içini çekerek bir teşekkür edişi vardı ki, insanın yüreği paralanır.

"Haydi seni yatırayım da, önce güzel bir uyku çek. Yarın sakin kafayla her şeyi bir kez daha konuşuruz."

Yatağını hazırladım çabucak. Yatmadan bir kez daha uğradım yanına. Yorganı çenesine kadar çekmiş, yatıyordu. Eğilip yanağından öptüm.

"Haydi canım, uyumaya bak. Merak etme, her şey yoluna girecek."

Başını salladı, gözleri bende...

Sanki kuzinimi değil de, küçük kızımı yatırıyordum.

Odama yöneldiğimde kafam karmakarışıktı.

Teyzeme haber versem bir türlü, vermesem bir türlü.

Ah Sırma ah, hep beni böyle açmazlarda bırakırsın.

Çocukluğumuzdan beri bu hep böyleydi.

Çeşme'de Bora'yla araba yarışlarına katılmaya kalkman.

Kaş'ta o motosikletli delikanlıya tutulup burada kalacağım, diye tutturman.

Ve şimdi de evden kaçıp gelmen.

Şu Deniz de ne olurdu bu kıza biraz zaman ayırsaydı.

Konuyu yarın bir de Özgür'le konuşayım, bakalım o ne diyecek bu işlere...

28 Kasım, Salı

Sabah kahvaltıda Özgür'e her şeyi anlattım.

Sırma uyuyordu daha.

"Olamaz," dedi Özgür, hayretler içinde bakıyordu bana. "Böylesi çocukça davranışı aklım almıyor."

"Öyle perişan ki, onu bir de ben üzemem."

"Yani geldiğini ailene bildirmeyecek misin?"

"Biliyorum, yanlış! Ama onun bir süre sakin bir ortamda olması gerek. Şimdi bizimkilere söylersem en başta Murat Enişte bağırıp çağıracak, teyzem de kesin kızacak. Anneannemle dedemse, en azından homurdanacaklar."

"Ama onu nereye kadar saklayabileceksin? Önünde sonunda ortaya çıkacak. Ortaya çıktığı zaman da sadece Sırma değil, sen ve ben de bundan payımızı alacağız. Haklı olarak bize de kızacaklar. Onun için iyi düşün, Serra."

"Hiç yardımcı olmuyorsun yani."

"Sadece düşündüklerimi söylüyorum."

"Peki, ne yapmam gerek?"

"Sırma'yı ikna etmeye bak."

"Bu hiç kolay olmayacak."

"Valla fikrimi sordun, ben de söyledim. Haydi canım, benim gitmem gerek."

"Tamam Özgürcüğüm, iyi işler..."

"Ha Serra, öğlen bir ara ofisime uğrayabilir misin?"

"Bugün mü?"

"Mümkünse... evet, bugün. Sana danışmak istediğim bir şey vardı da..."

Hayretlerim şaştı!

O becerikli, o bulunmaz sağ kolu Banu varken, bana hangi konuda danışmak isteyebilir ki...

Ama başka bir şey soramadan uçup gitmişti bile.

Yavaşça Sırma'nın yattığı odanın kapısını araladım. Mışıl mışıl uyuyordu. Tıpkı benim babaannemin evinde uyuduğum gibi. Hiçbir sorumluluk olmayınca uyunan o huzurlu uyku türüydü bu.

Kahvaltı masasına bir not bırakıp ben de evden çıktım.

İşteydim ama aklım hiç de işimde değildi. Özgür'ün sözleri beynimin içinde dönüp duruyordu. Sırmayı saklayarak artık bizim de ateş hattında olduğumuzu vurgulamıştı.

İşin kötüsü, haklıydı.

Murat Enişteyi duyar gibiydim. "Peki Serra, haydi bizim kızın aklı bir karış havada, sen nasıl ona uyar da böyle bir şeyi bizden saklarsın?"

Veya teyzemi... "Koca evli barklı kadınlar oldunuz, otuzunuza merdiven dayadınız. Şu yaptıklarınıza bakın..."

Bu arada kafamda ne senaryolar yazıyorum, ne senaryolar...

Bizim kız o notu öylece masanın üstüne bırakır ve pencereden gelen hafif bir rüzgâr onu alıp yere savurur. Böylece temizlikçi kadın da notu çöp diye alıp atar.

Eve gelip Sırma'yı bulamayan Deniz önce aldırmaz ama saatler geçtikçe meraklanmaya başlar. Vakit gece yarısına yaklaşınca iyice panik olur veee –polisi arar. Ardından tüm hastaneleri...

Yok, yok! Sanki yer yarılmış, Sırma içine girmiştir.

Sabah olduğunda Deniz perişan bir vaziyette önce kendi anne ve babasını, sonra da Defne Teyzeyle, Murat Enişteyi arar.

Ailede dehşet havası eser. Olayı dedeme duyurmama kararı alınır ama tam o sırada medyamızın önde gelen gazetelerinin birindeki manşet, durumu sadece dedeme değil, cümle âleme duyurur.

"Dubai'de filan hastanede görevli Türk doktorun genç ve güzel eşi Sırma acaba kimler tarafından kaçırıldı?"

Ve altında...

"Perişan koca fidyecilerden haber bekliyor."

"İzmir'de yaşayan Sırma'nın gözü yaşlı annesi, 'Kızımı bulun,' dedi."

Ve –bütün bu acıklı yazıların yanı başında, durumla alay edercesine, Sırma'nın Bodrum'da çekilmiş şuh bir pozu... Tam magazinlik anlayacağın. Ay! Afakanlar bastı içimi...

Eve gidince ilk işim, konuyu en çabuk ve en kısa yoldan bir çözüme ulaştırmak amacıyla Sırma'yı ikna etmek olmalı, diye düşündüm. Daha doğrusu karar verdim.

Çünkü ben bu şekilde yaşayamam!

Hayatta yaşayamam.

Neyse, öğlen olunca bir taksiye atlayıp Özgür'ün ofisine gittim.

Beni bekliyorlarmış, hemen içeri aldılar.

Çıtır Banu ortalarda yoktu.

Dayanamadım, "Sağ kolun nerede?" diye sordum.

"Serra!"

"Ne var? Bir soru sorduk."

"Yemeğe çıktı herhalde."

"Nişanlısıyla mı?"

"Yanımda çalışanlara yemeğe kiminle çıkıyorsun gibi sorular sorma alışkanlığım yoktur."

Ben onu dinlerken... dinlerken... gözüm masanın üstüne kaydı.

Aman Tanrım! Orada bir çerçeve duruyordu.

Daha önce olmayan bir çerçeve...

"Özgür!"

"Efendim?" Yüzünde bir tebessüm.

Ve masaya yaklaşmamla çerçeveyi elime almam bir oldu.

Çok şık bir deri çerçeveydi bu.

Bayağı da büyüktü. Tam portre boyu...

"Ah, Özgür..."

Hâlâ yüzünde o gülümseme, bana bakıyordu. Çerçeveyi çevirip fotoğrafa baktım. Olamaz!

Tanrım, olamaz!

Bundan bin yıl önce çekilmiş flu bir fotoğraf... Daha beter bir fotoğraf olamaz.

Nerede çekildiğini bile anımsamadığım bir foto. Saçlarım darmadağın, elimle başımı tutmuşum. Üzerimde kot pantolon var ve -rezaletin doruk noktası- şişman görünüyorum!

Özgür, "Senden gizli albümlerini karıştırdım, karıştırdım ve bu fotoğrafı seçtim," dedi, pek bir gururlanarak.

"Epeyce eski olmalı," dedim cılız bir sesle.

"Sanırım bir okul gezisinde çekilmiş," demez mi...

E, pes yani...

Gerçekten bin yıllık bir fotoğraf.

Sen git ara tara ve işin gözünü çıkart.

Özgür'ün benden bir tepki beklediğini hissediyordum.

Sevinçli bir tepki...

Şaşkın ve sevinçli bir tepki...

Oysa o anda benim içimden geçen, o fotoğrafı alıp, bin parçaya bölerek yok etmekti.

Sen git en şişko fotoğrafımı bul ve özellikle de o Banu çıtırı-nın önünde getir buraya koy!!!

Ne kıyaslama olmuştur ama...

Eminim kız içinden kıs kıs gülmüştür.

Ama yine... tut kendini Serra, dedim.

Ve büyük başarı...

Bana Oscar ödülünü kazandıracak bir performans sergileyerek, "Ne güzel düşünmüşsün Özgürcüğüm. Eşinin fotoğrafını masasında bulunduran erkeklere saygı duymuş ve eşleri ne kadar şanslı diye düşünmüşümdür hep."

Ağzı kulaklarındaydı garibimin.

"Bundan hoşlanacağını tahmin etmiştim."

Karşılıklı rol yapıyorduk.

Ama olsun!

Boynuna sarıldım. "Çok çok teşekkür ederim, Özgürcüğüm. Sürpriz üstüne sürpriz yapıyorsun."

Ve sonra çerçeveyi göğsüme bastırdım.

"Ama..."

Telaşlandı hemen. "Ne aması..."

"İzin verirsen," dedim en şirin halimle, "bu fotoğrafı değiştireceğim."

"Niye? Ben onu çok beğenmiştim."

"Ve de belli ki bunu bulmak için çok uğraşmışsın."

"Hem de nasıl..."

"Ama Özgürcüğüm, bu çok eski bir fotoğraf. Oysa benim, zamanımızda, yani bu asırda çekilmiş, beğeneceğini umduğum fotoğraflarım da var."

"Ne demek yani seçtiğim resim geçen asra mı ait?"

Pek de alıngandır.

"Hayır hayatım. Şaka yapıyorum, anlasana."

Ay yani... bazen şu erkeklere, en basit takılmaları bile açıklaman gerekiyor.

Dikkat dikkat!

Bu bir şakadır, diyeceksin ve lafa öyle gireceksin.

"Bak ne diyeceğim," dedim, kolunu okşayarak. "Bu şık çerçeveyi alıp evimize gideceğiz ve evde benim portre resimlerimden birini birlikte seçip içine yerleştireceğiz. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi ama küçük bir oğlan çocuğu gibi, yüzü asılmıştı. Çünkü –sürpriz beğenilmemişti.

Âlemsin Özgür, bir de bana, bazen ne kadar da çocuksu davranışların var, der.

Neyse, akşam gıcır gıcır siyah beyaz fotoğrafları önüne koydum ve, "Seç bakalım," dedim.

"Bunlar da nereden çıktı? Bütün albümleri karıştırmıştım oysa..."

"Ayrı bir zarfta duruyordu."

"Peki, ne zaman çektirdin bunları?"

"Birkaç hafta önce..."

"Hiç haberim yok."

"Haydi, seç bir tane," diye lafı karıştırdım ki, daha fazla soru sormasın.

Sonuçta, objektife gülen, gerçekten güzel bir fotoğrafı seçtik birlikte. Siyah-beyaz fotoğraflar daha bir dramatik oluyor.

Böylece ben de, huzura ermiş bir hatun kişi olarak, fotoğrafımı çerçevesine yerleştirdim ve ertesi gün Özgür'ün masasının üstüne konmak üzere çantasına elceğizimle koydum.

Bu iş bu kadar, dostlar!

Bundan böyle Özgür'le çalışmaya gelen bilumum çıtır avukat hanımlar, müşteri hanımlar ve de sekreter hanımlar karşılarında Serra'yı bulacaklar.

Hem de en iyi haliyle...

Dönelim Sırma'ya...

Eve gelirken yol boyu konuyu Özgür'le tartıştık.

Bütün gün yaşadığım panik duygusu ve kafamda yazdığım senaryolar sonucu, ben de Özgür'e katılıyordum. Sırma'nın burada olduğunu aileye bildirmemiz gerekiyordu.

"Gün içinde Sırma'yla konuştun mu?" diye sordu Özgür.

"Evet, öğleye doğru aradım. Uyanmıştı, iyiydi. Akşama görüşürüz, dedi."

Eve geldiğimizde baktık, Sırma bize sofra hazırlamış.

"Ne yapmışsın böyle," dedim "O kadar da olsun artık," dedi.

Yüzü hâlâ sapsarıydı. Saçlarını toplamış, eşofmanını giymişti.

"Oh," dedim. "Tam ev kılığındasın yani benim en sevdiğim giyim tarzında..."

Hüzünlü bir gülümseme gelip geçti yüzünden.

Yemekte oradan buradan konuşuyor, her şey normalmiş havası vermeye çalışıyorduk. Yemek sona erince yine elbirliğiyle sofrayı toplayıp mutfakta işimizi bitirip, geçip oturduk.

Artık laf bulamaz olmuştuk.

Sonunda Özgür konuştu. "Bak Sırma, sorun nedir bilmiyorum. O, daha çok seni ve Deniz'i ilgilendirir. Ama benim burada söylemek istediğim şu; sorunlardan kaçarak, hele hele saklanarak çözüm bulamazsın."

Sırma cevap vermiyor, önüne bakarak mendiliyle oynuyordu.

"Eğer haber vermezsek sadece senin değil, Serra'yla benim de başım derde girecek." Bak şimdi... E, bravo sana Özgür.

Bu kızın, bu psikolojik durumunda konuya böyle mi girilir.

En sonda söylenecek şeyi en başta söylemenin ne âlemi var.

Ve tabii...

Beklediğim gibi...

"Size asla sorun olmak istemem, hemen bir otele çıkabilirim," dedi Sırma.

İşte o zaman bizim beyin jetonu düştü!

"Sırmacığım, yanlış anladın. Daha doğrusu ben kendimi iyi ifade edemedim."

Sen bir avukatsın, Özgür, diye bağırmak geldi içimden. Sen kendini ifade edemezsen, kim edecek Allah aşkına...

Çam devirdin!

Kızı kırdın!

Haydi bakalım, toparla durumu.

"Bak Sırma, benim demek istediğim, eğer senin burada olduğunu saklarsak ve bu bir şekilde ortaya çıkarsa, ki çıkacak, o zamana kadar seni merak etmiş olan ailen ve Deniz, bize de kızmayacaklar mı? Ne deriz biz o zaman? Konu, bu. Yoksa senin bizim evimizde kalman sadece Serra'yı değil, daha da fazlasıyla beni mutlu eder," dedi ve kalkıp Sırma'ya sarıldı.

Tebrikler avukat bey, tebrikler...

Virajı iyi aldın.

Hadi gözün aydın!

Sırma'nın yine gözleri dolmuştu.

"Deniz seni aradı mı?" diye eve geldiğimden beri zihnimi kurcalayan soruyu sordum. Böylece hassas alandan bir an evvel uzaklaşmış olacaktık.

"Aradı."

"Peki, konuştun mu?"

"Hayır, telefonu açmadım."

"Aşkolsun Sırma, çocuk ne biçim merak içindedir. En azından burada olduğunu söyleyebilirdin."

Omzunu silkti Sırma. "Onunla konuşmak istemiyorum."

Ohoo, bizim işimiz zor ki zor.

Ve, "Haydi ben yatmaya gidiyorum," diyerek odasına kapandı.

Özgür ise, ben üstüme düşeni yaptım dercesine ellerini iki yana açtı ve o da yatak odasının yolunu tuttu.

Kaldım mı ben bir başıma.

Üf Allahım, ne yapacağım ben.

Daha doğrusu, ne yapmalıyım?

Özgür ise, ben fikrimi söyledim, havasında; Sırma ise inadından vazgeçecek gibi değil.

Peki, bu arada ben ne oluyorum arkadaşlar?

Bana kim yardım edecek?

Sırma bize geleli tam yirmi dört saat oldu, dün gece aşağı yukarı bu saatlerde gelmişti.

Ve bu yirmi dört saat bana yirmi dört yıl gibi geldi.

Özgür, Sırma'yı yeterince tanımadığı için düşündüklerini dümdüz söyledi. Oysa, Sırma'ya özel bir teknik uygulamak gerek. Tabii nereden bilsin Özgür bunu.

O öyle konuşunca Sırma kırıldı.

Sırma kırılınca, tavır koydu.

Özgür bu durumu düzeltmeye gayret ettiyse de, benden bu kadar, havasına girdi.

Vee ben kaldım mı iki arada...

Evin dışındaki stres yetmiyormuş gibi, şimdi de evin içinde gerginlik yaşıyoruz.

İkili ilişkileri bir şekilde yürütüyorsun da, buna bir üçüncü eklenince dengeler bozuluyor.

Ben Özgür'e nasıl yaklaşacağımı öğrenme sürecinde olmama karşın bazı şeyleri iyi kötü bilebiliyorum. Dolayısıyla, ilişkimizi yol kazası olmasın diye dikkatli adımlar atarak sürdürmeye çalışıyorum.

Sırma'ya gelince, onu avcumun içi gibi biliyorum. O nedenle, onunla ilişkimiz sorunsuz yürüyor.

Ama ikisi bir arada olunca... daha doğrusu üçümüz bir arada olunca, şekilde görüldüğü gibi, formül tutmuyor.

Neyse, bütün bunlar bir tarafa...

Ben... ben ne yapacağım?

Ne yapmalıyım?

Çünkü kabak, önünde sonunda benim başıma patlayacak gibi bir his var içimde.

Haydi gidip ben de yatayım bari...
Sabah ola, hayır ola...

1 Aralık, Cuma

Sorunlar geldi mi gelir zaten...

Evdeki sorun yetmezmiş gibi, bir de Pembe'nin sorunlarını yaşıyoruz.

Dün gelmesi gerekiyordu, dünya kadar iş vardı evde; oysa akşam ne göreyim, her şey olduğu gibi duruyor. Pembe gelmemiş!

Ve bir telefon açıp gelemeyeceğini bildirmedi bile. Bunun üzerine ben onu cepten aradım. Ara ara, cevap yok. Sanki yer yarıldı, Pembe de kayboldu gitti.

Derken, bu sabah bir telefon.

"Ben Pembe."

"Nerelerdesin Pembe? Seni arıyorum, arıyorum, telefon çalıyor ama cevap veren yok."

"Şeyy... o telefonu ben oğlana verdim de...

"Oğluna mı? İyi ama senin oğlan daha ilkokul üçüncü sınıfta benim bildiğim. Yoksa yanlış mı biliyorum?"

Mahcup bir kıkırdama. "Doğru biliyorsun da... sınıfta hava atsın diye verdim."

"Ne?"

"Herkesin cep telefonu varmış, birbirlerine gösterip övünüyorlarmış, bizimki pek bir mahzun oldu. Ben de, madem öyle, sadece hava atman için veririm ama dışarıda kullanmak yok haa, ona göre, dedim."

"Disiplinine hayran oldum doğrusu."

Dalga geçtiğimi anlamadı tabii.

"Tabii," dedi, "işi sıkı tutacan."

"Peki, sen neden gelmedin ve daha da önemlisi gelmeyeceğini neden bana bildirmedin ki, ben de ona göre işlerimi ayarlayabileyim?"

"Ev sahibi bizi evden çıkardı. Öyle olunca da seni arayamadım, kusura bakma n'olursun. Aynı gün iki göz bir ev bulup oraya geçmek zorundaydık yoksa çoluk çocuk ne yapardık biz."

Eh, bütün bu dertlerden sonra benim temizlenmemiş evim, sorun olarak, pek hafif kalıyordu.

"Neyse," dedim, "şimdi yerleştin mi?"

"Evet, yerleştik. Sabaha kadar taşıdık eşyalarımızı..."

"Artık gelebilirsin, değil mi?.. Evde bir misafirim var da..."

"Tabii gelirim, ne demek. Yarın gelir, her tarafı pırıl pırıl yaparım."

"İyi o zaman."

"Şey..."

"Efendim?"

"Kusura bakma e mi..."

"Tabii canım, önemli olan meselenin çözülmesi. Yalnız, bir daha lütfen ama lütfen bir telefonla durumu bildir bana."

"Tamam, bildiririm. Hiç merak etme."

Onu ararken öfkeden köpürüyordum, bu ne sorumsuzluk, diye. O sorumsuzluk yine de ortada duruyordu da, anlattıklarını dinleyince bu sefer öfken eriyip gidiyor, acıyorsun. Kirayı ödeyemediler ki, böyle apar topar evden çıkarıldılar, diyorsun.

Ama öte yandan da, bu ne perhiz bu ne lahana turşusu misali, kirayı ödeyeme ama çocuğun eline sırf 'hava olsun' diye cep telefonu ver ve sonra da o yüklü faturayı öde!!!

Tut kelin perçeminden, durumları anlayacağın.

Gelelim kendi sorunumuza...

Evlendikten sonra bir karar almıştım.

Tüm sorunlarımı kendim çözecek, problemlerimi aile büyüklerine taşımayacaktım. Nitekim bu kararımı büyük, hem de büyük ölçüde bugüne dek uyguladım.

Özgür'le yaşadığım atışmaları, küsüşmeleri ne anneme ne de anneanneme anlattım. Tabii olup biteni saklıyor değilim; şundan bundan konuşurken, şunu yaptı, kızdım; ben bunu yaptım, o da bana gıcık oldu, gibi sohbet anlamında anlatımlar oluyor. Herhalde yani...

Ama bazı arkadaşlar gibi en küçük bir atışmadan sonra hemen telefona sarılıp, her şeyi tüm ayrıntılarıyla anlatıp, ağlak yapmadım hiç. Sorunlarımı kendim çözmeye, daha doğrusu Özgür'le birlikte çözmeye çalıştım.

Ammaaa bu Sırma'nın durumu beni aşmış durumda. Dün gece de sabahı sabah ettim, gözüme uyku girmedi. Hal böyle olunca da, bu sabah annemi arayıp yemekte buluşmamızı önerdim.

Tabii çok sevindi. "Oh, ne güzel! Seninle şöyle baş başa kaynatırız," dedi zavallım.

Kendisini nasıl bir sorunun beklediğini bilse, hiç de böyle hevesli olmazdı benimle buluşmaya.

Neyse, öğlen buluştuk. Oradan buradan konuştuk.

"Anne," dedim sonunda, "büyük bir sorunumuz var."

Yüzü soluverdi.

Hemen ekledim, "Korkma, benimle ilgili değil."

"Aman Serra, ödümü patlattın."

"Sorun, Sırma'yla ilgili," dedim çabucak.

Kuşku dolu bakışlar, yerini şaşkın bakışlara bırakmıştı. "Ne olmuş Sırma'ya?"

"Sırma burada, anne."

"Yaa, demek geldi."

"Geldi de... kimsenin haberi yok.."

"Nasıl yani? Senin bu söylediklerinden hiçbir şey anlamadım."

"Anne," diye fısıldadım, masanın üstünden ona doğru eğilerek. "Sırma evden kaçıp buraya gelmiş. Şimdi bizim evde. Üstelik bundan hiç kimsenin haberi yok."

Annem eliyle ağzını kapattı, "Aman Allahım," feryadının duyulmaması için.

Sonra, o da fısıldayarak, "Yanlış anlamadım, değil mi? Sırma evinden, yani Dubai'den kaçıp buraya gelmiş ve şu anda senin evinde, öyle mi?"

"Evet."

"Ve bundan kimsenin haberi yok."

"Yok."

"Defne'yle Murat'ın da haberleri yok mu?"

"Ay anne, asıl onların yok! Ve Sırma onların bilmesini de, hiç olmazsa bir süre için, kesinlikle istemiyor."

"Anlamıyorum! Hiç anlamıyorum. Neden evden kaçıyor? Neden bunu annesiyle babasından saklıyor? Ne yapmak istiyor bu kız?"

Onun üzerine anneme, son birkaç gündür yaşadıklarımızı, Sırma'yla konuştuklarımızı ve içinde bulunduğumuz açmazı anlattım.

"İşin kötüsü kendimi teyzeme karşı suçlu hissediyorum. Öte yandan, Sırma'yı zorlamaktan da çekiniyorum, onu bilirsin anne."

Annem susmuş, düşünüyordu.

"Bak," dedi bir süre sonra. "Bir kere Defne'yle Murat bunu bilmeliler. Başkalarından duyarlarsa düşün neler olabilir. Birimizin de Deniz'le konuşması gerek."

"Deniz, Sırma'yı arıyor ama o konuşmuyor."

"Tipik Sırma," diye söylendi annem. "Ne kadar çocuksu bir davranış... Neyse, neyse..."

"Peki, kim kiminle konuşacak anne?"

"Ben, Defne'yle konuşurum, Murat'la da o konuşsun," der demez ikimiz aynı anda gülmeye başladık.

Aslında bu gülünecek bir şey değildi.

Hem de hiç değildi ama Murat Enişte'nin habere tepkisini göz önüne getirip de gülmemek olanaksızdı.

Zavallı Defne Teyzem; bence en ağır görev onunkiydi.

"Sen de," diye devam etti annem, "Deniz'i ara ve onunla bir konuş, havayı kokla. O ne diyor bütün bunlara."

"Ohoo anne, sen de işin en kolay bölümünü kendine saklayıp teyzemle beni ateşe atıyorsun. Şu senin sorduklarını ben telefonda nasıl konuşayım!"

"Canım işte artık ne öğrenebilirsen... Ama en azından birbirimizden haberimiz olsun. Bu deli kızın aklına uyup abuk sabuk davranmamalıyız."

Durdu, başını salladı.

"Şu yaşa geldi; hâlâ çocuk, hâlâ çocuk. Serra, acaba Deniz'in annesiyle babası biliyorlar mı?"

"Sanmıyorum."

"Deniz'le konuşurken laf arasında bunu da sor."

"Hiç söz veremem. Zaten şimdiden karnıma ağrılar girdi."

"Ne var bunda? Sizler arkadaş değil misiniz?"

"Arkadaşız dediysek, bu kadar özele girecek ölçüde de değil," dedim ve birden işin öbür yanı aklıma geliverdi.

"Anne!"

"Ne var?" diye sıçradı annem.

"Biz bütün bu konuşmaları yaparken Sırma'ya ne diyeceğiz? Bir de işin bu yanı var." Yine düşünüyordu annem.

"Bak ne yapalım," dedi, gayet kararlı. "Biz gerekli kişilerle konuşacağız ve onlara Sırma'nın bir süre dinlenmeye gereksinimi olduğunu söyleyerek, sabırlı olmalarını isteyeceğiz. Ve, bizden olumlu yönde haber almadıkça Sırma'yı aramamalarını sağlayacağız. Böylece hem Defne'yle Murat, hem Deniz, Sırma'nın nerede olduğunu bilecekler, en azından içleri rahat olacak, hem de Sırma tam da istediği gibi, birkaç gün sakin sakin düşünme fırsatı elde etmiş olacak.

"Bu arada biz sürekli onlarla haberleşeceğiz ve Sırma hazır olduğunda bir araya gelecekler. Nasıl?"

"Harikasın, anneler şahı..."

Ohh, ne kadar rahatlamıştım, ne kadar...

Omuzlarımdan dağlar kalktı derler ya, aynen öyle...

Evde, ikna edeceğim diye Sırma'yla didişmeme gerek kalmayacak.

Özgür'e bulduğumuz çözüm yollarını anlatınca, durumu onaylamayan bakışlarından kurtulacağım.

Teyzemle enişteme karşı da, onların güvenine layık olmayan yeğen durumuna düşmemiş olacağım.

Oh be!

Oh be!

Aslan annem benim, ne de güzel çözüm buldu. Böylece öpüşüp, mutlu bir vaziyette, ofisin yolunu tuttum.

Ve bir an evvel yapıp kurtulayım düşüncesiyle telefonun başına geçtim, hayatımın en zor görüşmelerinden birini gerçekleştirdim. O kadar ki, Selçuk bile telefonu kapattığımda yanıma gelip, "Hayırdır Serra, bir sakatlık yok ya...." dedi.

Efendim, birkaç kez aradıktan sonra Deniz'i cep telefonundan yakaladım.

"Deniz, ben Serra," deyince nasıl sevindi garibim. Ve motor gibi konuşmaya başladı. "Çıldırmak üzereyim, Serra. Sırma'yı arıyorum, arıyorum, açmıyor telefonu. Herkesi telaşa vermeyeyim diye başkalarını da arayamıyorum. Resmen çıldırmak üzereyim."

"Dur, dur, merak etme," diye onu sakinleştirmeye çalıştım. "Sırma bizde kalıyor."

"Ohh, şükürler olsun. İyi mi?"

"Sağlığı gayet iyi."

"Bana bir not bırakmış ve o notta kesinlikle kimseyi aramayacaksın, ben biraz yalnız kalıp başımı dinlemek istiyorum, demiş ve bu satırların altını çizmiş birkaç kez. Yoksa ben sizleri çoktan ararım ama yarın da telefonunu açmasaydı, kararlıydım, en azından seni arayacaktım."

"Bize de çok sıkı tembih etti, Deniz."

"Hiç anlamıyorum, Serra, neden böyle beni bırakıp gitti? Biz birbirimizi seviyorduk."

Sesinden üzgün olduğu o kadar belliydi ki...

Meğer böylesi bir durumda iki kişi arasında kalmak ne zormuş. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Sanırım orada yalnızlık çekmiş," gibi birtakım laflar ettim. Nasıl derdim, kız bütün gün ve bütün gece evde kukumav kuşu gibi oturmaktan bıkmış, diye.

"Gerçi ben çok çalışıyorum, bu doğru. Ama Sırma da kurslara yazılmıştı, burada dostlar da edinmiştik. Hiç anlamıyorum Serra, hiç," dedi ve ekledi, "inan, aklım başımda değil."

"Üzme kendini bu kadar," dedim. "Biraz sakinleşsin, konuşur, derdini anlarsın."

"Acaba atlayıp gelsem mi Serra? Ne dersin?"

"Hayır, sakın ha... Bu işler aceleye gelmez."

Bir yandan Deniz'le konuşuyordum, bir yandan da kafam harıl harıl çalışıyordu. Acaba Deniz'e, atla, gel mi desem?

Yok, yok, önce annem teyzemle bir konuşsun, bakalım onlar ne diyecekler. Bu arada bizim deli kız biraz sakinleşir, belki aklını başına toplar da Deniz geldiğinde gereksiz çıkışlar yapıp işleri büsbütün berbat etmez.

"Deniz, ben seni yine ararım."

"Sağ ol Serra."

"Bak, üzülme. Eminim her şey bir şekilde yoluna girecek."

"Umarım Serra, umarım."

Sırma bana yalnız geçen günlerini anlatırken, Deniz'e sinirlenerek dinliyordum. Oysa Deniz'le konuşurken ona acımaktan kendimi alamıyordum. İşin garibi, hiçbir şeyin farkında olmamasıydı. O çalışıyordu, karısı da kurslara gidiyordu. Her şey yolundaydı: Sırma neden durup dururken çekip gitmişti.

Kesinlikle oturup karşılıklı konuşmaları gerekiyordu. Daha sonra Özgür'ü arayıp annem ve Deniz'le konuşmalarımı anlattım.

Tam da tahmin ettiğim gibi rahatladı.

"Çok iyi etmişsin, Serra," dedi.

"Bugünlük bu kadar Özgürcüğüm –arkası yarın! Ya da bazı dizilerin sonunda hep yazıldığı gibi –devam edecek..."

"Ne demezsin," diye güldü. "Sırma'nın sayesinde hayatımız renklendi. Dizi izler gibi artık her gün ne olacak diye bekleyeceğiz."

"Sahi, bizi bu akşam sinemaya götürsene. Havamız değişir, özellikle de Sırma'nın..."

"Memnuniyetle! Siz iki güzel hanımla çıkmak benim için büyük mutluluk."

"Eğlen bakalım. Hem söyle, fotoğrafım yerinde duruyor mu?"

"Tam karşımda çapkın çapkın bana gülümsüyor."

"Güzeeel."

Akşam Sırma'yı zorla evden çıkardık. Önce pizza yedik, oradan ver elini sinema.

Onun keyifsiz hali hep dokunur bana.

Sırma'yı daldan dala konan, renkli, neşeli bir kuş gibi görürüm hep. Susup oturması içime batar.

Annem ne yaptı bilmiyorum. Onu yarın arayacağım.

Bakalım annemle teyzemin konuşması nasıl gitti?

4 Aralık, Pazartesi

Sabah arabama biner binmez cep telefonumun kulaklığını taktım ve annemi aradım. Bu arada, arabam özel sohbetler için ideal mekân olmaya başladı. Trafikte ağır ağır iler-

lerken hiç olmazsa ofiste rahatça yapamayacağım konuşmaları aradan çıkarıyorum.

Defne Teyze, beklendiği gibi, şokları yaşamış ve Sırma'ya ateş püskürmüş. Teyzem böyle tepki verirse, Murat Enişteyi düşünmek bile istemiyorum...

Neyse ki annem, kardeşini ikna etmiş de, bizden haber alana kadar Sırma'yı aramayacağına söz vermiş.

Telefonu kapatmamla çalması bir oldu. Arayan Dilek'ti.

"Serra, seninle akşamüstü buluşsak, ne dersin?"

İyi de evde beni Sırma bekliyor.

"Dilekçiğim, buluşalım ama ben seni az sonra arasam, olur mu?"

"Tamam."

Hemen evi aradım, Sırma kalkmıştı. Ona Dilek'in akşamüstü benimle buluşmak istediğini söyledikten sonra, "Dilek'le bir arada olmaya karşı çıkmazsan, onu eve çağırabilirim ve evde oturur çene çalarız. Yok, eğer istemem dersen, o zaman benim onunla dışarıda bir yerde buluşmam gerekecek. O zaman da sen evde yalnız kalacaksın çünkü Özgür'ün de bu akşam ofiste çalışması gerekiyormuş."

Sessizlik...

"Sırma?"

"Sen nasıl istersen, Serra."

"Ben senin yalnız kalmanı istemiyorum. Dilek'in ağzı sıkıdır, tembih ettik mi kimseye bir şey söylemez. Sohbeti de tatlıdır, hani..."

"Sen nasıl istersen dedim ya Serra."

"O zaman Dilek'i bize çağırıyorum."

"Çağır."

"Tamamdır."

Bu iyi olmuştu işte. Akşam onlara çabucak bir omlet yaptım. Sırma da bol sebzeli, nohutlu, güzel bir salata yapmıştı.

Dilek, durumu önceden çıtlattığımdan, Sırma sanki tatile gelmiş gibi davrandı ona. Sarılıp öpüştüler.

"Umarım sizi aç bırakmadım," dedim sofrayı toplarken.

"Hayatımda yediğim en güzel omlet," dedi Dilek ve ekledi, "Sırmacığım, bu patatesli soğanlı omlet Serra kardeşimizin öğrencilik yıllarından kalma spesiyalitesidir. Ve her yapışında alkışlarla karşılanmıştır."

"Sağ ol arkadaşım."

Tam o sırada Sırma'nın cep telefonu çaldı. Telefonun ekranına şöyle bir baktı ve kapattı.

"Cevap vermeyecek misin Sırma?"

"Hayır."

"Ama ayıp olmuyor mu artık?"

"Konuşmak istemiyorum onunla..."

"Konuşmazsan bir yere varamazsın ki Sırma," dedi Dilek yumuşak bir sesle.

Sırma omzunu silkti.

"Bak Sırma," dedim, "bu konuda lütfen Dilek'i dinle."

İkisi de dönüp hayretle bana baktılar.

"Bu büyük iltifatı neye borçluyum?"

"Dilek'in ne özelliği var?"

"Şöyle söyleyeyim Sırmacığım, bak şurada kaç arkadaşız, içimizde kocasıyla en güzel kavga edenimiz Dilek'tir. O nedenle onu dinlemekte fayda var."

"Kavganın da güzeli olur mu?"

"Olur, bal gibi olur. Onlar Ulaş'la bağrışır, çağrışırlar. Bir süre, kısa bir süre sonra bir de bakarsın hiçbir şey olmamış gibi gülüşüp konuşuyorlar.

"Kaç babayiğit bunu başarabilir? Üstelik o atışmalardan sonra ikisinde de acılık kalmıyor. İçlerinden geleni söylüyorlar, söyledikleri için ferahlıyorlar. Ama sonunda birbirlerine kırılmıyorlar. Anlayacağın, kırmadan tartışabiliyorlar."

"Sahi nasıl başarıyorsunuz bunu?" dedi Sırma. "Biz kavga edince günlerce küs kalıyoruz."

"Sade siz mi?" dedim. "Biz de öyle. İşin kötüsü, ben içimden geçeni söyleyemiyorum. Bütün bir gece gözlerimi tavana dikip yarın şunu şunu söyleyeceğim, diye kararlar alıyorum, kendi kendime kurgular yapıyorum ama sabah olup da yüz yüze gelince söyleyemiyorum!

"Böyle susup içime atınca da Özgür'e öfke duymaya başlıyorum. Oysa onun hiçbir şeyden haberi yok. Bu da ona haksızlık oluyor, bir yerde."

"Yok, yok," dedi Sırma. "Ben kızınca ağzıma geleni söylüyorum, Deniz ise cevap vermiyor ya da çekip sevgili hastanesine gidiyor."

"İşte," dedim, "benim anlatmak istediğim bu. Biz güzel kavga etmeyi beceremiyoruz. Bilmiyoruz bunu! Oysa Dilek çok güzel başarıyor."

Dilek bir güldü, bir güldü.

"Sizi bir duyan da beni ne zannedecek."

"Hem Sırma," dedim, "bu kız var ya bu kız, oturup insan davranışları konusunda okur, sonra da öğrendiklerini bir anlatır ki, psikolog sanırsın mübareği."

"İnanma Sırma," diye bir kahkaha attı Dilek. "Abartıyor."

"Hiç de abartmıyorum. Hatırlıyor musun, üniversitenin ilk yılıydı da sen bana aşk nedir, aşkı nasıl yaşama-

lı; ne beklemeli, ne beklememeli, şeklinde bir konferans çekmiştin."

"Sende de ne bellek varmış, inan ben hiç anımsamıyorum söylediklerini. Ama bu tür kitaplar okuduğum doğru Sırmacığım, çünkü psikolojiye büyük ilgi duyuyorum."

"Neyse, neyse... Sen şimdi bize nasıl güzel kavga edilir, anlat bakalım," demez mi Sırma...

Hah şöyle, dedim içimden. Bizim Sırma normalleşmeye başladığının ilk işaretini vermişti. Tahmin ettiğim gibi Dilek iyi gelmişti Sırma'ya.

"Çocuklar, bana psikologmuşum muamelesi yapmayın, ayıp oluyor."

"Hadi ordan," dedim, "senin davranışların bilinçlidir."

"Öyle midir, değil midir bilemem ama evlilikte ilişkiler konusunda epeyce kitap okuduğumu itiraf etmeliyim, siz meraklı tazelere..."

"Demedim mi, Sırma..."

"Doğrusu bu tür kitaplar okumak hiç aklıma gelmemişti," diye mırıldandı Sırma.

"Okusan iyi olur, ben çok yararlandım. Al güzel kavga etme konusunu... Serra bunu öylesine söyledi ama gerçekten de bu konuda önemli bilgiler var. Tabii ki, nasıl güzel kavga edilir, başlığı altında değil de, iletişim becerileri ya da kişiler arası ilişkiler başlığı altında eşlerin tartışmalarını işlemişler."

"Ne demişler peki?"

"Bir kere tartışırken 'ben' dilini kullanacaksın; 'sen' dilini kullanmaktan kaçınacaksın."

"Bir şey anladımsa Arap olayım." Sırma giderek konuya ısınıyordu, ben de buna çok seviniyordum çünkü bir taşla iki kuş vurmuş oluyorduk.

Hem o ilk geldiği günkü halinden sıyrılıp giderek eski haline dönüyor hem de Dilek'in engin bilgisinden yararlanıyordu.

Ayrıca bakarsın Dilek'in sözünü dinleyip birkaç kitap okurdu da daha bir olgun davranmaya başlardı.

Laf aramızda, ben de okusam hiç fena olmaz. Her konuda ama her konuda bilgi en büyük destek...

Hem ne demiş Uğur Mumcu büyüğümüz, bilgi olmadan fikir olmaz.

"Şimdi şöyle; diyelim sana bağırdı ve sen de bundan hiç hoşlanmadın.

"'Ben' dili; 'Bana böyle bağırman beni çok üzüyor, beni kırıyor.'

"Yani, sakin bir şekilde kendi duygu ve düşüncelerini karşındakine ileteceksin.

"'Sen' dili; 'Ne bağırıyorsun, zaten ne zaman tartışsak hep bağırırsın sen.'

"Burada 'sen' diyerek karşı tarafı itham ediyorsun, belki de hakaret ediyorsun. Böyle olunca da, iletişim kopuyor, tartışma büyüyor."

"Vay be! Ben dili, sen dili... Harikasın Dilek. Demedim mi Sırma... Sırma! Ne düşünüyorsun öyle, yoksa dinlemiyor muydun?"

"Elbette dinliyordum da, ben hangi dili kullanıyorum, diye düşünüyordum."

"Son tartışmanızda ne demiştin Deniz'e?"

"Benimle hiç ilgilenmiyorsun, dedim. Herkes karısıyla bal gibi gezecek vakit buluyor, bir sen bulamıyorsun, dedim. Sen benden bıktın, sen beni sevmiyorsun artık, dedim. Senin hastanenden de, Dubai'nden de bıktım, dedim."

"Ohoo kızım, silme 'sen' dili kullanmışsın; değil mi Dilek?"

"Şuna bak, iki dakikada allame kesildi başıma."

"Kızma, konuşuyoruz şurada. Ben de bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum. Evet Dilek, seni dinliyoruz."

"Haklısın Serra, Sırma hep 'sen' dilini kullanmış."

"Peki, ne demeliydi?"

"Karşısındakini itham etmeden kendi duygularını anlatmalıydı. Bir de başkalarını örnek göstermemeliydi, bunu hiç kimse sevmez."

"Ama," dedi Sırma, oyun arkadaşını şikâyet eden öğrenci tavrıyla, "daha önce de söylemiştim, hem de kaç kez ama hiç oralı olmadı, benim de tepem attı."

"Tabii ki sabır abidesi değiliz hiçbirimiz. Ama işin doğrusunu bilmek yararlı oluyor. En azından doğru davranmaya gayret ediyoruz ve pekâlâ sonuç alabiliyoruz. Yalnız," dedi Dilek, önemli bir noktanın altını çizmek istercesine, "bir de davranışlar var; bunlar da çok önemli."

"Dinliyoruz, arkadaşım."

"Atılgan, çekingen ve saldırgan davranışlar... Bu davranış türleri ilişkilerin olumlu ya da olumsuz gelişmesine yol açıyormuş.

"Atılgan davranış en ideali... Atılgan kişi duygularını, düşüncelerini, beklentilerini açık açık karşısındakine söyleyebiliyormuş. Ama bunu yaparken karşısındaki kişiye baskı yapmıyor, asla bağırmıyor, hakaret etmiyor, sakin bir tavırla düşüncelerini belirtiyormuş.

"Kendini karşısındakine tanıtmış oluyor, böylece öteki de nerede durduğunu biliyor. Açık ve net bir ilişkinin temelinde bu atılgan tavır ve davranış yatıyormuş."

Ağzımız açık dinliyorduk, Sırma'yla...

"Çekingen kişi, duygularını, düşüncelerini belli etmez, hep içine atarmış. Hayır diyemez, hep evet dermiş. Böyle olunca, hayatı onun istediği gibi gitmezmiş ve partnerine karşı öfke dolu olurmuş. Neyin var dendiğinde, hiçbir şeyim yok, dermiş, bu tipler.

"İşte bu davranış biçimi hem kişiyi mutsuz eder hem de karşısındakini karanlıkta bırakırmış. Partneri onu bir türlü anlayamaz, ne düşündüğünü, hissettiğini bilemezmiş. Ve çoğunlukla, neden bana söylemedi, onun sıkıntılarından haberim yoktu, dermiş."

"Çok doğru," diye onayladık Sırma'yla.

"Tabii bir de saldırgan davranış biçimi var. Bu, en sevimsiz olanı bence. Bir kere bu insanlar bencilce davranışlar sergiler, ille onların dedikleri olsun, isterlermiş. Sürekli bir tartışma içinde olur, herkesi suçlayarak, azarlayarak, ders verircesine konuşurlarmış. Son sözü ille de onlar söylemek isterlermiş. Böyle olunca, pek de sevilen, istenen kişi profili çizemezlermiş."

"Vay Dilek vay, sen neler de biliyormuşsun."

"Ne var bunda, okuduklarımdan aklımda kalanları anlatıyorum size.

"Ha, bir de şu çok çok önemli. Diyelim kavga ettiniz ve barıştınız. Barıştıktan sonra duygular hâlâ canlı mı, sevgi olduğu yerde duruyor mu, barıştığınıza sevindiniz mi...

"Eğer bu duygular varsa, o zaman korkmayın, ilişkiniz olduğu yerde, sapasağlam duruyor demektir. Yok eğer, sevgisizlik ve boşluk duygusu varsa kötü."

Hayatımız Dilek'in sözlerine bağlıymışçasına dinliyorduk onu.

"Madem bu kadar ilginizi çekiyor, isterseniz bir örnekle anlattıklarımı vurgulayayım.

"Diyelim eşiniz kapıları çarpıyor ve bu sizi rahatsız ediyor. Atılgan kişi ne yapar?"

Sırma hemen atıldı. "Güzel güzel, lütfen kapıları çarpma. Bu, beni çok rahatsız ediyor, der."

"Bravo! On yıldız," diye Sırma'yı alkışladım.

"Peki, çekingen davranış ne yapar?"

"Her kapı çarptığında zıplar ama sesini çıkarmaz."

"Bravo Serra, on yıldız da sana..."

"Biliyor musunuz çocuklar, tabii bu kadar değil ama bazı şeyleri Özgür'e söylemeye çekiniyor ve susuyorum. Ve bu da hiç hoşuma gitmiyor."

"Ne mesela?"

"Televizyon kumandasının hep onun elinde olması bazen sinirime dokunuyor."

"Senin için o kadar önemliyse, sen de Sırma'nın dediği gibi güzel güzel söyle, o zaman. Evet, ne diyorduk; saldırgan davranışı olan kişi ne yapar?"

"O ne biçim kapı kapama öyle. Kaç kez söyledik sana öyle kapı çarpılmaz diye... Hayret bir şey yaa..."

"Ay Serra, sus, sus," diye bağrıştılar.

Sonra da bizi aldı mı bir gülme. Hani sınıfta, derste tutardı ya bazen, aynen öyle.

İşte biz böyle delidolu gülerken Özgür geldi.

"Ooo hanımlar, bu ne keyif böyle."

"Keyif değil, ders yapıyorduk," dedim ve bir kez daha kahkahalara boğulduk.

"Ulaş yok mu, Dilek?"

"Hayır, o iş için İzmir'e gitti."

"Desene bekârsın."

"Karnın aç mı Özgür, sana bir şeyler hazırlayım mı?"

"Serra bize bir omlet yaptı ki..." diye araya girdi Dilek.

"Sağ ol canım, ofiste bir şeyler atıştırdım."

Acaba ofise getirttiklerini Bayan Çıtır'la mı paylaştı?

Yeni bilgiler ışığında, şu koşullarda, atılgan kişi nasıl davranırdı?

"Özgürcüğüm canım, ben o çıtırı senin ofisinde görmek istemiyorum, bir tanem. Acaba rica etsem, yarından tezi yok onu kovar mısın, sevgilim benim?"

Çekingen kişiye gelince... aynen benim gibi içi içini yer ama susar!

Sünepe sünepe susar...

Öte yandan, bütün bu bilgiler iyi hoş da, bazen geçerliliği olmuyor. Şekilde görüldüğü gibi atılgan davranışın, bu koşullarda hiç mi şansı yok çünkü.

Ya içimden gelen, ruhumdan fışkıran saldırgan kişilik? O ne yapar?

"Bana bak, o kız bir daha o ofise adımını atarsa, saçlarını yolar, eline veririm, bilmiş ol," der.

Oh, be!

Hayali bile tatlı...

Tevekkeli değil, öfke baldan tatlıdır, demişler.

Bu arada dersimi ne kadar da güzel özümsemiş olduğumu görüyorsun, sevgili defter.

"Ne o Serra, gülümsüyorsun..."

"Dilek çok hoş şeyler anlattı da, onları düşünüyordum Özgürcüğüm."

"Sırma," dedi Özgür, "seni de böyle gülerken görmek ne güzel."

"Dilek hepimize iyi geldi."

Özgür, "Haydi, ben sohbetinizi bölmeyeyim," diyerek televizyonun karşısındaki koltuğa yerleşip kumandayı eline alır almaz...

Üçümüz aynı anda birbirimize baktık.

Ve yine kahkahalar.

Özgür ise, biraz şaşkın, bize baktı sonra başını iki yana salladı.

"Olmuş size olanlar! Yine de... içinde kahkahalar yükselen bir evden güzel ne olabilir."

"Kesinlikle sana katılıyorum," dedim ve gidip onu ensesinden öptüm.

"Hop, aile var," dedi Dilek. "Ben de artık evime dönsem iyi olacak. Her şey için çok teşekkürler Serra."

"Asıl biz sana teşekkür ederiz, değil mi Sırma?"

"Hem de nasıl..."

"Haydi görüşürüz."

Sırma bayağı iyiydi bu akşam. Dilek ona iyi geldi. O kadar ki, bir ara bana, "Ben yarın bir kitapçıya gidip Dilek'in sözünü ettiği kitaplardan almayı düşünüyorum," dedi.

"Harika fikir! Okuduktan sonra ben de okuyayım."

"Aslında bu kitaplar sana göre..."

"Nedenmiş o?"

"Kocası olan sensin."

"Yok yaa... sanki senin kocan yok."

"Bu gidişle kısa bir müddet sonra olmayacak," dedi Sırma acıklı acıklı bana bakarak, "boşanırız herhalde."

"Aman Sırma, saçmalama..."

"İnsan hayatta her olasılığı düşünmeli, her şeye hazır olmalı."

"Sinir oluyorum bu kocakarı hallerine... Utanmasan, kaderde ne varsa o olur, filan lafları da edeceksin nerdeyse..."

İşte sevgili defter, bugün de böyle bir gündü.

8 Aralık, Cuma

Bu hafta nasıl geçti, biliyor musun, sevgili defter?

Deniz, Sırma'yı arıyor.

Sırma telefonu açmıyor.

Sonra Deniz beni arıyor ve tüm sıkıntılarını anlatıyor.

Ben de peygamber sabrıyla onu dinliyor ve de elimden geldiğince teselli etmeye çalışıyorum.

Derken annem arıyor!

Teyzemle enişte min sabrının taşmakta olduğunun, bu saçma oyunun daha ne kadar süreceğini sinirli bir biçimde sorduklarını bana iletiyor.

Gördüğün gibi ben burada orkestra şefi konumundayım. Yani herkesi idare etmek bana düşüyor.

Şu aşamada Özgür'ün bana yardımcı olması beklenmez mi?

Ne gezer...

Artık her şey çözülse de, biz de eski, sakin hayatımıza dönsek, havasında. İçi sıkıldı anlayacağın.

Bir de üşütmüş mü sana...

Aman, aman...

Zannedersin ki zatürree oldu.

Bir naz... Bir naz...

İşten gelince, kanepeye uzanıp inlemeler mi istersin, her girip çıkana, (bu, Sırma'yla ben oluyoruz) 'bu zavallı hasta adamı' rahatsız ediyorsunuz bakışları mı istersin...

"Özgürcüğüm, yatağına uzansan daha rahat olmaz mıydı?"

"Yok, yoook... İçim sıkılıyor orada." Ama burada da sen bizim içimizi sıkıyorsun... diyemiyorsun tabii.

"Sana bir ıhlamur yapayım mı?"

"İstemem."

"Madem kendini bu kadar halsiz hissediyorsun, yarın işe gitme bari..."

"Sen ne söylüyorsun Serra, çok önemli bir davam var, hazırlanmam gerek."

"Çalışmalarını evde yapsan..."

"Serra, rahat bırak beni."

"Tamam, tamam... nasıl istersen öyle olsun," diyorum ama sesim tiz çıkıyor bu kez.

Biliyor musun, Özgür'ün bu halini görünce aklıma dedem geldi. Hatırlıyorum da, bir seferinde, biz o zamanlar daha çocuktuk, dedem hastalanmıştı. Önemli bir şey değildi, üşütmüştü. Ama evde ne tantana yapmıştı, ne tantana... Duyan, ölüm döşeğinde sanırdı.

O üst katta yatıyordu; annem, teyzem, anneannem ise alt katta, terasta çay içiyorlardı. Biz de Sırma'yla bahçede oynuyorduk.

Derken balkonda dedem göründü. O kocaman, tonton göbeğini balkonun parmaklıklarına dayamış, bize bakıyordu. O ne öfkeli bakıştı öyle...

"Oh, maşallah, herkes keyfinde," diye seslendi ve ekledi, "ölsem kimsenin umrunda değil."

Sonra da homurdana homurdana içeri girdi.

Bizi azarlarken gıkımız çıkmadı tabii. Haddimize mi düşmüş... Ama içeri girince gülmekten kırıldık. Tabii sessiz, çok sessiz kahkahalardı bunlar.

O sahne hiç gözümün önünden gitmez.

Canım dedeciğim benim.

Şimdi aynı durumun güncelini yaşıyorum sanki.

Sırma odasına sığındı. Ben de, madem elimden bir şey gelmiyor, Özgür'ü kanepede iniltileriyle baş başa bırakıp kendi sakin odama çekildim.

Çünkü aklımı başıma toplayıp Sırma'nın işine bir çözüm getirmeliyim artık. Bu iş daha fazla böyle devam edemez.

Şimdi, teyzemler nasıl olsa buraya gelecekler. Sırma'ya bu gerçeği hatırlatıp daha fazla saklanamayacağını, durum ortaya çıkacağına göre, kendisinin efendice olayı anlatmasının şart olduğunu söyleyeceğim.

Bu arada Deniz'e biraz daha sabırlı olmasını tembihleyeceğim. Sırma, onu özlemeli. Deniz'in hayatındaki önemini kavramalı.

Bence bizim kız sadece Dubai'deki yalnızlıktan sıkıldı ve bunalıma girdi. Ama Deniz'i hâlâ seviyor. Nereden mi biliyorum?

"Belki de boşanırız," derken o gözlerde ne biçim hüzün vardı.

Oh, ne güzel, boşanır kurtulurum, değil.

Hiç değil!

İşte onun için hepimiz sabırlı olmalıyız. Deniz de, ailesi de...

Sırma Deniz'i ne kadar sevdiğini ancak burada, bu sakin ortamda anlayacaktır.

En azından benim tezim bu.

Evet, şimdi gidip içerdeki ağır zatürree(!) vakasına bir göz atıp geleyim.

Planımı Sırma'dan başka herkese anlattım.

Ve –plan kabul edildi.

İşin bir ince noktası daha var. Kimse Sırma'ya Deniz'i savunmayacak, onu övmeyecek. Aldırmıyor gibi görüneceğiz. Böylece bizler, Deniz bizim umrumuzda değilmiş gibi davranınca, sanırım bir süre sonra, Deniz'i o savunmaya başlayacak.

Nitekim bugün küçük bir uygulama yaptım.

"İki gündür aramıyor," dedi. Bir yandan da aldırmıyor havalarında tabii.

"Aman aramasın, daha iyi."

"Tabii aramasın... da... evde yalnız."

"Boşver."

"Hani insanın aklına kötü kötü şeyler geliyor."

"Valla Sırmacığım, ne yaparsa yapsın. Sen onu nasıl olsa defterden sildin, öyle değil mi?"

"Öyle tabii," dedi ama halini görmeliydin, sevgili defter.

Sesi titrek, gözleri kuşku doluydu.

Nitekim, bir süre sonra, "Serra," diye yanıma geldi. Yüzünde benden özel bir şey isteyeceği zaman takındığı o çok iyi bildiğim ifade vardı.

Birbirimizi öylesine tanıyoruz ki...

"N'olursun, Deniz'i arar mısın?"

"Niye arayacakmışım onu?"

"Merak ediyorum yaa..."

"Hani sen onu defterden silmiştin?"

"Canım o başka, bu başka... Ona kızgınım ama başına bir şey gelmesini de istemem. Ne de olsa tam iki yıllık kocam o benim."

Vaaay... Bakar mısınız Sırma'ya...

Öyle bir, tam iki yıllık kocam, deyişi vardı ki, değil iki yıllık, kırk iki yıllık evli sanırsın. İşler düzelsin, bak onunla ne biçim eğleneceğim. Bize bu çektirdiklerini fitil fitil getireceğim o küçük, kalkık burnundan.

Ben Deniz'i ararken, dibimde oturup pür dikkat konuştuklarımızı dinledi.

"İçin rahat etti mi?"

"Etti," dedikten sonra sessizce odasına kapandı.

Oluyor, bu iş oluyor!

Bu gaddarlığı, Sırma, Deniz'i ne kadar sevdiğini anlayana kadar sürdürmeye kararlıyım.

15 Aralık, Cuma

Ve –büyük gün!

Sırma, anne babasıyla buluştu.

Hem de bizim evde...

Teyzemle enişte anneannemlerde kalıyorlar ama dedemi üzmemek için bu önemli buluşmanın bizim evde olmasına karar verildi.

Neyse ki, teyzem de enişte de çok ciciydiler.

Kızlarına bağırıp çağırmadılar, tam tersine bol bol sarılıp öptüler. Sırma da ağlayıp durdu. Tabii o ağlayınca, başta teyzem ve annem olmak üzere hepimiz bir ağlama korosu oluşturduk.

Sırma annesiyle babasının arasına oturmuştu. Biz de, onları baş başa bırakmak için çay hazırlığı bahanesiyle mutfağa kaçtık.

Epeyce bir oyalandıktan sonra salona döndüğümüzde enişte konuşuyordu. Anlaşılan Sırma her şeyi anlatmıştı.

"Bak Sırmacığım, biz evlendiğimizde ben öyle çok çalışıyordum ki, annenin benim yüzümü değil günlerce, haftalarca görmediği oluyordu. Bir yerde bir inşaat işi alıyordum; haydi kalk o şehre git, günlerce, haftalarca sabahtan akşama ailenden uzak, otellerde, şantiyelerde kalarak çalış, çalış.

"Ve bu annen var ya, bu annen, gıkı çıkmadan bana katlandı. Pek çok şeyi kendi başına yaptı, geceler gecesi yalnız başına oturdu evinde."

"Beni çok mu şımarık buluyorsun, babacığım?"

"Hayır yavrum, hayır. Sana şımarıksın, demiyorum ama çok tecrübesizsin. Evlilik öyle aşk romanlarındaki, romantik filmlerdeki gibi sahnelerden oluşmuyor. Ayağını yere basmaktan ve karşılıklı özveride bulunmaktan geçiyor.

"Bunları seni eleştirmek için değil, gerçeği göresin, diye söylüyorum.

"Evlilik, emek ve çaba ister.

"Ben senin doğumuna bile yetişemedim, biliyor musun. Annene, dedenle anneannen destek oldular, sağ olsunlar. Ben geldiğimde sen çoktan kundaklanmış, mışıl mışıl uyuyordun," dedi enişte ve Sırma'yı kendine doğru çekti.

"O günden sonra da sen bizim kıymetli prensesimiz, biricik kızımız oldun. Biz seni çok seviyoruz. Bunu iyi bil. Ama hatalısın! Ve bu hatan yeterince olgun olmamandan kaynaklanıyor.

"Az önce dediğim gibi, gece gündüz çalışıyordum. Peki neden? Çünkü, ailemin, yani annenle senin güvende olmanızı istiyordum da ondan.

"Bugün rahat bir hayatımız varsa, bunu o gençlik günlerimdeki geceli gündüzlü çalışmama borçluyum. Annen bugün sevdiği bir evde oturabiliyorsa, sana iyi bir eğitim verebildiysek, bunun altında hep o yılların çabası yatıyor.

"Kocanı yanında istemekte yerden göğe haklısın ama işin bu yanını da gözden kaçırmamak gerek.

"Kocan gece kulüplerinde sabahlayan biri olsaydı, ne desen haklısın, derdim. Ama o çocuk Dubai'den çok iyi bir teklif aldığı için ülkesini bırakıp gitti. Neden? Oradaki kazancın size bir destek, bir güvence oluşturacağını düşündüğü için.

"Gecesini gündüzüne katarak ailesi için çalışan bir erkeğe bu yapılmazdı, Sırma.

"Hatalısın, kızım.

"Seni çok seviyoruz ama hatalısın."

Hepimiz susuyorduk.

Teyzem, Sırma'nın elini okşadı. "Ama hatalar düzeltilebilir, her evlilikte olur böyle iniş çıkışlar. Herkes neler neler yaşıyor ama zamanla her şey unutuluyor. Bu da geçecek ve siz yine bir araya geleceksiniz."

Sırma sessizce gözlerini siliyordu.

"Haydi," dedi eniştem, "konuşacağımızı konuştuk, sil artık gözünün yaşını. Bundan böyle ileriye, daha güzel günlere bakacağız. Haydi Serra, bana bir çay ver, boğazım kurudu."

"Hay hay enişteciğim," dedim, bu bunalımlı havanın sona ermesine sevinerek.

Ve hepimiz Sırma'yı rahat ettirmek için oradan buradan konuştuk, güldük.

Sonra enişte, Sırma'ya, "Eee, dedenlere ne zaman geliyorsun?" diye sordu.

"Ne zaman isterseniz."

Güzeeel!

Demek ki bizim kız, oraya gitmem, buraya gitmem, dönemini atlatıyordu.

İstediğim kıvama geliyor, yavaş yavaş.

Kısa bir süre sonra Deniz'i çağırabileceğim.

Hem önümüz yılbaşı...

Bak bu harika olur.

Yeni yılda yeni bir başlangıç.

Harikasın Serra!

Şimdiye dek bunu nasıl düşünemedim!

Tabii bu kız insanda akıl mı bırakıyor.

Sırma ve Deniz için...

Yeni bir yıl ve yeni bir başlangıç...

19 Aralık, Salı

İşte buna inanamayacaksın, sevgili defter.

Öyle duygusalım ki şu an...

Bu satırları yazarken gözlerimden ip gibi yaşlar iniyor.

Kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek bir olay yaşıyorum.

Böyle bir şey nasıl olabilir.

Ah, babaanneciğim, ah...

Sen bulunmaz bir kadınsın.

Beni sevdiğini biliyordum tüm atışmalarımıza karşın, ama doğrusu bu kadarını hayal bile edemezdim.

Sanırım başa dönmem gerek.

Dün bir telefon, arayan babaannem.

"Ooo babaanneciğim, bu ne güzel sürpriz," dedim ama sonra birden kuşkulandım. Öyle ya, bayram değil seyran değil; babaannem beni niye arıyor. Çünkü o kolay kolay aramaz, çok önemli bir şey olacak da, telefonu eline alacak. Üstelik kendi aramadığı yetmezmiş gibi, bizim sık sık konuşmamızı da eleştirir.

"Babaanneciğim, iyisin, değil mi? Yani, sağlığın filan..."

"İyiyim tabii. O da nereden çıktı şimdi."

"Hani kolay kolay aramazsın da..."

"Sizler gibi vara yoğa telefon açmam ben; aranacak zaman var, paraları havaya saçmak var."

"Üf, üf! Kafama taşlar yağıyor."

"Saçmalama da dinle beni."

İyi, iyi! Babaannemin sağlığı yerindeydi.

Şu konuşmalara bakarsak...

Turp gibiydi turp...

"Dinliyorum."

"Bana banka hesap numaranı ver."

"Elbette vereyim de... hayırdır babaanne?"

"Sana biraz para göndereceğim."

"Ah canım benim, ne gereği var şimdi?"

"Çok konuşma da ver şu numaranı... Ama dur bir dakika, bundan sonrasını bankacı kızımla konuşsan daha iyi olacak."

Ve ben, neler oluyor, dememe kalmadan, telefonda genç ve dinamik bir ses.

"Serra Hanım, ben Ayşen. Banka müdiresi... Babaannenizin hesap işlerine epeyce bir süredir ben bakı-

yorum, onun için artık onun kızı oldum sayılır," diyerek bir kahkaha attı. Ayşen Hanım cıvıl cıvıl bir kadın, babaannemin de güldüğünü duyabiliyordum.

Tabii ben hâlâ neler olup bittiğini bilemediğimden öylece dinliyordum. Derken Ayşen Hanım ciddileşti.

"Serra Hanım, babaanneniz size bir havale göndermek istiyor, onun için hesap numaranızı rica ediyorum. Meblağ iki yüz elli bin YTL."

"Ne?" demişim.

Güldü Ayşen Hanım. "Babaanneniz sizi çok seviyor, Serra Hanım."

"İyi ama nasıl olur, onun o kadar parası yok ki... Hem niye bunu yapıyor? Lütfen onu verir misiniz, kendisiyle konuşmak istiyorum."

"Hay, hay..."

"Ne var?" dedi babaannem.

"Babaanne sen ne yaptığının farkında mısın?"

"Allaha şükür aklım başımda, raporum bile var."

"Ne raporu? Sen nelerden söz ediyorsun... Delirtme beni Tanrı aşkına..."

"İnsan bu yaşa gelince kendi malını bile satamıyor. Aklın başında mı diye rapor istiyorlar. Ben de gittim, raporumu aldım, sonra da Düzce'de bir arazim vardı, onu sattım."

"Niye malını satıyorsun? Hem Düzce nere, Ankara nere? Hiçbir şey anlamıyorum, hiç... Üstelik telefonda konuşulacak şeyler mi bunlar!"

"Uzatma! Telefonda hava cıva için iki saat lak lak ediyorsunuz oluyor da, benim şu konuşmam neden olmuyormuş. Hem sus da beni dinle..

"Deden Düzceliydi ve oradan genişçe bir arazi almıştı; tarım arazisi... Onu da benim üstüme yapmıştı."

"Ay babaanne, böyle şeyler uluorta anlatılır mı?"

"Uluorta konuşmuyorum, Ayşen kızım benim her şeyimi biliyor, onun yanında konuşuyorum. Aslında bütün bu yaptıklarımda hep o yardımcı oldu, o olmasa bu işin altından kalkamazdım."

"Peki o zaman, dinliyorum."

"Deden, nur içinde yatsın, bana daha başka şeyler de bırakmıştı, şimdi oturduğum ev, biraz para filan. Ama bu Düzce'deki yer için, hanım, mecbur olmadıkça orayı satma, gün gelecek, çok değerlenecek, derdi hep. Eh, bilirsin, ben de ayağımı yorganıma göre uzatırım; Allaha şükür kimselere muhtaç olmadan bugünlere kadar geldim. Başımı sokacak bir evim var, dedenden maaşım, kenarda da biraz param var."

Bu laflar nereye varacak diye endişe içinde dinliyordum. Babaannemin çılgınca bir şey yapmış olmasından korkuyordum.

"Onun için artık vaktidir, dedim ve Düzce'deki o araziyi sattım."

"Ama neden?"

"Sen, çalıştığın şirkete ortak olasın," diye.

"Ne?"

Anında yaşlar boşandı gözlerimden...

"Babaanne, bunu nasıl yaparsın!"

"Nedenmiş?"

"O, senin! Dedem onu sıkışmayasın diye sana vermiş! Kendin için bir şeyler yapasın diye..."

"Allaha şükür durumum iyi. Onu satıp da kendime ne yapacakmışım? Gelin mi olacağım..."

Gözyaşlarım akıp duruyordu.

"Dünyada olmaz! Ben bu parayı asla kabul edemem! Bunun hastalığı var..."

"Sigortam var benim, kızım. Bak sana söylüyorum, hastalıkta da sağlıkta da kimseye muhtaç değilim.

"Hem insan büyüklerine karşı gelmez. Ben yaşamışım yaşayacağım kadar ama sen hayata yeni başlıyorsun. Çalışkansın, iyi kalpli bir kızsın. Patronun sana güzel bir teklifte bulunmuş, ben de senin bunu kabul etmeni istiyorum.

"Ortak olarak çalıştıkça ve başarılarına başarı kattıkça, beni anarsın. İşte bu da benim arzum. Eminim deden de bu yaptığımı onaylar, o araziyi çok güzel değerlendirmişsin Kadriye, derdi bana."

Ağlamaktan konuşamaz haldeydim.

"Haydi, çok konuştuk. Şimdi sen Ayşen'le görüş, hesap numaranı ver, ne gerekiyorsa yapın," dedi ve Ayşen Hanıma verdi telefonu.

Ondan sonra ne konuştuk, o ne dedi, ben ne dedim, inan hiç ama hiç anımsamıyorum.

Telefonu kapatır kapatmaz, kendimi tuvalete attım ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

Şu anda, bu satırları yazarken bile gözyaşlarımı durduramıyorum.

Çok dokundu, onun bu davranışı bana çok dokundu, sevgili defter.

Düşünsene, eşinin ona güvence diye verdiği en değerli malı, kaldırıp bana veriyor!

Daha sonra annemi aradım. Meğer hem onun hem de dedemlerin haberi varmış. Babaannem anneme söylemiş, tabii o da dedemlere...

Ve bunun üzerine dedem, babaannemi aramış, ona teşekkür etmiş, sonra da, "Kadriye Hanım, böyle güzel bir olayı hep birlikte kutlamak gerek. Ben hasta olmasam, sülalemi toplar, oraya gelirdim ama yatağa mahkûmum ne yazık ki.

"Onun için hepimiz adına rica etsem de, siz buraya gelseniz, hem yeni yıla birlikte girsek, hem de sizin Serra'ya yaptığınız bu çok anlamlı ve çok büyük armağanı ailece kutlasak... Ne dersiniz?" demiş.

Babaannem de bu sözler üzerine İstanbul'a gelmeyi kabul etmiş.

İşte böyle, sevgili defter.

Öylesine yoğun bir duygusallık yaşadım ki, kendimi çok yorgun hissediyorum.

'Ortak' olabileceğim sevinci değil şu anda yaşadığım. Sanırım o daha sonra gelecek.

Aman Tanrım, babaannem benim için neler yapmış'ın yüreğime dokunan duygusallığı.

Böylesi bir fedakârlık karşısında duyulan minnet...

Ne denli sevildiğini görmenin şaşkınlığı...

Ve...

Dedem de ne güzel düşünmüş, değil mi...

Bunu ailece kutlamak...

Ne kadar anlamlı ve duyarlı bir teşekkür etme biçimi...

Böyle bir ailem olduğu için ne kadar, ne kadar şanslıyım, Tanrım.

21 Aralık, Perşembe

Daha babaannemin yaptığını sindiremeden...

Olayı kavrayıp harekete geçemeden...

Yepyeni bir bomba düştü gündeme...

Ve bu da hepimizi şaşkına çevirdi.

Meğer...

Bizim Sırma...

Hamileymiş!!!

Hem de iki aylık.

Duruma bakar mısınız...

Yalnız, burada bir parantez açmam gerekiyor. Bizim nazlı prenses, sonunda Deniz'in telefonuna cevap vermiş. Bunun üzerine Deniz hemen atlayıp geldi ve burada mutlu bir barışma yaşandı. Annem de, böylesi daha iyi gerekçesiyle, onları alıp kendi evine götürdü.

Bu böyle...

Gelelim büyük olayın ortaya çıkışına...

Bizim kızın ara ara midesi bulanıyormuş, bu da benim cin fikir annemin gözünden kaçmamış. Hatta bir ara onu kenara çekip, "Sakın sen hamile olmayasın?" diye sormuş, ama Sırma, "Biz korunuyoruz teyze, mümkün değil," demiş.

Tahmin edilebileceği gibi annem teyzemi, teyzem de anneannemi bilgilendirmiş. Laf aramızda, bu kadınların haberleşme sistemi akıllara seza. Ne zaman öğrenir, ne zaman birbirlerine aktarırlar, bilen beri gelsin.

Öte yandan teyzem, Sırma'nın bütün karşı koymalarını elinin tersiyle ittiği gibi, onu kolundan tutup doktora götürmüş.

Ve –sonuç... Sırma hamile!

Dedim ya, olaylar ışık hızıyla gelişiyor. Ben daha nasıl barıştıklarının öyküsünü tam olarak öğrenemeden, Sırma'nın hamile olduğu çıktı ortaya.

Tabii bizimki şokları yaşıyormuş.

Durup, durup, "Nasıl olur, biz korunuyorduk," diyormuş.

Annem telefonda bunları anlatırken, bir güldüm, bir güldüm.

Ve tabii ki hemen Sırma'yı aradım. "Tebrikler, tebrikler..."

"Ne tebriği yaa..."

"Kızım bebek bekliyorsun, bundan güzel ne olabilir?"

"Serra, hâlâ inanamıyorum. Hiç aklımızda yoktu böyle bir şey."

"Fena mı, bazı insanlar yıllarca, yıllarca bu mutlu olayı bekliyorlar. Senin beklemene gerek kalmadı."

"İyi ama ben manen hazır değildim ki..."

"Saçmalama Sırma. Hazır olmak için önünde aylar var. Hem umarım Deniz'in önünde böyle konuşmuyorsundur."

"Çenemi tutmaya çalışıyorum ama inan şoke oldum."

"Sen o çeneni tutmaya devam et de bir çuval inciri berbat etme; yeni barıştınız ne de olsa... Hem Sırma, daha nasıl barıştığınızı anlatmadın."

"Aman Serra, ben ne diyorum, sen ne diyorsun."

"Kızım niye böyle arıza çıkartıyorsun?"

"Daha planlamamıştık!"

"İyi, bağırma! Siz planlamadıysanız, o sizin yerinize planladı."

"Aman ne komik!"

"Bak, ne diyeceğim. Sen oralarda sıkılıyordun, değil mi? Ama şimdi, bir bebeğin olacak ve sen günlerin nasıl geçtiğini anlamayacaksın. Eğer kız olursa, eh, bir de sana benzerse sen onu ne biçim süslersin. Bezlerine bile dantel fırfırlar diktirirsin."

Bu kez bir kıkırdama duydum. Ve devam ettim.

"Hem bak evinizin havuzu da varmış. Alırsın bebişini, havuzda yüzdürürsün. Orası bebek büyütmek için harika bir yer, kızım. Hemen ardından bir bebek daha yaparsın."

"Yok, deve!"

"Ne ayıp, Sırma! Hiç yakıştı mı şimdi deve meve..."

"Tabii, ben daha birincisini sindirememişim, sen tutmuş ikincisinden söz ediyorsun."

"İyi! Bak anlaşalım o zaman, ben ikinciden söz etmeyeceğim, sen de birinciyi artık kabulleneceksin."

Nihayet güldü.

"Amma da pazarlıkçıymışsın."

"Yarın buluşalım mı, ne dersin?"

"Buluşalım."

"Deniz orada mı, onu da bir tebrik etmek istiyorum."

"Dışarı çıktı."

"Peki, sen söyle o zaman. Ya da yarın bir ara ben kendim kutlarım onu. Sırma..."

"Efendim."

"Gerçekten kutluyorum seni tatlım."

"Sağ ol Serracığım," dedi, belli ki o da duygulanmıştı.

"Teşekkür ederim."

Ya, sevgili defterim, ne bomba haber ama değil mi?

Bu hırçınlıklar, ona buna sinirlenmeler, hamileydi de ondan mıydı acaba?

Her neyse, bence çözüme ulaştık.

Çünkü...

Bir bebek var artık ortada.

Ve o, her şeyi çözecek.

Kaç gündür herkes üstüme geliyor!

"Oyalanma," diyorlar. "Hadi, git konuş Bayan Bella'yla," diyorlar.

Bense –çekiniyordum.

Neden, dersen sevgili defter, Bayan Bella bu teklifi yapalı aylar oldu, benden ne bir ses ne bir nefes.

Ortak olmak için benim de bir şeyler koymam gerek, diye düşünüyordum, oysa koyacak bir şeyim yoktu.

Öyleyse benim gidip, "Çok ama çok istememe karşın bu teklifinizi geri çevirmek zorundayım," demem gerekirdi.

Ama...

Bunu da bir türlü söyleyemiyordum.

Dilim varmıyordu adeta.

Kim bilir...

Belki bir önsezi...

Belli mi olur, bir yerlerden bir şeyler çıkar, diye şuuraltı bir beklenti belki de...

Ve Allahı var, Bayan Bella bu süreçte beni hiç sıkıştırmadı.

Ne sıkıştırması, baktı zorlanıyorum, konuyu bir daha ağzına bile almadı.

Eh, durum böyle olunca, insan çekiniyor.

Durup durup sonra da, ben geldim, haydi ortak olalım, mı diyecektim yani...

Ya başka bir karar aldıysa...

Ne bileyim, bir başka çözüm yolu bulduysa...

Ya biriyle anlaştıysa...

Ve ben böyle sevindirik gibi karşısına dikilip işte geldim, deyince, o da, kusura bakma ama ben çoktan bir ortak buldum, derse...

Ne biçim ofsayta düşmüş olurdum ama...

İşte bu tür düşünceler içinde kıvranıp duruyor, bir türlü konuşamıyordum onunla.

Sonunda, dediğim gibi, ailemin tüm bireylerinin iteklemesi ve korkunun ecele faydası yok, düşüncesiyle gidip konuştum onunla.

Beni sakin sakin dinledi. Sonra yüzüme baktı.

Saniyeler yıllar gibi geliyordu.

Neden konuşmuyordu?

Kalbim de bir çarpıyordu ki...

Ah, bu iş olmayacak galiba, diye düşündüm bir an.

Sonunda, "Serra," dedi.

"Evet, Bayan Bella?"

"Bu son aylarda duyduğum en güzel şey..."

Ne demişti, ne demişti?..

Son aylarda duyduğum en güzel şey...

Yani iyiye alamet.

Yani kabul etti... mi acaba?

Ben böyle bocalarken neyse ki o konuşmayı sürdürdü.

"Artık senden ümidimi kesmeye başlamıştım, yeni birilerini aramaya başlasam iyi olur, diye düşünüyordum ama inan gerekli yerleri aramak için şu telefonu açmaya elim varmıyordu. Bir önsezi mi dersin, ne dersin bilemem."

Kendimi tutamayıp atıldım, "İnanın ben de aynı duygular içindeydim. Hep, kim bilir belki bir yerden bir şeyler çıkar, diye bekledim. Gelip de size bir türlü kesin bir cevap veremedim."

"Çok sevindim, Serracığım, bilemezsin ne kadar sevindim. Biz birbirimizi yıllardır tanıyoruz ve en azından bizim için sen her zaman yüksek sorumluluk duygunla, zekânla, olumlu ve güler yüzlü kişiliğinle çok özel bir çalışanımız oldun. Senin yerin bambaşka..."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye mırıldanıp duruyordum.

"Onun için bunca sevdiğimiz, beğendiğimiz biriyle ortak olarak çalışmak ne güzel olurdu, diye düşündük Şebnem'le... Ve işte, beklediğime değdi," dedi bana gülümseyerek, "artık bu beklentimiz gerçekleşecek."

Sonra birden sordu, "Serra, eğer senin için bir sakıncası yoksa, bu gelişmeyi neye borçluyuz? Merak ettim de..."

"Hiçbir sakıncası yok Bayan Bella," dedim ve babaannemin yaptığını anlattım.

Hiç de profesyonelce değildi ama...

Ben öyküyü anlatırken, o da dinlerken karşılıklı gözyaşlarımızı tutamadık.

"Bu da yıllardır duyduğum en güzel öykü," dedi Bayan Bella.

"Evet, Serra, bundan sonrasını avukatlarımız halletsin. Senin eşin avukat, benimki de şirketin avukatı zaten. Otururlar, ne gerekiyorsa yaparlar."

Sonra ayağa kalkıp elini uzattı bana, "Hayırlı, uğurlu olsun Serracığım, çok başarılı, çok mutlu bir işbirliği olacağına eminim."

Ve tabii ben o akşam uçarak eve geldim, telefonun başına geçip tüm sevdiklerimi arayıp bu muhteşem haberi verdim.

Ah, sevgili defter ah.

İnanabiliyor musun...

Alga Tur'un ortağıyım artık...

Yıllarımı verdiğim...

Çalıştığım...

Çok çalıştığım yerde, ortağım artık.

Tabii ki küçük bir ortağım, öyle yarı yarıya değil.

Ama olsun!

İnsanın emeğinin karşılığını alması kadar güzel bir şey yok.

Bunu sadece parasal yönden söylemiyorum.

Bayan Bella'nın benimle ilgili düşünceleri açısından söylüyorum.

Demek çabamın değeri bilinmiş...

İşte benim için altı çizilecek olan, budur.

Hem de kalın çizgilerle...

Demek ki gerçekten çalışınca, dahası buna güzellikler katınca, kıymetin biliniyor.

Bunu görmekse dünyalara bedel.

En azından benim için...

Bu böyle.

1 Ocak, Pazartesi

Bunca olaydan sonra evimi süslemek gibi bir eylem nasıl da iyi geldi.

Aslında bu yıl son günlerde yaşadıklarımız nedeniyle evimi yeni yıla hazırlamakta çok geciktim. Oysa ben yılbaşından tam on beş gün önce süslemeye başlarım ve bu süsleri yeni yılı kutladıktan iki hafta sonra kaldırırım.

Zaten biliyor musun sevgili defter, ben daha çok o beklenti duygusunu seviyorum. Bir de girip çıkarken evin süslü, neşeli hali hoşuma gidiyor.

Sakın bana deli deme ama süsleri kaldırdığım zaman, ev birden boşalmış gibi durmasın diye bu kez de vazolarımı bulabildiğim çiçeklerle dolduruyorum. Örneğin, o ara kasımpatı mı bol, her köşeyi renk renk kasımpatılarla donatıyorum.

Gelelim yılbaşına... Bu yıl şöyle bir program yaptık. Gün içinde ailelerle buluşacağız. Bu arada babaannem de gelmiş bulunuyor ve de annemde kalıyor.

Akşam da arkadaşlarla bizim evde toplanacağız. Bir şeyler atıştırıldıktan sonra, yılbaşı süslemeleri ve ışıklarını görmek için Nişantaşı'na gidilecek. Yeni yıla orada girilecek, sonra da kafamıza göre takılacağız artık... Program böyle.

Tabii hemen kolları sıvadım. Melis'de sahicisinden ayırt edemeyeceğin bir çam ağacı var, onu ödünç aldım. Ardından her zaman olduğu gibi, ver elini Tahtakale. Bu yılın teması kafamda oluşmuştu ya, hemen dore aksesuarların olduğu yere daldım. Altın renkli toplar, yıldızlar, boncuklar, kurdeleler...

Bu hafta sonunu evin süslemesine ayırmıştım. Böylece, cumartesi sabahı her zaman yaptığımız gibi, önce şöyle öğlene kadar doyasıya bir uyuduk. Zaten en büyük lüksümüz, cumartesi, pazar sabahları bol bol uyumak... Ondan sonra da çıkıp Boğaz'da bir yerde kahvaltı yapmak. Hava iyiyse, parkalarımıza sıkı sıkı sarınıp gelip geçen gemileri, balıkçı teknelerini, tankerleri izleyerek, sıcacık çayımızı içmek...

Dışarıda oturulamayacak gibiyse, içeride, sahanda yumurtalarımıza taze ekmeği banarak yerken, yağmur

damlalarının çeşitli şekiller çizdiği buğulanmış camdan, köpüren dalgalara dalgın bakışlar atmak oluyor.

Ama bu kez kahvaltımızı evde yaptık ve ben hemen işe koyuldum.

Ve sonuç aynen şöyle:

Tüm pencere içleri çam dallarıyla döşeli; dalların arasına bildik kırmızı ve beyaz bodur mumların yanı sıra sürpriz öğesi olarak bol bol portakal ve ceviz serpiştirdim.

Yerde, kocaman bir tahta çanak... içinde kozalaklar. Kimisi doğal halinde, kimisine bendeniz tarafından yaldızlı dokunuşlar uygulanmış.

Masa ve sehpaların üstündeki kalın mumlara kırmızı-yeşil ekose kurdelelerle fiyonklar atılmış.

Çam ağacıysa tepeden tırnağa dore toplar, fiyonklar, yıldızlar ve boncuklarla donatılmış.

Nasıl?

Harika, değil mi?

Bu böyle...

Gelelim ikrama... Arkadaşlar dokuza doğru gelip on bire kadar kalacaklar ya, ona göre bir şeyler hazırlamak gerek.

Klasik bir sofra yerine, her şeyi sehpaların üzerine dağıtmayı yeğledim bu kez. Ortadaki büyük sehpada tabaklar, çatal bıçaklar, kırmızı-yeşil ekose peçeteler...

Diğer sehpalardaysa soyulmuş, dilimlenmiş havuç, salatalık, cips, fındık fıstık... Ve de büyük bir peynir tabağı...

Daha sonra, sıcak olarak, nar gibi kızarmış kremalı börek gelecek. Ve -grand finale- çikolatalı kestaneli pasta...

Eh, daha ne olsun...

Bu akşamın bir özelliği de, uzun zamandır görmediklerimizle bir araya gelecek olmamızdı. Örneğin, Top-

rak... örneğin Serhat... örneğin Burak'la eşi... Evet, evet, Burak'la eşi...

Kesibe'yle ikinci kez bir araya geliyoruz. İlki onların davetinde gerçekleşmiş, Melis'in de yardımıyla sade ve şık bir evlilik kutlaması olmuştu.

Kesibe ilginç bir kadın. Kültürlü, görgülü, zarif. Siyah saçlarını ensesinde sımsıkı bir topuz şeklinde toplamış, kulağında inci küpeler ve üzerinde sapsade bir siyah elbise.

Tabii anında ilgi odağı oldu Burak'la Kesibe.

"Sizi burada aramızda görmek ne güzel," dedi Melis.

Burak, "Ben de kaç zamandır Kesibe'ye ısrar ediyordum, bir hafta sonunu İstanbul'a ayır da arkadaşlarımızla buluşalım, diye. Kısmet, yılbaşınaymış," diye atıldı.

Kesibe, "Evet, Burak buraya gelmemi çok istiyordu, aslında ben de istiyordum. Güya bir hafta sonu o Ankara'ya, bir hafta sonu ben İstanbul'a gelecektik ama işte ani durumlar çıkabiliyor, çok istediğimiz halde programımızı dilediğimiz gibi yürütemiyoruz," dedi.

"Birlikte olmaktan daha önemli ne olabilir," diye sordu Ulaş, saf saf.

Kesibe yumuşak bir ses tonu ve sakin tavrıyla Ulaş'a dönüp açıklamasını yaptı, "İlk önce Burak gelemedi."

"Evet," diye Kesibe'yi onayladı Burak. "O hafta sonu şirketin özel bir eğitim semineri vardı."

"Sonraki hafta sonu da bizim aile toplantımız vardı, büyük teyzemin evinde... Böyle olunca, ben İstanbul'a gelemedim. Geçen hafta sonu da işler öyle bir yığılmıştı ki, bütün hafta sonu çalışmak zorunda kaldım."

"Sizinki de bayağı zor bir hayat," dedi Sıla.

"Ama işte, bu hafta sonu gelebildim, böylece yeni yıla birlikte gireceğiz," dedi Kesibe, Burak'a gülümseyerek.

"Bundan uçuk bir evlilik ne gördüm ne de duydum," diye fısıldadı Dilek dibimde.

Onu duymazlıktan geldim çünkü Kesibe tam karşımızda duruyordu.

Serhat'ı gördüğüme çok sevindim, demek ki bunalımı bir kenara bırakıp insanların arasına katılmaya karar vermişti artık.

"Israr etmesem, geleceği yoktu," dedi Melis.

"Sıla'yı kırmak istemedim, sizi öyle özlemişti ki..."

"E, bravo Serhat Bey oğlum," dedi Melis, "yani sen bizi hiç özlemedin, hiç de gelmek istemedin, ama eşin istedi diye buradasın, öyle mi?"

"Aşkolsun Melis, hiç öyle şey olur mu... Elbette ben de çok özledim arkadaşları..."

"Hiç anlamam," diye başını salladı Melis. "Sen bu lafı ettin mi, etmedin mi... Artık kara listedesin, ona göre."

Ve Kaan karıştı söze, "Senin için konuştum, Serhat."

"Ne hakkında?"

Şu Kaan'ın yaptığına bakar mısınız? Eminim Melis ona yüz kere bu işi Serhat'ın arkasından yaptığımızı, pot kırmamasını tembih etmiştir.

Ve tabii, durumu kurtarmak Melis'e düştü. "Şimdi şöyle Serhatçığım, Kaan'ın iş için birine gereksinimi vardı, daha doğrusu ortakları istiyorlarmış. O, evde bundan söz edince, benim aklıma sen geldin ve Kaan'a söyledim," dedi, sonra da gözlerinde şimşekler çakarak, "Değil mi, Kaan?" diye lafını bağladı.

Kaan'ın jetonu işte ancak o noktada düştü. "Evet, evet; ben de onu söylüyordum, bizim ortaklara senden söz ettim, eğer bana özgeçmişini gönderebilirsen..."

"Memnuniyetle," dedi Serhat.

"Biz iletelim de..."

"Gerisi de kısmet," diyerek Kaan'ın sözlerini tamamladı Serhat.

İyi, iyi! Bu Serhat bayağı değişmiş. Tanrım, umarım bu iş olur da, şu çocuk çalışmaya başlar.

Esin'le Selçuk biraz geciktiler, çünkü çocukları almak için Berrak Hanım gelecekmiş, gecikmiş.

Onlar bunu anlatırlarken yine Dilek dibimde bitip, "Çocuklar maraza çıkarıyorlarmış," diye fısıldadı.

"Ne yapıyorlarmış?"

"Odalarından çıkmıyor, Selçuk'la Esin bir şey sorduğunda ya da konuşmaya çalıştıklarında, evet ya da hayır şeklinde tek kelimelik bir sohbet sürdürüyorlarmış."

"Bir tür boykot, ya da protesto, yani..."

"Aynen..."

"O ne diyor bu duruma?"

"Ne desin, bunun kolay olmayacağını biliyordum, sabredeceğim, diyor."

Derken Sırma'yla Deniz göründü. Onlar da trafikten yakınıyorlardı.

Selçuk, "Aslında Nişantaşı'na taksiyle gidip gelsek daha iyi olacak. Oralarda park yeri bulmak, hele de bu akşam, olanaksız," dedi.

Bu arada her gelen Toprak'ı görünce önce bir çığlık atıyor, sonra da sarılıp öpüyordu onu.

"Kızım, iyice özletiyorsun kendini."

"Ama bak böyle ayda yılda bir görününce ne biçim karşılanıyor insan."

"Eee, nasıl gidiyor Güneydoğu'daki çalışmalar?"

"Yavaş, çok yavaş..."

"Neden?"

"Güneydoğu'da koşullar zor, para bulmak zor, insanların kafalarını değiştirmek hepsinden zor. Ama yine de yılmamak gerek. Şiddete maruz kalmış kadınların davalarını alıyorum. Ve ne acıdır ki, bir avukat olarak ben sana yardımcı olacağım, yeter ki ifade ver, dememe karşın, kadınları konuşmaya ikna edemiyorum."

"Korkuyorlar mı?"

"Hem de nasıl.

Özgür karıştı lafa, "Onlar da ne yapsın, kadını korumak kurumsallaştırılmamış ki... Kadına, tamam kardeşim, bırak bu adamı, çek git, demek kolay. Nereye gidecek, parası yok, pulu yok. Babası evine almaz, sokaklarda mı yatsın."

"Bütün ümit kadın koruma evlerinin çoğalmasında..."

"Olacak, o da olacak," dedi Özgür.

"Evet," diye Özgür'ü onayladı Toprak, "ama az önce dediğim gibi, oluyor da çok yavaş oluyor."

"Toprakçığım," diye Melis lafa karıştı, bu kez. "Ben yeni yıl akşamına daha uygun bir soru yönelteceğim sana."

"Bekliyorum."

"Hayatında yeni biri var mı? Ya da Tankut Bey kardeşimiz hâlâ gündemde mi?"

Alkışlar ve gülüşmelerle karşılandı Melis'in bu sorusu.

Toprak elindeki kadehle oynayarak gülümsedi Melis'e.

"Ne kadar da meraklısın. Okulda da böyleydin."

"Kusura bakma ama bizler unumuzu eleyip eleğimizi astığımız için artık bekâr arkadaşların yapıp ettikleriyle eğleniyoruz. Hem hâlâ soruma bir yanıt alabilmiş değilim."

Yine gülüşmeler...

"Tankut hâlâ hayatımda."

"Peki, o zaman niye bu akşam burada değil?" diye sordu Dilek.

"Güzel soru! On puan..."

"O, kendi arkadaşlarıyla eğleniyor, ben de benimkilerle..."

"Ooo, özgür kadın..."

"Ve özgür erkek..."

"Bunca tantanayı gerektirecek bir şey yok. Bizimki açık ilişki..."

"Vaayy..."

"Şu halinize bakın..."

"Ne varmış halimizde?"

"Çocuk gibi tepki veriyorsunuz. Büyüyün artık! Biz birbirimizi seviyoruz ama birbirimizin hayatına karışmıyoruz. İkimiz de kendi arkadaşlarımızla görüşmekte özgürüz. Bunda da bir sakınca görmüyoruz, şükürler olsun."

"Bu arkadaşların cinsiyetini öğrenebilir miyiz?"

"Ne kadar statükocusunuz."

"Yine cevap alamamış durumdayım."

Kahkahalar arasında süren bu konuşma giderek erkeklerin de ilgisini çekmeye başlamıştı.

"Peki, Tankut kardeşimizin grubunda özel bir dişi arkadaşı var mı? Şöyle iyi anlaştığı..."

"Evet, aslında var," dedi Toprak, saçlarını meydan okurcasına geriye atarak.

"Ve –bu gece onlar hep birlikteler..."

"Helal olsun şu Melis'e," diye yine kulağıma fısıldadı Dilek. "Anında çözdü durumu..."

"Neyi çözdü?"

"Bak bir de soruyor! Kızım insan sevdiğiyle yılbaşı gecesi birlikte olmaz da ne zaman olur. Ha?"

"Yani?"

"Yanisi şu ki, Tankut kardeş burada Toprak'ın yanında değil de öbür taraftaysa ve tekrar ediyorum, bu gece de yılbaşı gecesiyse, bu işte bir iş var. İşte Melis bu mantık üstünden yürüdü ve olayı çözdü! Kapiş?"

"Korkulur sizden..."

Toprak ise hâlâ savunmadaydı.

"Tankut gerçekten bozuluyor bu tür laflara. Ben erkek, o kadın diye niye arkadaşlık edemeyelim ki, diyor."

"Abi, helal olsun! Tuttum ben bu Tankut'u..." sesleri yükseldi erkekler kanadından.

Tartışma giderek kızışıyordu.

"Aslında bir grubumuz var, çoğunlukla birlikteyiz ama onunla aynı spor salonuna gidiyorlar, sonra bazen oradan çıkınca oturup bir kahve içiyorlar filan. Yani, öyle tasarlanmış çıkmalar değil de, rastlantısal desek daha doğru olur. Bizim ilişkimizse bildik çerçeve içinde sürüp gidiyor."

"Peki Toprak," dedi Esin, "Tankut'un arkadaşlık yaptığı kıza hiç bozulmuyor musun?"

Daha Toprak ağzını açmadan Dilek atıldı.

"Niye kıza kızacakmış ki?"

"Ne bileyim, insanın tehlikeli bulduğu biri varsa, onu kıskanır da ondan..."

"Kıskanabilir ama kızmaya hakkı yok," dedi Dilek parmağını sallayarak. "Hem de hiç yok."

"Nedenmiş?"

"Çünkü kızılacak biri varsa o da Tankut'tur da ondan.

"Toprak'ın sevgilisi kim?

"Tankut.

"Dolayısıyla, bu Tankut'u bağlar, karşısındaki kızı bağlamaz. Kızın bir sevgilisi varsa, ona ancak o sevgili bozulabilir, Toprak değil.

"Bu konudaki genel tutumu hiçbir zaman anlayabilmiş değilim. Kızım, demek geliyor içimden, sen kızacaksan sevgiline kız. O, niye sen varken arkadaşlık ayaklarında başkasına yazılıyor? Öyle, değil mi? Haksız mıyım?"

Toprak, hırsla masaya vurdu.

"O kadar, o kadar şekilcisiniz ki, ne dediğimi anlamıyorsunuz bile.

"Bizim ilişkimiz güven üzerine kurulu, diyorum iki saattir. Biz nenem zamanının anlayışıyla yürütmüyoruz bu ilişkiyi. Hayata daha uygar bir pencereden bakmayı bir denesenize..."

"Bak kızım," dedi Melis, en anaç haliyle, "siz böyle son derece uygar takılırken, takılırken, bir de bakmışsın Tankut elinden uçup gitmiş –tabii eğer bu senin için önemliyse; yok değilse o zaman zaten sorun yok, ne yaparsa yapsın, der, çıkarsın işin içinden."

"Toprak," dedi Dilek, "yanlış anlama, biz burada özellikle senin özel hayatını didikliyor değiliz. Sen bir tavır koydun ortaya... bir fikir attın ve bunu savunuyorsun. Bense seninle aynı fikirde değilim, onun için karşı tezi savunuyorum."

Meydan okurcasına kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu Toprak.

"Tamam, dinliyorum."

"İnsanlar hangi kültürden olurlarsa olsunlar, ister Avrupalı, ister Amerikalı, ister Türk, evlilik kuralları ya da seninki gibi epeyce bir süredir devam eden ilişkilerin temel esasları değişmiyor!

"Ne kadar modern, ne kadar uygar geçinilirse geçinilsin, önünde sonunda tepkiler, duygular, duyarlılıklar aynı oluyor. İnsanız be kardeşim, insan...

"Severiz de, sevdiğimizi kıskanırız da...

"Tekrar ediyorum, bunu Tankut için söylemiyorum, genelde bu tür arkadaşlıkların sonu, ender istisnalar dışında, sarpa sarıyor.

"Biraz birlikte spor yapalım, biraz chat yapalım. Aman ne güzel, bir gün de şuracıkta baş başa bir yemek yiyelim derken... asıl ilişkide zedelenmeler başlıyor. Bu sadece Tankut için değil, senin için de geçerli. Bunlar zararsız küçük flörtler dersen, anlayışlı olmak gerek dersen, bu, zamanla asıl ilişkinin doğasına aykırı düşüyor. Ve, en başta da senin partnerin tepki veriyor."

"İyi valla," dedi Toprak, "buraya geldiğime geleceğime pişman ettiniz beni."

"Canım, fikir tartışması yapmıyor muyuz şurada, Dilek'in dediği gibi sen bir tutumu savunuyorsun, o başka bir tutumu," dedi Melis.

"Biz de dinliyoruz," dedi Esin, havayı yumuşatmaya çalışarak.

Dilek atıldı, "Söylemek istediğim bir şey daha var, arkadaşlar. Onu da söyledikten sonra konuyu kapatıyoruz."

"Niye kapatıyorsun Dilek, bak ne güzel eğleniyorduk," dedi Kaan, ağzı kulaklarında.

"Bütün bu konuştuklarımızı, sözün özü diyerek özetlemek istiyorum. Bir gerçek arkadaşlık var; bir de arkadaşlık kisvesi altındaki küçük beğeniler, küçük flörtler...

"Onun için kimse benim karşıma çıkıp da biz açık fikirli insanlarız, sadece arkadaşlık yapıyoruz, demesin. Hele bir yanda ciddi bir ilişkisi varsa... Yemezler! Konu kapanmıştır."

"Ne kadar faşizan bir tutum," dedi Toprak.

Kesibe bu tartışmayı hayretle izliyordu.

"Kesibe," dedim, "zaman zaman bizim toplantılarımızda böyle hararetli tartışmalar olur, Allahtan dostluğumuz çok eskiye dayanıyor da, kimse kimseye darılmıyor."

Tam o sırada kapı çalındı.

"Hayırdır?" dedim, çünkü tüm davetliler gelmişti.

Bir koşu gidip kapıyı açtım ki, karşımda tüm ihtişamıyla çıtır Banu duruyor.

Ve yanında bir delikanlı...

Bu da nerden çıktı, diye düşünürken, Özgür arkamdan yetişti.

"Hoş geldiniz çocuklar, geçin içeri. Ben de nerede kaldı bunlar, diyordum."

Çıtır Banu, "Trafiğe takıldık, sonunda arabayı bir yere çektik, bir taksiye atladık ve işte buradayız," dedi.

"Aslan kızım benim," dedi Özgür, çıtırmın sırtını sıvazlayarak. Sonra, "Arkadaşlar, işte benim sağ kolum Banu, bu da nişanlısı Murat. Bak Banu, bunlar da Serra'nın can dostları..." diyerek, ha ben oradaymışım, ha değilmişim, başladı tanıştırma turuna...

Anlaşılan Özgür çağırmış bunları. İyi de insan bir söylemez mi... Hem bakalım ben istiyor muyum... Toplanmışız şurada biz bize... Ve aramızda kelalaka bir çift.

Serin dur Serra, serin dur, deyip duruyorum, kendime. Bir yandan da bunlar bütün gece bizimle mi kalacaklar, diye daral geliyor.

Özgür alelacele onlara iki tabak hazırladı. Oysa ötekilere ne ikram ne bir şey.

Aslında böyle bir gayretkeşliğe hiç gerek yoktu, çünkü bu bir açık büfe, her şey sehpaların üstünde. Kendileri de pekâlâ alabilirlerdi.

Ayıp olmasın diye yüzüme sahte bir gülücük yapıştırıp yanlarına gittim.

Çıtır Banu, "Özgür Bey, sağ olsun, bizi davet etti. Rahatsız etmeyelim, dediysem de dinletemedim," diye bir açıklama yapma gereği duydu nedense.

"Ne kadar iyi etmiş," dedim, en sahtekâr halimle. "Bütün gece bizimle olursunuz artık."

"Ne yazık ki az sonra gitmek zorundayız."

"Yaa, çok üzüldüm. Kalsaydınız..."

Nasıl? Sahtekârlık paçalarımdan akıyor, değil mi?

"Arkadaşlarla program yapmıştık ama Özgür Bey ısrar edince, kırmayalım, dedik."

"Ne iyi ettiniz."

Özgür yine yanımızdaydı.

"Nasıl Banu, şarabı beğendin mi?"

"Çok güzel."

"Bu markayı ilk kez aldım da..."

Çıtır, bardağını uzatarak, "Bir tadına bakın isterseniz," dedi.

Buna karşın bizimki, "Merak etme, bardağın öbür yanından içerim," diyerek aklı sıra espri yaptı ve kızın bardağından bir yudum aldı.

Sanki o bir yudumu almasa ölür!

Ne alakası var yaa, ne alakası var.

O kadar merak ediyorsan, koyarsın bir başka bardağa, içersin...

Bu kadarla kalsa yine iyi...

"Banu, bu gece ne kadar şıksın."

"Teşekkür ederim, Özgür Bey."

Allahı var, kızın falsosu yok.

Ama bizim Özgür –baştan aşağı falso, falso, falso...

Bu kez kızın yakasının ucundaki işlemelere dokunarak, "Çok yakışmış, çok şık," demez mi...

Hani insan gerçekten yakın dostuna dokunarak konuşur ya, aynen öyle.

Yaa kardeşim, bu senin asker arkadaşın değil, sınıf arkadaşın değil, şunun şurasında ne kadar zamandır tanıyorsun.

Ne bu?

Bardağından yudum almalar, yok şıkmış diye yakasını ellemeler...

Az önceki konuşmalar zaten sinirimi bozmuştu. Tam da o konuşmaların üstüne bu haller bana bir batsın, bir batsın.

Kısa bir süre sonra çıtırla nişanlısı teşekkür ederek gittiler.

Biz de yiyip içtikten sonra on bire doğru Nişantaşı'nın yolunu tuttuk.

Ne olmuş o Nişantaşı öyle... Hayal âlemi gibi... Şıkır şıkır...

Her mağazanın önünde değişik bir yılbaşı ağacı... Kimi klasik, kimi çok modern, hatta uçuk... Yol kenarındaki ağaçlara renkli toplar mı asılmamış; dergi kapakları mı...

Ağaç gövdeleri ışıklı kordonlarla mı sarılmamış. Ve orta yerde bir orkestra... Gecenin koynunda o müzik...

Durup dinledik. Özgür arkamdan gelip bana sarıldı, yavaşça yanağımdan öptü.

Ona kızgındım, öte yandan o hiçbir şeyin farkında değildi. Ne Banu'ya yaptığı lüzumsuz, anlamsız davranışların ne de benim öfkemin ayırdındaydı.

"Anımsıyor musun," diye fısıldadı kulağıma, "seninle böyle güzel bir gecede oturmuş, yıldızlara bakıyorduk ve uzaklardan bir caz parçası bize ulaşıyordu. Sen, cazın geceye ne kadar yakıştığını söylemiştin."

"Nasıl hatırlamam."

"Ve o gece seninle ilk kez öpüşmüştük. Sonra da sen bana çok kızmıştın."

Eğildi, bu kez dudaklarımın kenarından öptü.

"Ayıp oluyor ama," dedim, "etrafta bu kadar insan var."

"Bu gece yılbaşı," diyerek beni kendine doğru çevirdi ve öpüştük.

"Neyse, bu kez bana kızmadın," dedi Özgür, gözlerinin içi gülerek.

Ah Özgür, bazen öyle dikkatsiz davranışların var ki... Sana kızmaktan kendimi alamıyorum, öte yandan, seni öyle seviyorum ki...

Sokakları dolaştık, müzik dinledik, bazı restoranların önünde yiyecek içecek satıyorlardı, sırf almış olmak için bir şeyler atıştırdık.

Vee havai fişekler atılmaya başladı.

Aman Tanrım, o ne güzel görüntü.

Peş peşe patlıyor, sonra yıldızlardan oluşmuş bir şemsiye gibi açılarak üstümüze yağıyordu.

Yeşiller, kırmızılar, beyazlar, sarılar...

Renk renk, desen desen havai fişekler.

Sonlanana dek durup izledik. Biraz daha sokaklarda yürüdük. En sonunda sempatik bir bara girdik. Ufacık bir yer. Orada yeni yıla hep birlikte son kez kadeh kaldırıp birbirimize iyi yıllar, güzellikler ve sağlık diledik.

İlk kalkanlar Toprak, Esin ve Selçuk oldu. Biz biraz daha oturduk. Burak'la Kesibe başka bir yere kayboldular.

Sıla'yla Serhat zaten Dileklerde kalıyorlar, onlar hep birlikte gittiler. Biz de Sırmaları alıp evimizin yolunu tuttuk.

Yattığımızda saat beşe geliyordu.

Ben hep Özgür'e sarılıp uyurum.

Yine tam sarılacaktım ki, aklıma bana hiç danışmadan Banu'yu çağırması geldi. Üstelik benim o kıza gıcık olduğumu bile bile...

Böyle kızgın ya da üzgün olduğum zaman, çok tuhaf ama buz gibi soğuyorum ondan. Bunu da bir tek sana söylüyorum zaten.

Ve o zaman sarılmıyorum ona.

Küsüyorum anlayacağın.

Tabii o bunun hiç farkında değil ama olsun, ben kendimce tavır koyuyorum ya...

Yatağa girdiğimi hissedince, uykulu uykulu, "Çok güzel bir geceydi Serra, ellerine sağlık," diyerek bana teşekkür etti.

Kendimi tutamadım. "Banu'yla nişanlısını çağırdığını niye bana söylemedin?"

"Bilmem! Öyle laf arasında, bize uğrayıverin, demiştim. Yani ağır buğur bir davet değil."

"Kız, Özgür Bey ısrar ettiği için geldik, dedi. Bir de ağır buğur davet etseydin bari..."

Özgür birden döndü ve sıkı sıkı sarıldı bana.

"Ne laf anlamaz kadınsın! Benim biricik sevgilim sensin. Senden başkası yok benim için. Lütfen, bu güzel kafanı böyle saçma şeylerle yorma da uyuyalım artık."

İşte yeni yıla böyle girdik, sevgili defter.

Hiç de fena değil, değil mi?

5 Ocak, Cuma

Bugün babaannemin onur konuğu olduğu bir aile toplantısı düzenlendi.

Tabii dedemlerde...

Canım dedeciğim, şerefe yatağından kalkmış, divana uzanmıştı.

Halsiz, çok halsiz.

Onun bu hali hepimizi çok üzüyor. O kadar ki, mecbur olmadıkça hastalığını konuşmama kararı aldık. Yapılması gerekenleri yapıp üzücü yorum ve tartışmalara girmiyoruz artık, çünkü bunun bizleri yıpratmaktan başka bir işe yaradığı yok.

Bizimle olduğu her günü kâr sayıyor, onu rahat ettirmeye, olabildiğince oyalamaya çalışıyoruz.

Ailesini bir arada görmek en büyük mutluluğu... İşte biz de bunun için sık sık dedemlerde buluşuyoruz ama ben her buluşmayı yazmıyorum çünkü onu böyle solgun ve hal-

siz görmek beni öylesine hüzünlendiriyor ki, bir de oturup bunu sözcüklere dökmek... nasıl ifade etsem... acı veriyor.

Neyse gelelim daha güzel laflara...

Anneannem sofrayı donatmıştı yine.

Murat Enişte masanın başına dikilmiş, yemekleri inceliyordu. "Hmmm, sağ olsun kayınvalidem benim Çerkeztavuğunu unutmamış."

"Nasıl unuturum," dedi anneannem, sonra Özgür'le Deniz'e baktı. "Ayva ve kabak tatlılarını da unutmadım."

Özgür ayva tatlısına bayılır, anlaşılan Deniz de kabak tatlısını seviyor.

Dedem oturduğu yerden seslendi, "Ohoo hanım, sen de damatları sağlama aldın bakıyorum. Kızlarının sevdiklerini de yaptın mı bari? Ya, torunların?"

"İnsaf, baba," dedi annem. "Kadıncağızın sadece iki eli var."

"Nohutlu, tavuklu pilavı da yaptım."

"Yaşa anneanne!" diyerek bağırıştık Sırma'yla.

O da bizim favorimiz.

Ve zeytinyağlı biber dolması, bir de salçalı et... Anneannem, babaannemi masanın başına, dedemin yanına oturttuktan sonra bize seslendi.

"Haydi çocuklar, buyrun sofraya..."

Yine o kalabalık aile yemeklerinden birini yaşıyorduk. Bu kez Özgür ve Deniz'den sonra ortalarda olmamasına karşın Sırma'nın bebeği de katılıyordu soframıza.

Ne güzel!

Sırma, "Deniz'le ben size bir şey söylemek istiyoruz," dedi.

"O kadarını biliyoruz," dedim, "bir bebeğiniz olacak."

"Sulu sen de..."

"Sus Serra," dedi annem. "Haydi Sırma, söyle bakalım, meraklandırdın bizi."

"Deniz Dubai'ye dönecekti, ben ise bir süre daha burada kalacaktım ya."

"Evet..."

Eyvah, dedim içimden, tam işleri düzeltmişken, bu kız yine bir antikalık yapmış olmasın... Teyzemle eniştem de kuşku dolu bakışlarla dinliyorlardı Sırma'yı.

"Biz konuştuk..."

"Evet?"

"Ve ben bir karar aldım."

İçimden, lütfen lafı uzatma da söyle, diye bağırıyordum ona.

"Dubai'ye Deniz'le birlikte dönmeye karar verdim."

"Yaa..."

Herkes şaşkındı.

Yüzlerindeki ifade, sevinelim mi, üzülelim mi, şeklindeydi.

"Tabii, çok iyi olur ama biz kendimizi senin bir süre daha burada kalacağın fikrine alıştırmıştık da..." dedi teyzem, biraz bozuk.

Eniştemse, "Bence iyi fikir. Sırma'nın burada kalmasına zaten bir anlam verememiştim," dedi.

"Aman Murat, sen de..."

"Ne kızıyorsun Defne, sen düşünceni söyledin, ben de kendiminkini söylüyorum. Deniz orada, Sırma burada... Hani bir zorunluluk olsa neyse... Öyle bir şey de yok. Eee, öyleyse?" dedikten sonra Sırma'ya döndü, "Aferin kızım, en doğrusunu yapıyorsun."

Anneannem, "Doğru da, bebek için burada hazırlık yaparız, hem de kızımızla biraz daha hasret gideririz, diye düşünmüştük," dedi, o da aynen teyzem gibi bozuk...

Bu kez dedem girdi devreye.

"Dubai'de bebek için hazırlığın âlâsını yapar. Herkesin yeri, eşinin yanı. Mızmızlık yapmayın, bırakın kızı gitsin."

Doğrusunu istersen, ben Sırma'nın gideceğine sevindim. Demek işler yolunda... Demek, biraz daha düşüneceğim, lafları kalktı ortadan.

Hoş, artık bir de bebek var gündemde. Kızımızın onu da gözeterek davranması gerek.

Gözlerini hepimizin üzerinde gezdirdi dedem.

"Bakın, hayatta böyle bir sofrada oturabilmek, böyle bir sofraya sahip olmak kadar büyük mutluluk yoktur.

"Siz bizim hayatımızın neşesi, rengi, gayesisiniz. Bir çocuk büyürken annesiyle babasına her gün ama her gün değişik mutluluklar yaşatır. Gülersin, ağlarsın...

"Onun okuduğunu, diplomasını eline aldığını görürsün, göğsün kabarır.

"Sonra evlenir. Yuva kurar. Bu da çok büyük bir sevinçtir. Sevinirsin çünkü evladın artık hayatta yalnız değildir. Senden sonra onu kollayacak, ona destek olacak biri vardır hayatında. Hele de o kişi içine sinmişse, ölüme bile daha rahat hazırlanırsın.

"Gözün arkada kalmaz, evladın emin ellerdedir.

"Ve bir de evladın bebek beklediğini söyledi mi, işte bu işin doruk noktasıdır.

"Neden mi?

"Çünkü, evladın artık bir aile olmuştur.

"Çocuksuz birliktelikte hep bir şeyler eksik kalır.

"Aile olmanın zenginliği bambaşka.

"Çocuk, insana özveriyi, hoşgörüyü, koşulsuz sevmeyi öğretir.

"Ve bu da insana büyük bir olgunluk katar. Bencillikten uzaklaştırır, hayata başka bir açıdan bakabilmesini sağlar. Hayatının anlamını derinleştirir.

"İşte onun için, karı kocalık çok güzel bir şey ama aile olmak –işte o bambaşka.

"Bakın sizler uzaklardasınız. Çocuklarımızla, eski zamanda olduğu gibi aynı evde yaşamıyoruz ama anneannenizle bizim hayatımız öylesine dolu ki...

"Derya ne yapmış; Defne'yle Murat nereye gitmişler; Sırma'nın bebeği olacakmış, Serra, çalıştığı şirkete ortak olmuş.

"Ve evin her tarafındaki fotoğraflarınız...

"O kadar sizlerle dolu yaşıyoruz ki, hiç yalnızlık çekmiyoruz.

"Ama ya Derya'yla Defne olmasalardı, bir düşünün, hayat bizim için ne kadar kuru olacaktı.

"Onun için Sırmacığım, ben çocuk sahibi olmayı çok ama çok önemsiyorum ve senin bu haberinin bizi ne kadar mutlu ettiğini bilmeni istiyorum.

"Düşün ki senin sayende anneannenle ben torun çocuğu göreceğiz.

"Bu ne zenginliktir."

Dedem böyle konuşunca, hep o aptal gözlerim dolar. Ne var bunda ağlayacak diye kızarım kendime. Ama yine de gözlerim dolar.

Murat Enişte sanırım bu duygusal havayı biraz olsun dağıtmak için, "Ama şimdi bazı gençler çocuk yapmamaktan yanalar."

"Halt etmişler..."

Biz kıkırdaştık, anneannem kızdı. "Ne biçim konuşuyorsun öyle Cevat."

Eniştem devam etti, "Dünyanın geleceği karanlık, böyle bir ortamda çocuk doğurulmaz, diyorlar."

"Zıpçıktı lafları bunlar. Bu dünya neler gördü, neler. Ne savaşlar, ne kıtlıklar yaşandı ama insanlar yine de çocuk yaptı, en karanlık günlerde bile o mutluluğu yaşadı.

"Hem belki yarın her şey daha da iyi olacak. Kim böyle şeyler konusunda kesin konuşabilir ki..."

"Ama dedeciğim," dedim, "bazıları madem istemiyor, onların çocuk yapmaması daha doğru bence."

"Evet," diye beni destekledi teyzem, "örneğin bazı kadınlar asla anne olmamalı, diye düşünmüşümdür hep."

"İyi! O zaman gitsin kendini Sarayburnu'ndan denize atsın!"

Haydaaa...

Bu laflar üstüne herkesten kahkahalar koptu.

Zaten dedemin iki final cümlesi vardır.

Bir: "Gitsin kendini Sarayburnu'ndan atsın."

İki: "Ne haliniz varsa görün."

"Ama dede sen de biraz haksızlık ediyorsun, gibime geliyor. Ya o kişinin çocuğu olmuyorsa?"

"Allah Allah, ben size derdimi anlatamıyorum. Çocuğu olmuyorsa, buna kimse bir şey diyemez ki, kızım. Olmuyor ama istiyorsa da, bunun çareleri var şimdi. Doktora gider, filan... Yine çözüm bulunamazsa, anasız babasız bir bebeği evlat edinir, bağrına basar. Hem bir insan kurtarmış olur, hem de evlat sahibi olmanın mutluluğunu yaşar.

"Zaten insanoğlu emeğini sever. Doğurduğu kadar, belki daha da fazla, verdiği emeği sever.

"Ya da Defne'nin dediği gibi ana olamayacak, bu işin altından kalkamayacak bir kadındır; o da kendini bilir ve bu işe kalkışmaz.

"Tabii bir de bakabileceği, iyi yetiştirebileceği kadar çocuk yapmalı insan; çocuğu olsun dedikse, aç açık bir sürü çocuğun ana babası olmanın hiç âlemi yok. Bu, ne ana babaya ne de o çocuklara mutluluk getirir.

"Bunların hiçbirine diyeceğim yok. Benim kızdıklarım, şu veya bu nedenle çocuk sahibi olmayıp sonra da dönüp sanki marifetmiş gibi, bunun propagandasını yapanlar...

"Yok bu dünyaya çocuk getirilmezmiş!

"Dünyayı kurtarmak sana mı kaldı.

"Yok doğuranlara laf etmeler, yok çocuklara düşmanlıklar...

"Akıllı insanın davranışları böyle mi olur?

"Kendi bencilliğinin, kendi kompleksinin savunmasını yapmasın. İlle de benim yaptığım en doğrusu havalarına girip aklı kıtları şaşırtmasın. O değerli fikirlerini kendine saklasın. Bütün anlatmak istediğim bu," diyerek tartışmaya bu kez gerçekten noktayı koydu dedem.

Güzel bir aile yemeği daha sona ermişti. Her zaman tam kadro bir arada olamadığımız için, böylesi günler benim için o kadar değerli ki...

Sırma ve Deniz'le vedalaştık çünkü Sırma havaalanına gelmemizi istemiyordu.

"İkinizin de işi var, hem sen artık patronsun kızım, gecikmek olmaz. Dedemlerle de evde vedalaşacağım, sadece anne babalar gelecek."

Haklıydı; hüzünlü oluyordu vedalaşmalar.

Sıkı sıkı sarıldık birbirimize.

"Sırmacığım, senin için çok mutluyum. Bundan sonra her şey daha güzel olacak. Bebişimize iyi bak, vara yoğa sinirlenip onu tedirgin etme. Ona güzel müzikler dinlet. Teyzesi olarak, senden hesap sorarım sonra."

"Her şey için teşekkürler," diye kulağıma fısıldadı Sırma. "En zor zamanımda sana geldim ve sen bana kucak açtın. Sen olmasan ben bu kadar çabuk toparlanamazdım."

"Saçmalama. Sen de olsan, aynı şeyi yapardın."

"Ne fısıldaşıyorlar bunlar yahu?" diyen dedemin sesi yankılandı odada.

"Kolay mı, vedalaşıyorlar," diye yine sevgili anneannem kolladı bizi.

Dışarı çıktığımızda Özgür, "Serra, şöyle biraz yürüyelim mi?" dedi.

"Gece o kadar güzel ki, ben de aynı şeyi söyleyecektim sana." Mis gibi bir hava vardı dışarıda. Soğuktu. Enerji veren, insanı dipdiri yapan bir soğuk.

Birbirimize sarılıp rıhtım boyu yürüdük. Daha sonra Akıntıburnu'ndaki banklardan birine oturduk. Tam karşımızda Kuleli'nin ışıkları simsiyah denize vuruyordu. İleride Boğaz Köprüsü'nün ışıltısı, araba farlarına karışarak ışıktan çizgiler oluşturuyordu.

Arada bir, bir tanker karanlıkta, hayalet gibi süzülüyor, ışıksız bir motorun pat patları gecenin sessizliğinde yankılanıyordu.

"Bu akşam baktım da," dedi Özgür, "Ne güzel bir aile topluluğuydu. Dedenin söylediği gibi, öylesi bir sofraya sahip olabilmek en büyük mutluluk."

"Senin de güzel bir ailen var."

"Evet, şükürler olsun," dedi Özgür. "Zaten seninle bu kadar iyi anlaşmamızın nedenlerinden biri ailelerimizin ve onların bize verdiği değerlerin bunca benzemesi.

"Birbirini sevmek, birbirine destek vermek...

"Saygılı olmak; büyüğe de, küçüğe de...

"Görevlerini elinden geldiğince yapmak...

"Dürüst ve vicdanlı olmak...

"İşte sana da, bana da bunlar öğretildi, onun için seninle aynı dili konuşuyoruz."

"Bizim bir Doğanay Hocamız vardı, Özgür. O, senin saydıklarına evrensel değerler, derdi. Dürüstlük, vicdan, sevgi, saygı, aile ve dostluk bağları...

"Ve çocuklar, derdi, pek çok moda gelir geçer; siz evrensel değerlere sıkı sıkı sarılın ve o çizgide yaşayın, pişman olmazsınız. Uzun vadede mutluluğu ancak bu değerler verebilir size."

"Ne kadar haklı," diye mırıldandı Özgür, sonra dönüp bana baktı.

"Umarım bir gün bizim de böyle bir ailemiz, böyle bir soframız olur."

"Olacağından eminim."

"Ooo, pek eminsiniz bakıyorum, Serra Hanım."

"Biz böyle gördük, böyle öğrendik, Özgür Bey."

"Vay Serra vay... Harikasın!"

Evet, sevgili defter, gördüğün gibi Özgür zarif bir biçimde, aile olmaya hazır olduğunu ima etti. Aslında o bu fikre çoktan hazır ama bana baskı yapmak istemiyor. Bunu hissedebiliyorum.

Bana gelince...

Eğer bu bir işaretse...

Bebeklere daha bir alıcı gözüyle bakmaya başladım.

Örneğin, geçen gün kendimi bebek eşyaları satan bir butiğin camına yapışmış yakaladım. Dahası, ne yaptım biliyor musun, sevgili defter, tanıdık kimse var mı diye, sağa sola bakındıktan sonra butiğe daldım.

Hemen yakama yapışan satıcı kızı, gerekirse size haber veririm, diyerek başımdan savdım vee o minik giysileri incelemeye koyuldum.

Aman Tanrım, ne şeker giysiler, mini mini güneş şapkaları, hele de o minik lastik pabuçlar var ya, öl onlara öl.

Küçücük montlar, kot pantolonlar...

Ya çoraplar... Renk renk, çeşit çeşit ve miniminnacık.

Yumuşacık, sesli kitaplar... oyuncaklar.

Sevimli mama önlükleri...

Artık orada ne kadar kaldım bilmiyorum.

Sonunda, rüyada gibi çıktım o butikten.

Şimdi şu yaptıklarıma ne anlam vermeliyim?

Artık ben de hazırım demek mi bu?

İnanmıyorum!

Ben ve...

Olacak şey değil.

Ama...

Biliyor musun, sevgili defter, düşüncesi bile içimi ılık bir duyguyla doldurdu.

Sevindim!

Sanki bir şey varmış gibi sevindim.

Yepyeni bir heyecan sardı varlığımı.

Bir beklenti...

Heyecanlı bir beklenti.

Acaba çocuğumuz kız mı olur, erkek mi?

Acaba bana mı benzer, Özgür'e mi?

Özgür'ün iyi bir baba olacağından hiç kuşkum yok. İkimizin de ailesi nasıl da sevinir böyle bir habere...

Ya Sırma?

O da çok sevinir, hemen hayaller kurmaya başlar, çocuklarımızla ilgili.

Aman Tanrım, laflara bakar mısın?

'Sırma'yla benim çocuklarımız...'

İnanılmaz! İnanılmaz!

Galiba ben artık hazırım.

Şu satırlara bir kez daha göz atınca hazır olduğum anlaşılıyor.

Şimdi yapılacak...

Önce bu duyguyu iyice bir hazmetmek.

Sonra?

Sonrası da Allah'a kalmış artık.

29 Ocak, Pazartesi

Bu sabah işler acayip yoğundu.

Telefonlar çalıyor bir yandan, insanlar girip çıkıyor öbür yandan...

Bütün bu telaş içinde gözüm Selçuk'a takıldı.

Ohoo, bizim delikanlı sanki bu dünyada değil de, bambaşka bir gezegende.

Yüzünde bir gülümseme, işleri sürdürüyor.

Dayanamadım, yanına gittim.

"Arkadaşım, bu mutluluğu neye borçluyuz?"

"O kadar belli mi?"

"Böylesi bir iş gününde herkes yüzü beş karış asık çalışırken, senin gülücükler saçıyor olman biraz garip değil mi?"

Cevap vermedi, gülümsemekle yetindi.

"Ne iş?" diye ısrar ettim.

Onun üzerine bana doğru eğildi ve, "Serra, ben nişanlandım," diye fısıldadı.

"Ne? Olamaz? Ne zaman?"

"Öğle tatilinde işin yoksa gel, bak sana neler göstereceğim."

Bakar mısınız, bizim delikanlı gizemli takılıyor.

Zaten öğlene az bir zaman kalmıştı. Millet yemek için çıkar çıkmaz, hemen Selçuk'un yanına koştum.

"Evet arkadaşım, dinliyorum," dedim ve karşısındaki iskemleye oturdum. Kurtuluşu yoktu yani... Anlatacaktı!

Gözler ışıl ışıl.

Nasıl da mutlu...

"Tanışalı çok olmadı ama onu görür görmez, işte hayatımın kadını, dedim."

"Seni, seni! Tevekkeli son zamanlarda fısır fısır telefon görüşmeleri yapıp duruyordun."

"Ve çok kısa bir süre sonra evlenme teklif ettim!"

"Selçuk, bu çok hızlı olmadı mı?"

"İçime sinmişse, o da benim için aynı duygular içindeyse, ben de çocuk yaşta değilsem niye bekleyeyim ki, diye düşündüm."

"Haklısın..." diye mırıldandım.

"Ve bu güzel tempoyu, bu ahengi bozmamak için yüzüğü de taktım, yani nişanlandık," dedi yüzüğünü göstererek.

"Tebrik ederim Selçukçuğum, mutluluklar dilerim."

"Sağ ol, Serra. Biliyor musun, ben uzun beklemelere, uzun nişanlılık sürecine inanmıyorum. O kadar uzatınca giderek bazı şeyler bozuluyor sanki. Tabii bu benim fikrim, başkasını bağlamaz. Onun için düğün tarihine de karar verdik, en kısa sürede evleneceğiz."

"Peki, yengemizi nasıl ikna ettin, bu hızlı kararlara?"

"Onun hiç şansı yoktu," diye bir kahkaha attı Selçuk.

"Nasıl yani?"

"Ona öyle bir evlenme teklifi yaptım ki, mümkün değil bana hayır diyemezdi."

"Ne kadar da alçakgönüllüyüz."

"Şu fotoğrafları görünce, bana hak vereceksin," dedi ve bilgisayarının tuşuna basmasıyla fotoğraflar akmaya başladı. Mekân, Selçuk'un evi...

Balonlar... kümeler halinde her köşede balonlar dalgalanıyor.

Yerlerde, koltukların üstünde kırmızı gül yaprakları... bol bol serpiştirilmiş...

Ve her yerde mumlar...

Ama son bir şey var ki... İşte o muhteşem.

Odanın ortasında mumlardan kocaman bir kalp oluşturulmuş.

Sadece mumlarla aydınlatılmış odada yine mumlardan oluşturulmuş dev bir kalp... Alev alev...

Çok ama çok etkileyici bir görünüm...

Baktım, baktım, sonra, "Helal olsun sana Selçuk," dedim. "Haklıymışsın, böylesi bir evlenme teklifine kimse hayır diyemez."

Ne güzel şeyler düşünmüştü Selçuk. Etkilenmiştim.

"Doyamadım, haydi bir kez daha göster şunları," dedim ve birlikte bir kez daha o güzellikleri izledik.

"Evet, şimdi sıra geldi..." dedim ve Selçuk'a baktım. Sorar gibi baktı bana.

"Dekor tamam da, yengemizi ne zaman göreceğiz?" Güldü ve yine tuşa bastı.

Bu kez büyük bir mutlulukla objektife gülümseyen bir çift vardı karşımda.

Ne kadar da yakışıyorlardı birbirlerine. Yengemize gelince... Tam bir fıstık...

"Ne hoş, ne güzel bir kız bu, Selçuk."

"Kişiliği de aynen yüzü gibi güzel," dedi büyük bir içtenlikle...

"Gelinimizi tanıştırırsın artık."

"İlk fırsatta," dedi ağzı kulaklarında.

Bakar mısınız, Selçuk oğlumuzu da baş göz ediyoruz.

"Düğününde kalburla su taşıyacağım, ona göre,"' dedim.

Gülüştük karşılıklı.

Yaa işte böyle...

Bu haber beni nasıl mutlu etti, sevgili defter, nasıl... Böylesi güzellikler insana güç veriyor, hayata olan inancını pekiştiriyor adeta.

3 Nisan, Salı

Pembe yine ortalarda yok!

Öyle de aksi ki...

Hiçbir şey yapmayız, hep evdeyizdir, Pembe saat gibi gelir gider.

Bir misafir olur ya da bir ekstra durum, o zaman ortadan kaybolur; örneğin üst kat komşumuz grip olmuş, yorgan döşek yatıyor. Ben de ona yardım olsun diye, sabah erkenden kalkıp çabucak bir börek yaptım ve mutfağı, nasılsa az sonra Pembe gelecek diye öylece bırakıp çıktım.

Akşam gelince ne göreyim...

Evet, bravo, bildiniz; her şey olduğu gibi duruyor!

Bir haber ver kardeşim, bir haber ver.

Cep telefonun var o kadar...

Ya ben eve misafir davet etmiş olsaydım...

Ya Pembe'ye güvenip falancalara akşam buyrun, demiş olsaydım, ne yapacaktım bu manzara karşısında...

Benim çalıştığımı, zamanımın ne kadar kıt olduğunu biliyorsun; neden bir telefonla durumu bana bildirmezsin...

Bir hışım arayıp tüm öfkemi boşalttım kafasından aşağı ve cevabını dinlemeden çat diye telefonu kapattım yüzüne...

Ne bu yaa...

Adam gibi çalışacaksan çalış, yoksa ben de başımın çaresine bakayım.

Biz de çalışıyoruz burada; hem de uzun saatler ve yorucu tempoda... Bir de seninle mi uğraşacağım. Adam ol, işine sahip çık.

Ben böyle köpürerek mutfağa girip bulaşıkları yıkadım, evi topladım, tam oturacağım, zır –kapı... Açtım –karşımda Pembe...

"Geç kaldın Pembe, ben her işi yapıp bitirdim," dedim.

"Valla özür dilemeye geldim bu saatte. Bak, n'olursun bir dinle beni," dedi ve içeri girdi.

Kovacak halim yoktu herhalde.

Başladı anlatmaya...

"Benim şu kaynana var ya, hastalanmış, köyden getirdiler ve tabii oğlumun evinde kalacağım dediği için bizde kalıyor. Bir sürü görümcem var, hiçbiri oralı değil. Bizim adam da, ben varken anamın başka yerde kalması yakışık almaz, diyor. Diyor da, işin yükü gelip benim sırtıma bindiriliyor."

Kendimi tutamadım. "Ama olmaz ki, biraz da kızları yardım etseler ya..."

"Önemli değil, ben bunu Allah rızası için yapıyorum, hiç gocunmuyorum. Ama sonra hastaneye kaldırılması gerekti ve bu kez Pembe yanında refakatçi kalsın, dendi.

"Benim işim var, dedimse de, bizim adama dinletemedim; ailenin erkeği o ya, onun karısı bakmalı. İşte böyle olunca, ben de son iki gündür hastanede kalıyorum. Kusura bakma, valla seni kızdırdığım için çok üzüldüm, onun için kalkıp geldim, bu saatte. Üstelik seni rahatsız edeceğimi bile bile, ama yarını bekleyemedim."

Her zaman olduğu gibi mazereti vardı, hem de ne biçim...

Ve yine her zaman olduğu gibi çocuğu, kocası, kaynanası ve bilumum aile sorunları öncelikliydi, işiyse listenin en sonunda geliyordu.

Güler misin, ağlar mısın...

"Pembe, ben sana kendimi anlatamıyorum herhalde. Bu anlattıkların olabilir, tamam ama haber ver!

"Haber ver!

"Telefon et ve beni haberdar et!

"İşte benim senden istediğim. Ben gelmedin diye kızmıyorum, bir arayıp haberdar etmedin, diye kızıyorum

çünkü benim de bir hayatım, bir programım var ve senin bu hallerin yüzünden zor durumda kalıyorum."

"Seni arayacaktım aramasına da..."

"Eee?"

"Telefonun şarjı bitmek üzereydi."

Eh, böylesi bir yanıt karşısında ne denebilirdi ki!!!

"Tamam, tamam, bir dahaki sefere mutlaka ara."

"Arayacağım, hiç merak etme."

Özgürle konuştuk da, en büyük sorun eğitimsizlik. Kötü niyet, art niyet yok. Ama iş sorumluluğu nedir bilinmediği için komşu kadına yardıma gidercesine bir çalışma anlayışı var. Altı üstü bir telefon etmemişim, ne var bunda, diye düşünüyor yurdum insanı. Tıpkı ustalarımız gibi, onlar da şu gün gelirim diyorlar, bekle bekle yoklar ortada.

Olacak, o da bir gün olacak, diye birbirimize moral vermeye çalıştık.

Şimdi gelelim ballı habere...

Özgür'ün doğum günü yaklaşmakta ya...

Ve ben özel, çok özel bir şey yapmak istiyorum ya...

Güzel bir sürpriz örneğin...

Şöyle onun bana yaptığı Kaz Dağları sürprizinin karşılığı başka bir sürpriz...

Ve –ampul yandı!

Teknede arkadaşları toplamaya ne dersin, diye sordum kendi kendime.

Yanıt olarak sırtımı okşadım ve, "Müthişsin Serra," dedim.

'Teknede sürpriz doğum günü partisi'...

Şuraya bakar mısınız...

Sadece şu cümle tüm reyting rekorlarını altüst etmeye yeter de artar bile...

Tuttum bu fikri arkadaşlar... Buraya kadar güzel. Ama bundan sonrası...

İşte orası zor, diye derin derin düşünmeye başladım ama moralimi hiç bozmadan adım adım planımı uygulamaya koyuldum.

Şöyle ki, önce birlikte çalıştığımız tur şirketini arayıp tekneler hakkında bilgi aldım. Sonra da bir öğlen atlayıp gittim tekneyi görmeye. Aslında ben o tekneleri biliyorum çünkü pek çok kez yabancı turistler için Boğaz'da tekne turları düzenlemiştik. Sözünü ettiğim şirketin iyi müşterisiyim anlayacağın.

Nitekim Hakan, "Hiç merak etme Serra, sana özel bir fiyat veririz artık," dedi.

E, herhalde yani. O kadar turist götürüyoruz onlara. Tekneyi de beğendim bu arada.

Yepyeni, gıcır gıcır; bu da önemli çünkü bazıları resmen dökülüyor.

En küçük boy. Tam bize göre.

Zaten sadece en yakın arkadaşları davet edeceğim, yoksa altından kalkamam.

Olsun olsun yirmi ya da yirmi iki kişi.

"Ayrıntıları daha sonra görüşürüz Hakan."

"Tamam Serra, hiç merak etme, elimizden geleni yaparız."

Bu da böyle...

Gelelim yemek işine...

İşte bu konu daha zor. Çünkü böyle tekne gezilerinde yemekler ya bir restorana veya otele, ya da bir catering

firmasına sipariş ediliyor. Onlar sadece yemek değil, çatal-dı, bıçaktı, tabaktı, her türlü servis aletini beraberinde getiriyorlar.

Ama bunun karşılığında da sen adamakıllı bir para ödüyorsun.

Ne yapmalı? Ne yapmalı?

Acaba bunu ben kendim yapamaz mıyım?

Annemi aradım.

Fikrimi beğendi ama yiyecek konusunu açınca, "Kızım o kadar insanı, hele de teknede nasıl ağırlarsın?" dedi.

"Bunu yapmak zorundayım çünkü öbür türlü çok pahalıya patlar."

"İyi ama Serracığım, mesele sadece yemekler değil ki. Diyelim ben de sana yardımcı oldum, bir şeyler pişirdik. Bunun sofra örtüsü var, çatal bıçağı var. Onları bulmak bir mesele, tekneye götürmek bir başka mesele..."

"Anne, şayet ben bu planı uygularsam, bana bir-iki börek yapar mısın?"

"Daha da fazlasını yaparım."

"Sağ ol anacığım, eminim Nuran Anne de yardımcı olur; ben şimdi biraz daha düşüneyim," dedim ve telefonu kapattıktan sonra bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladım.

"Neler oluyor?" dedi Selçuk.

Tam da durumu anlatmak için ağzımı açmıştım ki, Bayan Bella, "Yetiştim mi çocuklar? Daha bir şey yemediniz, değil mi?" diye koşturarak içeri girdi.

Baktı henüz kimse yemeğe çıkmamış, "Oh, işte bu iyi oldu," diye kendini koltuğa attı. "Çünkü size muhteşem sandviçler getirdim."

"Oley," dedi Selda. "Bayılırım sandviçe..."

"Şu bizim sokağın aşağısında yeni bir sandviççi açılmış. Sadece ve sadece sandviç yapıyor. Vitrini öyle güzel düzenlemişler ki, dayanamayıp daldım içeri ve dur bir deneyeyim, dedim. Bir lezzetli, bir lezzetli... Tahmin edebileceğiniz gibi anında aklıma kölelerim geldi."

"Kesenize bereket!" diye bağrıştık.

"Selda, ne olur çaycıya söyle de bize içecek bir şeyler getirsin. Haydi çocuklar, açın şu paketi de hep birlikte sandviçlerimizi yiyelim."

Bayan Bella'nın böyle hoş halleri vardır. Pastanede pastaları mı beğendi, hemen bizi düşünür, alır gelir. Pizzacıdaki pizzayı mı sevdi, ertesi gün bizim için ısmarlar.

"Evet, ben içeri girdiğimde bir şeyler konuşuyordunuz sanırım. Yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsunuz."

"Kulak misafiri olabilir miyim, yoksa özel bir konu muydu?"

"Aslında özel bir konu ama sevgili iş arkadaşlarımla paylaşılmayacak kadar değil."

"Keyifli bir şeye benziyor," dedi cin kadın.

"Evet, gerçekten çok keyifli ama uygulamada bazı sorunlar var," dedim ve Özgür için yapmayı düşündüğüm sürpriz doğum günü partisini anlattım.

"Gördünüz mü arkadaşlar, ne kadınlar var. Sevdikleri erkekler için neler düşünüyorlar. Selda, sen nişanlısın. Bak da, öğren," dedi Bayan Bella.

Bizim ofistekilerin diline düşmeye gör, gırgır, şamata ellerinden kurtulamazsın.

"Peki, sonra ne oldu Serra?"

"Tekneyi ayarladım ama yemek sorun olacak gibi," dedim ve annemle konuştuklarımızı anlattım.

Önce bir sessizlik oldu, üçü de düşünüyorlardı.

Sonra Selçuk, "Bunlar sizin yakın dostlarınız, değil mi?" dedi.

"Evet. Hem de en yakın, en eski arkadaşlarımız. İşi biraz geniş tutsam, ohoo kim bilir kaç kişi olurduk. O zaman bu düşündüğümü hayatta gerçekleştiremezdim..."

"Madem bu resmi bir davet değil, madem davetliler yakın arkadaşlarınız, neden kâğıt tabak, bardak, kâğıt örtü kullanmıyorsunuz?"

"Hani şu çocukların doğum günü için kullanılan, marketlerde satılan kâğıt tabaklardan mı söz ediyorsun?"

"Tabii..."

"İyi ama..."

"İyi ama ne?"

"Ne bileyim, ayıp olmaz mı?"

"Aşacan bunları kızım, aşacan. Bizim üniversitede herkesçe sevilen, gerçekten değerli bir hocamız vardı, her yıl evinde öğrencilerine yıl sonu partisi verirdi. Ev, kıyamet gibi kalabalık olurdu. Adam evliydi, çok hoş bir eşi, iki de küçük kızı vardı.

"Ne yaparlardı biliyor musun, masanın üstüne kâğıt örtü serer, kâğıt tabakları, peçeteleri, bardakları ve de dikkat buyrun, plastik çatal bıçakları da masanın üstüne yerleştirir, eşiyle birlikte hazırladıkları lezzetli mi lezzetli yiyecekleri yan yana dizer ve buyrun sofraya, derlerdi bize. İşte, bu kadar...

"Bu arada hiç kimsenin de aklına, ne ayıp, dantel örtü yerine kâğıt örtü konmuş, demek gelmezdi."

"Ama o öğrencilik günleri..."

"Hayret bir şeysin Serra! Ne fark eder ki, arkadaşlar aynı arkadaşlar..."

Bayan Bella'ya baktım.

Omuzlarını kaldırarak, "Valla, bence iyi fikir," dedi.

"Yani sizce ayıp olmaz, öyle mi?"

"Bence tam tersine, daha hoş olur."

"Bak Serra, bu kâğıt takımların partiler için hazırlananları var, cıvıl cıvıl renk ve desenlerde... Sana öyle bir takım alacağım ki, dilini yutacaksın."

"Tamam Selçuk, tamam..."

"Peki, yemek için ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Selda.

"Hem annemden hem de Nuran Anneden yardım alabilirim."

"Annelerin işi bitmez," diye araya girdi Bayan Bella. "Ben de kanepeleri hazırlarım..."

"Serracığım, öyle uğraştıracak, oyuncaklı işlere kalkışma. Bol bol çerez olsun, cips olsun, ayrıca doğranmış salatalık, havuç da bulunsun, diyetliler için. Yani, kolay yenecek şeyler düşün."

"Tabii ki doğum günü pastasını ısmarlayacağım."

"O zaman tatlıya gerek yok."

"Bence de. Ama yiyecekleri daha bol tutmalıyım, mesela patates salatası, makarna salatası filan da ekleyebilirim."

"Güzel! İşte sorun çözüldü."

"Ama ben daha başka hoşluklar da yapmak istiyorum."

"Nasıl yani? Sürpriz parti yapıyorsun ya, daha ne..."

"Ne bileyim, şöyle şov gibi bir şey olsa, eğlenceli bir şey. Tamam, önce sürpriz heyecanı yaşanacak ama heyecan

bitecek, sonra da herkes bir şeyler atıştıracak, dans edecek ama bir şey... bir şey daha olursa, milleti eğlendirecek bir atraksiyon..."

"Ne olabilir... ne olabilir..."

"Çocuklar, benim artık odama gitmem gerek," diyerek Bayan Bella kalktı.

"Ohoo, saat bir buçuk olmuş bile, haydi herkes iş başına... Selçuk fikirlerin için teşekkürler..."

"Ne demek... Her daim emrinizdeyim."

Böylece sürpriz partinin mekân ve yiyecek faslını çözmüş ama şov için hiçbir fikir üretememiş olarak günü sonlandır-mış, eve gidiyordum ki...

Bir ampul daha yandı!

Biliyor musun sevgili defter, bir konuya ciddi biçimde odaklandığında, başka işler yapsan bile beynin sürekli çalışıyor.

Ve hiç ummadığın bir anda –pat ampul yanıyor! Bulmuştum!

İlginç bir şov fikri bulmuştum. Millet bayılacaktı.

Aslanım Serra, deyip şöyle direksiyona vurarak kendimi kutladım.

Arkadaşlar çok başarılı bir doğum günü partisinden söz etmişlerdi, aklımda kalmış. Anlata anlata bitiremiyorlardı. Efendim, o partiyi veren kadın kişi, eşi için özel bir film yaptırmış. Çok hoş ve eğlenceliymiş. Bunu duyduğumda ne güzel bir buluş diye düşündüğümü anımsıyorum.

Evet, evet, ben de Özgür için böyle bir film hazırlamalıyım.

Bundan âlâ şov mu olur? Hem Özgür'e, hem konuklara...

Yarın bu meseleyi bizim Halkla İlişkilerdekilerle konuşmalıyım, diye düşündüm ama dayanamayıp cepten aradım.

Karşıma Şansal çıktı. Bir solukta düşündüklerimi anlatıp, derdime deva bulup bulamayacağını sordum. Şansal aslında dekoratör ama öyle yetenekli ki, sanatın her dalında onu bulabilirsin.

Nitekim, demez mi, "Hiç sorun değil Serra, daha geçenlerde biri için süper bir film yaptık."

"Yaşa sen Şansal! O zaman bana söz veriyorsun ve bu filmi yapıyorsun."

"Tamam, ama biraz düşünmeliyim. Konsepti oluşturunca seni ararım, konuşuruz."

Oldu bu iş! Oldu bu iş!

Sevincimden arabayı durdurup sokakta dans edecektim nerdeyse.

Bundan sonrasına gelince...

Özgür'e belli etmeden, gizlice arkadaşlar davet edilecek ve ağızlarından bir şey kaçırmamaları için sıkı sıkı tembihlenecekler.

Yiyecek, içecek listesi yapılacak.

Tekneyi süslemek için renkli balonlar alınacak.

Pasta ısmarlanacak. Tabii son günlerde...

Film hazırlanınca mutlaka ama mutlaka kontrol edilecek. Zaten ben tamam demeden olmaz. Bu çocuklar yeteneklidirler filan ama sağ olsunlar bazen öyle uçuk şeyler yapıyorlar ki...

Özgür'le bir kriz yaşamak istemem. Tabii, bir de o kâğıt tabaklara bakılacak. Ay, çok heyecanlıyım.

Umarım, yüzüme gözüme bulaştırmadan bu işin altından kalkarım.

Kalkarım, kalkarım.
Evvelallah kalkarım.

15 Nisan, Pazar

Bugün öğleden sonra Sabancı Müzesi'ndeydik.

Picasso sergisini kaçırmayalım diye, orada buluşmaya karar verdik. Birisi çıkıp da, şu gün şurada buluşacağız, demedikçe olmuyor. Haftaya giderim diyorsun, bugün şu işimi yapayım da öyle, diyorsun ve sen bunları söylerken günler sergiyle birlikte akıp gidiyor.

Onun için Esin çok iyi yaptı. Hepimize teker teker telefon edip pazar günü saat ikide Sabancı Müzesi'nde buluşuyoruz, dedi.

Ve –olay bitti!

Günümüzün sürpriz konuğu Burak'tı. Onu görünce hem şaşırdık hem sevindik. Meğer Esin onu da aramış. Buna karşın Selçuk yoktu, atölyede çalışması gerekiyormuş.

Kaan, Ulaş ve Özgür'e bakarak, "Beyler, sizinle gurur duyuyorum," dedi Esin.

"Burak'la gurur duymuyor musun?"

"Ulaşçığım, Burak bizim has arkadaşımız, o bizim bu tür kültürel etkinliklere katılmamıza alışıktır. Lise yıllarından..."

"Sahi mi?"

"Abi, ne diyorsun; hele de o Toprak bir filmler seçerdi ki..." diye yakınınca, bunlar bir güldüler, bir güldüler.

Kaan, "Melis gelmezsem beni eve almayacağı tehdidinde bulundu," dedi.

"Yani onun için buradasın, öyle mi, aşkolsun Kaan..."

"Yok canım," dedi Kaan mahcup mahcup gülerek, "O kadar da değil... de, işte bu tür sergilere pek alışık olmayınca..."

"Tabii, gençliğini diskolarda geçirirsen böyle olur. Zamanında annen elinden tutup seni müzelere, konserlere, tiyatroya götürseydi, bu gibi etkinliklerden çok daha erken zevk almaya başlardın," diyerek kaynanasına dokundurma fırsatını kaçırmadı Melis.

Kayınvalidesiyle anlaşamadıkları o kadar açık ki...

Neyse; Esin önde, biz arkada sergiyi gezdik ve bunca önemli bir sanat olayını bize yaşattığı için ona tekrar tekrar teşekkür ettik.

"Aslında," dedi Dilek, "Picasso hakkında sıkı bir okuma yapıp öyle gelmeliydik."

"İnan aynı şey geçiyordu aklımdan. Hatta bir şeyler okuduktan sonra sergiyi bir kez daha gezmek gerek, diye düşündüm," dedim ve Özgür'e baktım yan gözle.

Kendini savunurcasına ellerini uzatarak, "Benden bu kadar Serra," dedi. "İleriye dönük kültürel ilişkiler açısından şansını fazla zorlamamanı öneririm."

Kırıldık gülmekten... En içten gülenlerse erkeklerdi.

Âlemler valla...

Ama bu gerçekten böyle... Örneğin, geçenlerde operaya gittik. 'Sevil Berberi'ne... konuyu önceden okuyup gidince, bilerek izliyorsun ve bu bambaşka bir keyif oluyor. Tıpkı yabancı bir ülkeye, o ülke hakkında okuyup, bilgilenip gitmek gibi... Öbür türlü, öylece bakıyorsun, hiçbir şey anlamadan.

"Çocuklar, Rumelihisarı'ndaki 'Sade Kahve'ye gidelim mi?"

"O da ne?"

"Çok şirin, çok tatlı bir çay bahçesi Kaancığım." Herkes bir ağızdan gidelim, gidelim diye bağrışınca, kendimizi Rumelihisarı'ndaki denize bakan bir masada bulduk.

"Burak, Kesibe bu hafta sonu gelemedi mi?"

"Annesi rahatsızlanmış, onu yalnız bırakmak istemedi."

"Hay Allah, ne yazık. Keşke sen gidebilseydin. Zaten bütün hafta ayrısınız, bir de böyle şeyler çıkınca..."

"Beni ayıplama Melis ama günlerce çalıştıktan sonra bir de Ankara'da hasta evinde oturmak ve ne yalan söyleyeyim hastalık muhabbeti dinlemek... kesmiyor beni."

"Ama insan böyle günlerde eşini yanında ister."

"Önemli bir şey olsa, hiç onu yalnız bırakır mıydım? Ama annesi biraz hastalık hastası... Ufacık bir ağrı büyütülüyor da büyütülüyor ve ille de kızını yanında istiyor. Kesibe de ailesine çok düşkün.

"İlk başlarda ben de atlayıp gidiyordum ama baktım hiç de önemli bir şey yok. Herkeste her zaman olan ağrılar, ufak tefek hastalıklar..."

"Doktoru var herhalde."

"Olmaz olur mu, hem de her türlüsü var."

"O zaman sen neden Kesibe'yi uyarmıyorsun.

"Neden, zaten bütün hafta annenlesin, doktorunu, ilacını ayarla, atla gel, demiyorsun?"

"Denemedim mi sanıyorsun? Ama Kesibe bunu kesinlikle kabul etmiyor ve o zaman aramızda gerginlik yaşanıyor."

"Peki bunun sonu nereye varacak Burakçığım?" diyerek Dilek en son sorulacak soruyu küt diye sordu.

Şöyle bir düşündü Burak.

"Artık kendisinin de bir ailesi olduğu bilincine varana dek bekleyeceğim."

"Sanırım onlar klan halinde yaşıyorlar," dedi Esin.

"Aynen öyle. Büyük ve kalabalık bir aile... Her zaman birinin evinde yemek var ve mutlaka ama mutlaka gidilecek. Biri hasta mı, haydi herkes gruplar halinde hasta evine taşınıyor. Geçmiş olsun ziyaretleri bile günlerce sürüyor; bir kez değil, birkaç kez gidiliyor.

"Yok teyze kızı evlendi; haydi yine günlerce gidiş gelişler. Büyük amca vefat etti; günlerce ölü evine gidiliyor.

"Anne kendini biraz rahatsız mı hissetti, hemen Kesibe aranıyor ve o andan sonra Kesibe hep annesinin evinde, onun yanı başında... Böyle bir düzen onlarınki...

"Benim alıştığım, içinde büyüdüğüm düzense, bunun tam tersi... Biz, akrabalarımızla bile belli bir saygılı mesafeyi koruyarak görüşürüz. Ciddi bir sorun olduğunda, hepimiz bir aradayızdır, kenetleniriz. Ama böyle vara yoğa toplanmak...

"Büyüklerimiz, biz gençlere de saygılıdırlar; evleri var, işleri güçleri var, rahatsız etmeyelim, diye düşünürler. Ama biliriz ki, onların kapıları her zaman, her koşulda bize açıktır."

"Sizin aile daha bir günümüz kurallarına uygun davranıyor, Kesibe'ninkilerse daha geleneksel."

"Evet, öyle. İşte onun için ben de fazla bir şey söylemiyorum ya... Kültür farklılıkları oluyor, ister istemez..."

"Ama bu kız Harvard gibi dünya çapında bir üniversitede okumuş, yıllarca oralarda yaşamış. Diyeceğim, hayata başka yönlerden bakan bir kültürde de bulunmuş. O nedenle, onun daha esnek ve senin beklentilerine daha anlayışlı olması gerekmez mi?"

"Kesibe gerçekten kafalı bir kız, Esin. Zaten ben onun güzelliği ve zarafetinden çok kişiliğine âşık oldum, diyebilirim rahatlıkla. Ama bu konuda... bilemiyorum... sabredeceğim artık. Başka çare yok."

"Sizin hâlâ ortak bir eviniz yok, değil mi Burak?"

"Hayır, Melis. Kesibe, şimdilik ne gereği var, diyor. Aslında haklı. Ankara'da onun küçük bir evi var ama sık sık annesinde kalıyor. Bense, malum bekârlık evimdeyim."

"Peki, ailenin öbür damatları nasıl yaşıyorlar? Kesibe'nin ablaları olduğundan bahsetmiştin..."

"Kardeşim, ne bu yaa," dedi Ulaş, "çocuğu sorguladınız da sorguladınız."

"Haklısın, birader," diye onu destekledi Kaan. "Rahat bırakın arkadaşımızı..."

Melis bir hışım döndü onlara. "Biz eski, hem de çok eski dostlarız. Her şeyi rahatça konuşuruz, ayrıca aramızda yabancı da yok. Sizi saymazsak tabii..."

"Peki, peki sustuk," dedi Ulaş.

Burak güldü. "Aslında böylesine açık açık konuşmak iyi geldi."

"Yaa, gördünüz mü? Evet canım, anlat."

"Dilek güzel bir soru sordu. Büyük ablanın eşi zaten akraba, dolayısıyla sorun yok. Ortanca ablanın eşiyse onlarla yaşıyor. Eskilerin iç güveysi dediklerinden..."

"Oh, desene adam kolayını bulmuş."

"Yoo, kesinlikle öyle değil. Çok aklı başında bir adam, ayrıca kendi işi var, yani hiçbir biçimde aileye muhtaç değil."

"E, o zaman?"

"Kesibe'nin ablası bu şartla evleneceğini söyleyince, o da kabul etmiş."

"Böylece iki numaralı damatla da sorun yaşamıyorlar."
"Öyle..."
"Ama sen arıza çıkarıyorsun."
Gülüştük hep birlikte...
İçini çekti Burak. "Benim uyum sağlayamayacağım bir yaşam biçimi bu. Zaten Kesibe'ye de söyledim."
"Peki, o ne dedi?"
"Zaman içinde bir orta yol bulacağımıza inanıyor."
Melis bana doğru eğilip, "Bunun tercümesi bizim oğlanı yavaş yavaş kendi düzeni içine almaktır," diye fısıldadı.
"Ama," diye sözlerini sürdürdü Burak, "biz birbirimizi seviyoruz, önemli olan da bu zaten."
"Öyle."
"Haklısın."
"Elbette canım..." gibi sözcüklerle hiç de aklımızın yatmadığı bu duruma destek verir göründük.
Ayrıca, kim bilir...
Belki de yürür.
Bizim beyler ayaklandılar, artık gitsek, diyerek. Her birinin yapmayı düşündüğü bir şeyler vardı.
Esin, "Bari biz biraz daha oturalım," dedi.
Baktım Melis'le Dilek de kalmaktan yana, "Siz oturun ama benim gitmem gerek," dedim.
"Otur Serra, ne acele ediyorsun."
"Kalmak isterdim ama eve gidip ütü yapmam gerek."
"Sevsinler ev hanımını," diye dalgasını geçti Dilek.
"Acayip çamaşır birikiyor, tabii ütü de ardından geliyor. Evlenmeden önce bu gibi işler aklıma bile gelmezdi, sanki bir peri kızı onları yıkar, ütüler, yerlerine yerleştirirdi.

"Evlenince, aynı peri kızının işine devam edeceğini sanıyordum, meğer annemin evinde kalmış."

Gülüyorlardı gaddarlar...

"Neyse," dedi Esin, "ütün biraz beklemek zorunda, çünkü sizinle konuşmak istediğim önemli bir konu var. Üçünüzü bir arada yakalamışken..."

"Çocuklarla ilgili, değil mi?"

"Evet."

"Nasıl da bilirim! Sorunların kokusunu almakta üstüme yoktur."

"Melis, bir sussan da Esin'i dinlesek."

"Haydi, anlat canım."

"Biliyorsunuz, Ceren'le sorun yaşıyoruz."

"Hâlâ devam ediyor mu?"

Dayanamayıp lafa karıştım. "İlahi Dilek, bu öyle kolay kolay atlatılabilecek bir durum değil ki... Kendi deneyimime dayanarak söylüyorum, onlar şimdi en başta annelerine kızıyorlardır. Bizi bıraktı gitti diye düşünüyorlar, ondan intikam almak için yanıp tutuşuyorlardır.

"Annemi bilerek kırdığım ve bunun beni mutlu ettiği zamanları düşünüyorum da... Ne kadar da acımasızmışım."

"Sen mi? Benim pamuk gibi yumuşak Serram mı? İnanmıyorum."

"İnan, inan! Onun için bu çocukların davranışlarının bugünden yarına değişmesini beklemeyin.

"Hele de Ceren... On iki-on üç yaşlarında bir kız çocuğu için felaket bir durum. O, babasından ne biçim nefret ediyordur şimdi. Ama en gıcık olduğu bizim zavallı Esin'dir."

"İyi ama," dedi Melis, "babasıyla annesinin boşanmasına Esin neden olmadı ki... Bunu bilecek yaşta o, bebek değil ki..."

"Melis, bırak on iki yaşındaki çocuğu, benim bilmem kaç yaşındaki koskoca babaannem, babamın yeni eşinden hâlâ 'yuva yıkan' diye söz ediyor. Oysa bizimkiler ayrıldıktan yıllar sonra evlendi babam Yasemin'le. Ama yok, o bir suçlu arıyor ve ne kadar atıp tutarsa tutsun, oğlu yerine yabancı bir kadına yüklenmeyi yeğliyor.

"Burada da aynı durum var. Bu çocuk şimdi kafasında ne senaryolar yazıyordur.

"Yok Esin olmasaydı, babamla annem bir süre sonra yeniden bir araya gelirlerdi.

"Yok Esin olmadan da biz pekâlâ babamla bir arada yaşayabilirdik, annem de rahatça işine giderdi. Daha neler, neler..."

"Ohoo kızım, anlaşılan senin işin iş," dedi Dilek, Esin'e.

"Serra çok doğru söylüyor. Bizimle birlikte yaşıyormuşçasına özetledi olayı."

"Peki, sen ne yapıyorsun bu koşullarda?"

"Benim sabırlı olmaktan başka çarem yok."

"İnsan çatlar.."

"Valla, çatlamak gibi bir lüksümüz yok ne yazık ki."

"Evin içinde seninle konuşmamayı hâlâ sürdürüyor mu?"

"Büyük bir azimle..."

"Ve sen de buna ses çıkarmıyorsun."

"Ona ilişmiyorum, yapmam gerekenleri yapıyorum. Konuşmak istemiyor mu, tamam, konuşmuyorum ben de. Eve girince bir merhaba bile demiyor, tamam, ben de ona bir şey demiyorum.

"Ama bak Can başka. Ceren olmasa, onunla arkadaş olabileceğiz. Gözleri iyi bakıyor bana. Ceren olmadığı zaman, ahbaplık yapıyoruz ama Ceren gelince hemen kardeşini kolundan çekiyor ve odalarına kapanıyorlar."

"Desene odalarına kapanmayı sürdürüyorlar."

"Hem de nasıl..."

"Ah Esin, bu seninle Selçuk için ne kötü."

Derin derin içini çekti Esin. "Bütün bunları göğüslemeye hazırdım; göğüslüyorum da... Ama şu son günlerde gördüğüm bazı şeyler beni zor duruma soktu."

"Neymiş o?"

"Geçen gün yine eve gelince odalarına kapandılar. Ve tam o sırada Berrak telefon etti, Ceren'le konuşmak istediğini söyledi.

"Ben de gidip oda kapısını tıklattım, sanırım duymadılar. Onun üzerine kapıyı yavaşça açtım, baktım, Ceren bilgisayarının başında, kıkırdıyor.

"Ceren, annen telefonda... Seninle konuşmak istiyor, dememle bir telaş bilgisayarını kapattı. Ama o kapatmadan önceki birkaç saniyede ekranda değişik bir şey dikkatimi çekti. Sanırım messenger penceresiydi bu..."

"Ya da chat penceresi..."

"Olabilir! Çünkü daha önce de odalarına girmişliğim var, bilgisayarını hiç böylesine telaşla kapatmamıştı. Hatta bazen hiç kapatmaz, nasıl olsa yemekten sonra devam edeceğim, der kardeşine."

"Canım belki de öylesine kapatacağı tutmuştur."

"Ben de öyle düşündüm ve tuhafıma gitmesine karşın üstünde durmadım. Ama bir yandan da bir şey beni rahatsız etmeye devam ediyordu."

"Sende de iyi evham varmış hani..."

"Öyle deme Dilek, ne de olsa emanet çocuklar onlar. Bir terslik olsun istemem, hele de annelerine karşı..."

"Ah işte bu noktada çenemi tutamayacağım," dedi Melis. "Kadın çocuklarını getirip senin başına sarıyor, ayrıyeten bir de baba var ortalıkta ve sen tutmuş 'emanet' çocuktan, 'terslik' olmamasından söz ediyorsun. Pes vallahi..."

"Sen onlara bakma, haydi anlat," dedim de kızcağız konuşmasını sürdürebildi.

"Ceren'i daha bir dikkatli izlemeye başladım. Eskiye kıyasla giderek daha da içine kapanıyordu. İlk aylarda, en azından sofrada, zar zor da olsa konuşuyordu. Oysa son zamanlarda yemeğini yiyip hemen odasına kapanmalar, odadan gelen kıkırdamalar. ..

"Geçen hafta bir şey bahane ederek, bu kez kapısını çalmadan girdim içeri. Yine aynı toparlanma, apar topar bilgisayarı kapatmalar. Ama bu kez gözümü bilgisayarın ekranına dikmiştim ve, evet, ekranda messenger penceresi açıktı."

"İş giderek çatallaşıyor."

"Bence de... Bunun üzerine kelle koltukta, ne o, arkadaşlarınla mı konuşuyordun, dedim, önemsemiyormuş bir tavırla."

"Ne dedi? Ne dedi?"

"Ben bağırıp çağırmasını beklerken, omzunu silkmekle yetindi ama bana suçlu suçlu bakıyordu bu arada.

"İşte bu, benim daha da şüphelenmeme yol açtı."

"Haklısın," dedi Melis başını iki yana sallayarak. "Chat meselesi gençlerin arasında aldı yürüdü."

"Şimdikiler de bir âlem. Biz o yaşlarda böyle miydik?"

"Ne demezsin Dilek. Biz çocuk olduğumuzun bilincindeydik. Adam gibi yaşadık çocukluğumuzu. Bugünkilere bakar mısın..."

Bir güldüm, bir güldüm.

"Ne gülüyorsun Serra?"

"Aynı annemle arkadaşları gibi konuştuğunuzun farkında mısınız? Sakın sizi eleştirdiğimi sanmayın çünkü giderek ben de annem gibi konuşurken yakalıyorum kendimi."

"Sonra Esin?"

"Chat yaptığı kesindi. Ama bu zararsız bir bilgisayar gevezeliği miydi yoksa duyduğumuz bir sürü olumsuz öykülerden biri mi yaşanıyordu, işte bunu anlamalıydım.

"Ve dün onlar okuldayken, odalarına girdim, bilgisayarı açtım."

"Heyecanlanmadın mı?"

"Heyecanlanmaz olur muyum... Ama ne yapıp edip bu kızın neler karıştırdığını öğrenmem gerekiyordu."

"Sonra?"

"Sonra, messenger'ı tıkladım ve pencere açıldı. Daha önceki mesajlar okunabiliyor mu, ona baktım. Evet, okunabiliyordu."

Yine lafa girdi Dilek. "Çocuk işte, chat yaptın, sil bari."

"Evet Esin, devam..."

"Ve –çok utanarak da olsa yazdıklarını okudum."

"Ne yazmışlar birbirlerine?"

"Sanki tanışma aşamasındalar..."

"Eh, olabilir. Henüz tehlike yok."

"İyi söyledin Dilek, henüz... yok. Ama oradaki bazı satırlar beni çok rahatsız etti."

"Söylesene..."

"Bir kere chat'leştiği bir erkek..."

"Eh, bu da olabilir."

"Ve, bizim kıza 'bebek' diye sesleniyor, 'slm bebek', 'n'aber bebek' yazmış mesela..."

Bizden ses yok.

"Beni asıl sarsan, Ceren'in yazdıkları oldu."

"Ne yazmış?"

"Kendisinin on dokuz yaşında olduğunu, özgür takıldığını filan..."

"İşte buna, olabilir, diyemeyeceğim."

"Çocuk da, eğer bizim Ceren gibi şişirmiyorsa, yirmili yaşlarındaymış.

"İşte durum bu.

"Bu chat arkadaşlığı devam ederse, o delikanlı da bizim kızı on dokuzunda bir özgür kız olarak düşünürse, bu işin sonu nereye varır.

"Düşünmem gereken bir konu bu. Bir diğeriyse, bu şüphelerimi babasıyla ya da annesiyle paylaşmalı mıyım?

"Ya, boşu boşuna ortalığı velveleye vermiş durumuna düşersem? Yani, ya bu gerçekten zararsız bir eğlenceyse?

"Öbür taraftan, ya bu iş ilerlerse ve bu delikanlıyla tanışmaya kalkarsa?"

"Canım, delikanlı bunun bacak kadar çocuk olduğunu görünce, haydi kızım evine, der. Ne yapsın yirmilik delikanlı, on ikilik çocuğu?"

"Öyle deme Dilek, neler neler duyuyoruz. Adam ya sapıksa, ya onun çocukluğundan yararlanmaya kalkarsa?"

"Aman siz de... Bayılırsınız korku senaryoları yazmaya..."

"Sonradan pişman olacağıma, korku senaryosu yazarım, daha iyi," dedi Melis.

"Aynen benim duygularım," dedi zavallı Esin. "Peki, ben şimdi ne yapmalıyım? Aylardır bu çocukların sevgi ve güvenini kazanmaya çalışıyorum. Ceren'i gidip anne veya babasına söylediğim an, bir daha bana hiç ama hiç güvenmeyecektir."

"Peki," dedi Melis, "onu karşına alıp konuşsan?"

"Bak, bu da bir fikir," dedi Esin, gözlerinde bir umut. Ve devam etti, "Öte yandan, söylemezsem ve kötü bir şey olursa, kendimi asla asla affetmem. Berrak'la Selçuk da bağışlamazlar beni, haklı olarak. Kendimi onların yerine koyuyorum, benim çocuğum tehlikede olsa ve bana söylemeseler, onları ne biçim suçlardım.

"İşte böyle arkadaşlar, sizden yardım istiyorum. Ne yapmalıyım?"

Kimseden ses çıkmıyordu.

Kendimizi arkadaşımızın yerine koymuş, düşünüyorduk.

"Bence annesiyle bu meseleyi konuş," dedi Melis, "çocuğu için en doğru davranışı bilecek kişi o."

"Bence kızın kendisiyle yüz yüze konuş ve bu saçmalığa derhal bir son vermesini söyle," dedi Dilek.

Bense bambaşka düşünüyordum.

"Selçuk'la konuş. Söylediklerini ve niyetini yanlış yorumlamayacak tek kişi o."

"Sağ olun yani," dedi Esin, "aklımı iyice karıştırdınız."

Zavallı Esin, daha kendi bebeğini kucağına almadan, ergenlik sorunlarıyla boğuşuyor.

"Beni dinlediğiniz için yürekten teşekkürler; haydi artık başka şeyler konuşalım," dedi, o da bunalmıştı bu anlattıklarından.

"Hazırlıklar nasıl gidiyor Serra Hanım?" dedi Melis, gözleri ışıl ışıl.

"Aşağı yukarı her şey hazır."

"Ne kadar heyecanlı... Kim bilir Özgür ne kadar şaşıracak."

"Bak sakın ağzınızdan bir şey kaçırmayın."

"Deli misin, hiç öyle şey yapar mıyız."

"Artık kalksak mı, saat altıya geliyor."

"Çocuklar," dedi Dilek, "akşama yemeğim yok, ne yapmamı önerirsiniz?"

"Domatesli makarna," dedi Melis anında.

Dilek'in gözleri parladı. "Hay aklınla bin yaşa. Evde domates de var, sarımsak da... Şöyle bol domatesli, sarımsaklı bir sos yaptım mı, bu iş tamamdır. Ayrıca, Ulaş da makarnaya bayılır."

Gelecek hafta Cemal Reşit Rey Konser Salonu'ndaki konserde buluşmak üzere ayrıldık.

Bu yıl harika konserler var. Sergileri Esin, konserleri ben izleyip haber veriyoruz. Bir tür görev bölümü, anlayacağın.

Eve geldiğimde Özgür, "Adamakıllı hasret giderdiniz bakıyorum," dedi.

"Bizim hasretimiz bitmez," dedim ve ona Esin'in sorununu anlattım.

"Bu işler şakaya gelmez," dedi, "neyse, haydi sen git üstünü değiştir; ben de bize hafif bir şeyler hazırlayayım. Sıkı bir gerilim filmi aldım, onu seyredeceğiz bu akşam."

"Oley!"

Yaa, işte böyle harika bir adamdır benim kocam.

Bir koşu banyo...

Duş al, saçını sıkıca topla.

Eşofmanı geçir üstüne...

Vee, tekrar salon.

"Aman ne güzel tabaklar bunlar böyle."

Özgür'ün yüzüne gururlu bir gülücük yayıldı hemen. "Senin hazırladıkların kadar güzel olmasa da, idare eder."

"Ne demek efendim, ne demek... Şu salatalıklara, domates dilimlerinin dizilişine bakar mısınız. Ya şu haşlanmış yumurtaların tam da tabağın ortasında duruşuna..."

"Bana bak, dalga geçme," diye saldırdı üstüme.

"Valla dalga geçmiyorum," dediysem de kanepenin üstünde çocuklar gibi boğuşmaya başladık. O bana saldırıyor, gıdıklıyordu, bense kendimi savunmaya çalışıyordum. Tam yenilirken, cep telefonum çaldı.

"Hadi kurtardın," diyerek beni bıraktı Özgür.

O kadar topladığım saçlarım darmadağın olmuştu. Bir koşu cep telefonuna yetiştim.

Şansal arıyordu. "Bir dakika Şansal," dedim ve kendimi mutfağa attım. Tabii ki Özgür'ün önünde konuşamazdım.

Şansal filmle ilgili bazı şeyler soruyordu, neyse konuşacağımızı konuştuk ve ben salona döndüm.

"Kim bu Şansal?"

Ooo, bakar mısınız...

"İşten bir arkadaş."

"Gecenin bu saatinde evden arayacak kadar münasebetsiz bir arkadaş. Hem de pazar akşamı..."

Ooo, bakar mısınız...

"Bazı işler beklemez, Özgürcüğüm, ayrıca saat sekiz bile olmadı."

"Peki niye burada konuşmadın da fısır fısır içeride konuştun?"

Ooo, bakar mısınız...

"Seni işlerimle rahatsız etmek istemedim; nasıl Banu arayınca sen hemen kalkıp sakin bir köşeye çekiliyorduysan, işte ben de aynı kaygıyla içeride konuştum."

Nasıl?

Taşı gediğine koymak diye işte buna denir, aziz dostlarım!

Bu arada şunu da itiraf etmeliyim. Onun bu tepkisi beni bir keyiflendirdi, bir keyiflendirdi.

"Haydi artık filmimizi izleyelim," diyerek yanına sokuldum.

Döndü, bana baktı.

Öyle de güzel bakıyordu ki, uzanıp dudaklarından öptüm onu.

Sonra da...

Başımı omzuna dayadım ve filme dalıp gittim.

21 Nisan, Cumartesi

Konser muhteşemdi.

Solist, Kübalı bir gitaristti.

Bizim beyler bile sonuna dek zevkle dinlediler, anla adam ne biçim çaldı.

"Sağ ol Serra," dedi Dilek, konserden sonra, "doğrusunu istersen bu kadar güzel bir dinleti beklemiyordum."

"Başarılı bir gitarist olmasının yanı sıra, parçaları iyi seçmişti. Bazen öyle şeyler çalıyorlar ki, ancak müzik otoriteleri anlayabiliyor."

"Dünyaca ünlü kişileri dinlemek ne büyük ayrıcalık."

"Şimdi tam mevsimi..."

"Serra, İstanbul'da artık mevsim diye bir şey kaldı mı... Kışın kapalı mekânlarda, yazın açık havada konserler, gösteriler peş peşe..."

"Candan Erçetin'in konserine doyamamıştık mesela..."

"Bu yıl da gideriz, o zaman. Değil mi beyler?"

"Elbette, yeter ki Candan Ablamız söylesin."

Konserden sonra, kahve içmeye o civarda bir kafeye girdik. Kısa sürede erkekler lafı döndürüp dolaştırıp futbol muhabbetine getirdiler. Baktım onların sohbeti koyulaşmış, ben de bugün Esin'le yaptığım konuşmayı bizimkilere aktarmanın tam zamanı diye düşündüm.

"Esin beni aradı," dedim alçak sesle.

"Deme!"

"Eee, ne anlattı? Yeni bir gelişme var mıymış? Ne yapacağına karar vermiş mi, malum hepimiz ayrı ayrı şeyler önermiştik?" diye soruları peş peşe sıraladı Melis.

Tam o sırada cep telefonum çalmaz mı... Ve, o yoğun muhabbete dalmış olan Özgür, hemen başını benden yana çevirdi.

Tabii ki arayan Şansal'dı.

Bu çocuk da durur durur, gece vakti arar.

"Bu kez fotoğraflarla ilgili bir sorun çıktı," dedi ve anlamadığım teknik konulardan söz etmeye başladı.

"Bak Şansal," diye fısıldadım telefonun içine. "Şu anda konuşacak durumda değilim, konu her neyse yarın konuşsak..."

"Kusura bakma Serra, bizim çalışma saatlerimiz öyle anormal ki, insanların belli saatlerde yaşadıklarını unutuyoruz."

"Hiç önemli değil, canım. Hadi yarın konuşuruz."

Kapattım ve –Özgür'le göz göze geldik.

"Yine o Şansal mı?"

"Evet."

"Abi, anlamıyorum, adam gecenin bir vakti arıyor Serra'yı... Güya iş için arıyor."

"Elemana yakışıyor mu böyle kıskançlıklar!" diye dalgasını geçti Ulaş.

"İnan, kıskançlık değil. İş telefonuysa bunun gündüzü de var."

"Onlar sanatçı," dedim. "Saatlerle kısıtlı değil hayatları. Bazen sabahlara kadar çalışıp gündüz uyuyorlar."

"Kusura bakmasın ama biz saatlere uyarak yaşıyoruz. Şuraya bakın," dedi Özgür kolundaki saati göstererek, "23:25 ve sanatçı bey bizim kızı arıyor."

Ooo, bakar mısınız...

"Hem ne işiymiş bu?"

"Canım iş işte..." diye kestirip attım.

Aynen onun yaptığı gibi...

Vicdan azabı duyuyor muydum böyle davrandığım için?

Yoo, hem de hiç.

Gerçi Özgür iyi bir amaç için saklamıştı Banu'dan gelen o telefonları.

Ama unutulmasın ki, ben de iyi bir amaç için bu telefonlara çıkıyorum.

Sadece insanın nasıl tepki verebileceğini, neler hissedebileceğini anlasın istiyordum, o kadar.

Banu'yu kıskanıyorum diye benimle dalga geçiyor da... Ve de bu konu açılınca pek bir keyifleniyor da...

Onun için.

"Peki abi, bu Fatih Terim meselesine sen ne diyorsun?" sorusuna kendini kaptırdı da, ben de konuya dönebildim.

"Eee, ne dedi Esin sana?"

"Ceren'e bir şans tanımak ve ilişkilerinin sonsuza dek bozulmasını önlemek için onunla yüz yüze konuşmaya karar vermiş."

"Büyük hata," dedi Melis.

"Peki, konuşmuş mu?"

"Evet, dün konuşmuş. Tam bir hafta gece gündüz düşündüm, dedi."

"Zavallım benim! Şu hale bak, kendi çocuğu olsa neyse... Âlemin çocuğu için bu kadar üzüntüye değer mi..."

"Aman Melis, kız söyledi ya; sorunlar yaşayacağımı bilerek evlendim, dedi ya..."

"Sonra?"

"Dün Ceren okuldan gelince, seninle bir konu hakkında konuşmak istiyorum, demiş."

"Ceren ne yapmış?"

"Omzunu silkip oturdu, dedi. Ama ağzından tek kelime çıkmamış, ne konuşacağız diye sormamış bile.

"Bunun üzerine Esin, chat yaptığından şüphelendiğini, bunun doğru olup olmadığını sormuş."

"Cevap?"

"Cevap müthiş bir tepki olmuş."

"Tam beklediğim gibi..."

"Sen nasıl benim işime burnunu sokarsınla başlamış; ister chat yaparım, ister yapmam, sen kimsin ki, bana bu soruları soruyorsun, demiş. Sen benim ne annemsin, ne de babam, şeklinde devam etmiş."

"Vah Esinim, vah..."

"Esin diyor ki, dondum kaldım, resmen dondum kaldım. Sonunda toparlanmış ve bak Ceren, böyle bağırıp çağırmakla bir yere varamayız. Ben sana basit bir soru sordum, senden de buna basit bir yanıt bekliyorum, demiş."

"Eee?"

"Bir salvo daha... Sana ne, sana ne, diye tepiniyormuş. Esin, giderek sinirlenmeye başlamış ve kes şu bağırmayı da, adam gibi konuş, demiş.

"Bunun üzerine Ceren, sen beni tehdit ediyorsun, beni tehdit etmeye hakkın yok, diye bar bar bağırmaya başlamış.

"Bağırmayı kesmez ve bana doğru dürüst cevap vermezsen, ben de konuyu babana götürmek zorunda kalacağım, demiş Esin.

"Bu kez, ispiyoncu, ispiyoncusun sen... Kimsin sen yaa, kendini ne zannediyorsun, diye haykırıyormuş.

"İyi o zaman, demiş Esin ve tam arkasını dönüp odadan dışarı çıkarken, babama söylersen, intihar ederim. Valla da, billa da öldürürüm kendimi ve bütün bunlara senin sebep olduğuna dair bir de not bırakırım, diye avaz avaz bağırıyormuş Ceren."

"Aldın mı başına belayı," dedi Dilek. "İşte konsere gelememe nedeni bu olaylar... Beni hoş görün, hiç keyfim yok, dedi."

"Nasıl keyfi yerinde olsun ki..."

"Peki, Selçuk'un haberi var mı bu olaylardan?"

"Şimdilik yok. Esin bu sahneyi yaşadıktan sonra bir de Selçuk'a her şey yolundaymış numarası yapmak zorunda."

"Bu da işin en güç tarafı."

"Ne o hanımlar? Karadeniz'de gemileriniz mi battı?"

"Esin'i konuşuyorduk da..."

"N'olmuş Esin'e?"

Melis benim anlattıklarımı onlara nakletti. Önce Melis'i dinlediler, sonra da bizim konuyu psikolojik açıdan irdeleyişimizi...

Ve fikirlerini beyan ettiler.

"Arkadaşlar," dedi Kaan, "benim Başak büyüdüğünde bana böyle kafa tutarsa... Ne yaparım bilemiyorum. Hiç sempati duymayacağım kesin."

"Benim kızım benimle böyle konuşsun," dedi Ulaş, "önce o bilgisayarı alırım elinden ve adam olana kadar da sana bilgisayar yok, derim."

"Peki, sen ne diyorsun Özgür?"

Özgür ise muzip muzip bana bakıyordu.

"Bir okkalı Osmanlı tokadı her şeyi halleder."

"Özgür!"

Özgür kahkahayı bastı. Benim şiddetle dayağa karşı olduğumu bildiğinden böyle konuşuyor, damarıma basıyordu. "Şakası bile hoş değil," dedim.

"Tabii canım," dedi elimi okşayarak, "sana takılıyorum, anlasana."

"Peki," dedi Melis, "Esin bundan sonra ne gibi bir yol izleyeceğine karar vermiş mi? Sana bir şey söyledi mi?"

"Şimdi daha beter bir çıkmazdayım, dedi. Bir kere hiçbir şeyden emin değilim çünkü Ceren beni yanıtlamadı. Öte yandan babasına söylesem, intihar ederim, diyor, diye düşünüp duruyordu."

Özgür, "İntihar filan etmez, blöf yapıyor. Esin'in babasıyla konuşmasını engellemek istiyor," dedi.

"Babasına söylemesini önlemek istiyorsa, chat yapıyor ve bu chat da pek masum değil anlaşılan," dedi Dilek.

"Baksana," dedim, "daha ilk adımı bile atmıyor, yani, evet ben chat yapıyorum ama bu zararsız bir eğlence, demiyor. İlk andan başlayarak kapıları kapatıyor."

Kaan da lafa karıştı. "Kızım, saklayacak bir şeyi olmayan insan, yok böyle bir şey, deyip çıkar işin içinden. Ayrıca, daha ne konuşuyorsunuz, işte Esin girip bakmış, yok yaşım on dokuz... yok özgür kızım... Bu işin sonu kötü... Bence Esin hiç oyalanmadan babasına söylemeli."

"Ya Selçuk sert tepki verirse?"

"Onu da chat'leşirken düşünmeliydi. Bebek değil ya bu..."

"Ya intihar ederse?"

"Aman Serra, sen de inanıyor musun böyle laflara?"

"Öyle deme Özgür, psikologlar bir genç intihar lafı etmeye başlarsa dikkatli olun, diyorlar. Bu tür söylemleri ciddiye almak gerekirmiş."

"Üff yaa, başka laf yok mu..." dedi Ulaş.

Onlar da haklıydılar.

Çok sık buluşamıyorduk.

Buluşunca da güzel vakit geçirip hoş şeylerden konuşulsun istiyorlardı.

Ve Ulaş güzel bir Temel fıkrasıyla havamızı değiştirdi.

Efendim, zencinin biri pasaportunu kaybetmiş. Yolda yürürken bakmış yerde bir pasaport. Eğilip almış, meğer pasaport Leonardo di Caprio'ya aitmiş.

Hemen fotoğrafı çıkarıp atmış, yerine kendi vesikalık fotoğrafını yapıştırmış. Ve Türkiye'ye gitmek üzere yola çıkmış.

Uçak inince adam doğru pasaport kontrolüne gitmiş. Oradaki memursa, bizim Temel'miş.

Adam pasaportunu uzatmış.

Temel adama bakmış, siyah; pasaporttaki fotoğrafa bakmış, o da siyah.

Bunun üzerine yan taraftaki memura dönmüş ve, "Ula Dursun, bu Titanik battı mıydı, yandı mıydı?" diye sormuş. Nasıl çok şeker, değil mi? Fıkra güzel de, aklım Esin'de... Bakalım nasıl çıkacak bu işin içinden...

13 Mayıs, Pazar

Büyük başarı!

Özgür'ün doğum günü tam da istediğim gibi oldu. Hiçbir şeyden şüphelenmedi ve çok ama çok şaşırdı. Şokları yaşadı! Resmen şokları yaşadı.

Şimdi en baştan başlayarak anlatayım da, bu olay tarihe geçsin.

Bir kere Özgür'e, gayet normal, gayet sıradan bir tavırla doğum gününü Melis ve Dileklerle kutlayacağımızı ve Anadolu yakasında yeni açılmış bir restoranda yer ayırttığımı söyledim.

"Uygundur," dedi o da.

Buraya kadar iyi.

Gelelim işin perde arkasına...

Dün sabahtan öğleye kadar, yiyeceklerdi, CD'lerdi, kâğıt tabak, bardaktı, tüm ıvır zıvırları tekneye taşıdım.

Teknedekiler süsleme için balonları şişirmeye başlamışlardı bile.

Müzik setini de kontrol ettim. Şansal'ın önerdiği bir müzik markete nostalji ve Latin karışığı üç CD hazırlatmıştım.

Film işini Şansal halledecekti; akşamüstü getirir, perdeyi kurarım, dedi. Onu bir kez daha arayınca, "Tamam, telaş yapma Serra, ben akşam orada olacağım," diye beni teskin etmeye çalıştı aklı sıra.

Davetlilere saat tam yedide teknede olmalarını tembihledim; hanımları topuklu pabuç giymemeleri konusunda uyardım. Tekne sahipleri ahşabı mahvettiği için topukluya izin vermiyorlar. Ayrıca lastik pabuçla çok daha rahat oluyor insan.

Özetle, fazla kokoşlanmanın âlemi yok, bu bir tekne, ona göre giyinin, mesajını verdim.

Davetliler, Özgür'ün motor grubu, çocukluk ve askerlik arkadaşları ve benimkilerden oluşuyordu.

Teknede işim bitince, ver elini kuaför.

Sonra bir koşu ev...

Kotumun üstüne yakası volanlı, beyaz şifon bluzumu giydim. Ve kristal toplardan oluşmuş küpelerimi taktım. Derken Özgür geldi.

"Bu ne güzellik," diye iltifat etti, canım benim. O duşa girince tekneyi aradım.

Her şey hazırdı, herkes gelmişti. Ama... Şansal ortada yoktu. Allah kahretsin! Korktuğum başıma gelmişti. Hemen aradım.

Tam o sırada Özgür seslenmez mi! "Serra, gel de yardım et. Hangi gömleği giyeyim?"

"Çabuk tekneye git," diye tısladım ve telefonu kapattım. Özgür şüphelenmemeliydi. Oysa Şansal da bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Neyse, Özgür'le birlikte gömleğini seçtik, sonra ben kendimi tuvalete attım ve bir kez daha Şansal'ı aradım.

"Serra, yoldayım."

"Neden daha önce yapmadın şu işi? Bak işte trafiğin en yoğun zamanına kaldın. Of yaa... Seni o kadar uyardım. Şimdi sen gideceksin de, her şeyi hazırlayacaksın da..."

"Yarım saat," diyordu Şansal, "Tekneye ulaştım sayılır, bana bir yarım saat ver, gerisini merak etme." Ben Özgür'ü nasıl oyalayacağım? Yarım saat az zaman değil ki...

Nitekim, beş dakika geçti, geçmedi, "Haydi gidelim," diye ortaya çıktı Özgür.

"Ne kadar da yakışıklısın," diye sarıldım ona. Gerçekten de lacivert pantolonu ve açık mavi gömleğiyle pek hoştu.

"Gitmeden birer kadeh bir şey içsek mi? Doğum günün şerefine..."

"Çok güzel fikir Serracığım ama daha Rumelihisarı'na gideceğiz. Trafik malum. Gecikebiliriz, bence hemen yola çıkmalıyız."

Ne diyebilirdim ki...

Ah Şansal ah...

Onca hazırlığı mahvedecekti.

Sürpriz doğum gününün içindeki çekirdek sürpriz, o filmdi.

Olmazsa olmazdı benim için.

"Bir dakika," dedim, "tuvalete gitmem gerek."

"Peki," dedi Özgür. Ve televizyon kumandasını eline aldı.

Televizyon kumandasını eline aldı diye bunca sevineceğimi söyleseler, siz delirdiniz herhalde, derdim. Şimdi o oraya buraya zaplarken, ben vakit kazanacaktım.

Tuvalete girip klozetin üstüne oturdum ve gözüm saatte, beklemeye başladım.

Dakikalar geçmek bilmiyordu ki...

Bak, bak, bak...

Geçe geçe üç dakika geçmiş.

Bekle, bekle, bekle...

Bir üç dakika daha...

Derken Özgür'ün sesi...

"Serra! İyi misin?"

"İyiyim, iyiyim."

Haydi yine saat say...

Ola ola on dakika olmuş.

Bu kez Özgür kapıda...

"Sen gerçekten iyi misin?"

"Gaz sancısı tuttu da... Az sonra geçer."

"İyi de, Melislere gecikeceğimizi haber versek mi?"

"Yok, yok, hiç gerek yok. Ben onlara, sekiz ile sekiz otuz arası demiştim zaten."

Haydi bir beş dakika daha oyalanma...

Oldu on beş dakika...

Artık çıkmak zorundaydım.

Bütün ümidim yolda oyalanmamızdı.

Ağır ağır evden çıktım, Özgür önden yürüyor, dönüp dönüp bana bakıyordu.

Sonunda yola çıktık, yirmi dakika geçmişti. Allahım, bir on dakika daha...

Rumelihisarı'na vardığımızda, arabaya park yeri aramak gibi bir mutlulukla (!) karşılaştık. Böylece o on dakika da park yeri bulup tekneye yürümekle geçti. Tam tekneye yaklaşmıştık ki cep telefonum çaldı. Şansal'ın numarasını görünce yüreğim ağzıma geldi.

"Evet Şansal?"

"Her şey tamam, Serra. İyi eğlenceler."

"Sağ ol Şansalcığım."

Ohh, şükürler olsun!

Nasıl da rahatlamıştım, nasıl...

"Ya bu adam hiç mi doğru dürüst bir saatte aramayacak seni? Düpedüz saygısızlık denir buna..."

"Tamam canım," diye kolunu okşadım. "Bırak şimdi bunları da, bizi karşı tarafa geçirecek olan tekneye yetişelim."

Gideceğimizi söylediğim yer Anadolu yakasında olduğundan, tekneye yönelmemiz çok doğaldı. Özgür'ün şüphelenmesine neden olabilecek bir şey yoktu. Nitekim şüphelenmedi de...

Teknenin tüm ışıkları söndürülmüştü, görünürde kimse yoktu.

Tekneye adımımızı attık. Özgür'ün, "Hiç ışık yok; neler oluyor burada..." demesine kalmadı. Birden tüm ışıklar yandı.

Onun arkadaşları, benim arkadaşlarım, özetle en sevdiğimiz, bize en yakın dostlar bir ağızdan...

"Sürpriz!" diye bağırdılar ve iyi ki doğdun şarkısını büyük bir coşkuyla söylediler.

Koronun pek de başarılı (!) olduğunu söyleyemem ama olsun, içtenlikle söylenmişti ya, önemli olan da buydu zaten.

Özgürcüğüm, hâlâ şaşkın şaşkın bakınıyordu etrafına.

İşte bu gerçek bir sürpriz olmuştu.

Sarılıp öptüm onu. "Doğum günün kutlu olsun biricik sevgilim."

Ve tekne hareket etti.

Ondan sonrasıysa eğlence, şamata, tantana...

Herkes yedi, içti, dans etti. Özgür'ün motor arkadaşlarının, benimkilerden daha çok eğlenir bir halleri vardı.

Benimkilerle onunkiler bu kez bayağı kaynaştılar, hatta birlikte gezi programları yapıldı, adresler alındı, verildi.

Derkeeen sıra filme geldi.

"Arkadaşlar," dedim, "şov başlıyor, lütfen oturun ve izleyin."

Işıklar karartıldı, perde aydınlandı. Güzel bir müzik ve perdede bir soru. Özgür'ü nasıl bilirsiniz?

Ve ardından eski kovboy filminden bir kare...

John Wayne konuşuyor.

"O sıkı bir silahşordur."

Derken Sharon Stone filminden bir kare...

Seksi bir sesle: "Ona bayılıyorum."

Tom Cruise: "İki yumruk attım mı yere yapışır."

Derken Madonna, "Onu kimse elimden alamaz," diyor bir klibinde.

Bu tür uyarlamalarla sürüp giden bir kısa film.

Herkes gülmekten kırıldı, filme bayıldılar.

En sonunda da ben geliyorum ekrana ve doğum günün kutlu olsun Özgürcüğüm, diyor, ona bir öpücük gönderiyorum.

Nasıl?

Harika, değil mi?

Işıklar yandı. Alkışlar, alkışlar...

Dilek, "Ne olur bir kez daha izleyelim, tadına varamadık," diye bağırdı.

Bu istek alkışlarla onaylandı. Böylece filmi yeniden izledik. Daha sonra?

Daha sonra, teknenin üst katına çıktık, açık havaya... Ve doğum günü pastası orada kesildi. Yine şarkılar, yine alkış kıyamet.

Pasta, Özgür'ün damak tadına uygun hazırlanmıştı. Kremasız ve bol meyveli.

Pasta dağıtımından sonra kimi yukarıda dans etmeye devam etti, kimi aşağıda sohbete... Kimi de oturup denizi ve ışıkları seyretti.

Ve saat on ikiye gelirken tekne Boğaz'daki turunu tamamlamış olarak Rumelihisarı'na yanaştı.

Kaptana teşekkür ettik, arkadaşlarla vedalaştık.

Herkes ne güzel vakit geçirdiğini söyleyip duruyordu.

"Tek kelimeyle muhteşem bir davetti," dedi Melis.

"Dört dörtlük bir organizasyondu Serra kardeş," dedi Dilek.

Esin ise, "İlginç ve değişikti, kutlarım seni Serra," dedi.

"Beğendiğinize sevindim," dedim can dostlarıma.

Armağanları arabamıza doldurup, evimizin yolunu tuttuk.

"Serra," dedi Özgür, "unutulmaz bir doğum günü yaşattın bana. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bana bir öpücük ver yeter," dedim ve ekledim, "aslında senin kızdığın Şansal olmasa, partin bunca başarılı olamazdı."

Duraladı.

"Bir dakika," dedi, "hani seni gece vakti arayıp duran Şansal'la mı bu işi gerçekleştirdiniz?"

"Evet efendim, hani kızdığın o telefonlar vardı ya, işte onlar hep senin doğum gününle ilgiliydi."

"Şimdi anlıyorum," dedi Özgür başını sallayarak. "Aynı Banu'yla benim Kaz Dağları projem gibi..."

"Aynen..."

"Haksızlık etmişim çocuğa..."

"Ben de Banu'ya haksızlık etmiştim," dedim ve başka bir şey söylemedim.

Sonuçta neymiş?

Olaylar bazen göründüğü gibi olmayabiliyormuş.

Önce bir sorup anlamak lazımmış.

Eşler birbirlerine güvenmelilermiş.

Ve –bütün bu güzel sözlere bir not da benden...

Yine de uyanık olmakta büyük fayda varmış!!!

28 Mayıs, Pazartesi

Bu hafta sonunu 'aile günleri' olarak tanımlayabilirim.

Cumartesi günü Özgür'ün ailesiyle, pazar da dedemlerle birlikteydik.

Nuran Anne yine ailenin gençlerini toplamıştı. Hava da güzel ya, masayı arka bahçeye, çimlerin üstüne kurmuş.

Nasıl becerikli, nasıl becerikli...

Birkaç saat içinde neler yapıp koyuyor masaya...

"Herhalde ben hiç böyle olamayacağım," diye içimi çektim, mutfakta ona yardım ederken.

"Yapa yapa alışacak, kolayını alacaksın," dedi. Sonra gülümsedi. "Bak orada bir paket duruyor, aç bakalım, ne varmış içinde..."

Bir heves koşup açtım paketi.

İçinden uçuk mavi, triko bir kazak çıktı.

"Çok teşekkür ederim, Nuran Anneciğim, yaz akşamları için ideal... Mavisi de ne güzelmiş."

"Mavi sana yakışıyor," dedi.

Sarılıp öptüm onu.

O kadar şanslıyım ki...

Nuran Anne çeşitli bahanelerle armağanlar verir böyle. Bu bahar hediyesi, der, verir.

Bu doğum günü, der; bu yılbaşı, der...

Acaba başka kayınvalidelerin de böyle zarif davranışları var mı?

Kesin konuşmak istemem ama pek sanmıyorum.

Çünkü, etrafımda kiminle konuşsam, eşinin ailesiyle öyle veya böyle sorun yaşıyor. (Sorun kimden kaynaklanıyor, onu da kesin bilemem elbette.)

Kimi önemli bu sorunların, kimi önemsiz.

Kiminin eşinin ailesiyle muazzam kültür farkı var, dolayısıyla tüm iyi niyetlere karşın anlaşamıyor.

Kimi eşinin ailesinden en ufak bir ilgi görmüyor, yok sayılıyor adeta. Kimininse, tam tersine, her şeyine karışıyorlar, her dakika tepesindeler.

İşte bu örneklere baktıkça, ne kadar şanslıyım, diye düşünüyorum hep.

Öte yandan, haksızlık etmeme adına, eminim aynı benim Nuran Annem gibi iyi kayınvalideler de vardır bu dünyada. İyilerin hakkını yemeyelim.

Ve, Nuran Annenin bu tür davranışlarını aklımın köşesine değil, baş köşesine yazdım. Günün birinde bir oğlum olursa, ben de gelinime aynen onun gibi davranayım, diye.

Anlayışlı, güler yüzlü, duyarlı...

Kayınpederimi de çok seviyorum; bunu yazmazsam duygularımı eksik anlatmış olurum. Hele de bize takılma-

ları yok mu, kırıp geçiriyor hepimizi. İşte bütün bu nedenlerle onlarla olmaktan büyük zevk alıyorum.

Pazar günüyse annemi de alıp dedemlere gittik.

O evde benim için ince bir hüzün var artık.

Anneannem dedemi giydirmiş, kanepeye oturtmuş.

Konuşma çoğunlukla Sırma'nın etrafında döndü. Hamileliği iyi geçiyormuş, bebek bakımı hakkında bol bol okuyor, bir yandan da bebeğin odasını hazırlıyormuş.

Derken annemin emekliliği gündeme geldi. O kadar dinç ve dinamik ki, onu evde oturur göremiyorum.

Ben bu düşüncemi söyleyince annem, "Zaten daha şimdiden bazı şirketlerden teklifler gelmeye başladı, Derya Hanım, emekli olunca bizimle çalışır mısınız, diye," dedi.

"Ne düşünüyorsun anne?"

"Bilmem."

"Aman, yeter çalıştığın," dedi dedem. "Biraz da hayatın tadını çıkar. Gez, toz, eğlen."

"Ya sıkılırsam, baba?"

"Sıkılmazsın, sıkılmazsın," dedikten sonra bize döndü dedem. "Ee, anlatın bakalım şu sürpriz partiyi. Telefonda dinlemekle aynı olmuyor yüz yüze konuşmak."

Eve geldiğimizde telesekreterde bir mesaj bulduk. Dilek'ten...

"Yarın öğlen acilen toplanıyoruz. Esin için. Biraz sonra yemeğe çıkıyoruz. Öptüm canım." Buluşulacak restoranın adını ve saatini de mesaja eklemiş.

"Yine bir şeyler oldu anlaşılan," dedi Özgür.

"Ceren'le ilgili olsa gerek."

"Zor," diye içini çekti Özgür, "bu devirde çocuk büyütmek zor."

"Ne o," dedim, "daha başlamadan pes ettin, bakıyorum."

"Yo, hiç o anlamda söylemedim," dedi ve kolunu omzuma attı, "aslını istersen, biz de artık şu işi yavaş yavaş düşünmeye başlasak, hiç de fena olmayacak."

"Ama bak bu çocuklar yaşlarına başlarına bakmadan chat'leşiyorlar."

"Oğlan olursa, aslan oğlum, derim; kız olursa, kemiklerini kırarım senin, derim."

"Özgür!"

"Neden kızıyorsun? Tam da yurdum erkeği gibi konuştum, fena mı?"

"Fena... Çocuklarımıza eşit davranacağız. Kız erkek ayrımı yapmayacağız."

"Tamam sevgilim, tamam. Şaka da mı yapmayalım. Elbette kız erkek ayrımı yapmayacağız. Başka türlüsü düşünülemez bile."

Daha ortada fol yok yumurta yok. Çocuksa hiç yok.

Ve biz şimdiden, şaka da olsa, tartışmaya başladık, iyi mi...

Ve gelelim bugüne... Esin'le buluştuk.

Aslında pazartesi bu tür buluşmalar için hiç de iyi bir gün değil.

İşler yığılmış; hafta başı sendromu yaşıyorsun.

Yetmezmiş gibi, hafta sonu yorgunu oluyorsun. Bu da modern hayatın açmazı...

Hafta sonları dinleneceğimize, hem yapılması gereken, hem de yapmak istediğimiz o kadar çok şey var ki, işe dinlenmiş olarak değil, yorgun argın geliyoruz.

Böylece pazartesi sabahları herkesin suratı daha bir asık oluyor.

Öğlen buluştuğumuzda, Esin hemen konuya girdi.

"Arkadaşlar, çok özür dilerim, sizi böyle apar topar çağırdım ama konuşmaya o kadar ihtiyacım var ki... Annemle dertlerimi paylaşamıyorum; çünkü, ben sana söyledim ama sen beni dinlemedin, diyecek."

"Diyor zaten," demez mi münasebetsiz Melis.

"Yaa, öyle mi? Ne zaman söyledi bunu?"

"Geçen gün beni arayıp seni sordu. Ben de durumu idare ettim tabii, ama annen sanki bir şeyler sezmiş gibi, ben ona o kadar söyledim ama bizi dinlemedi, dedi."

"İşte ben de bu nedenle onlara açılamıyorum ya..."

"Canım benim," dedi Dilek, "biz ne güne duruyoruz. Hem sen anne problemini bana mı söylüyorsun? Haydi anlat, neler oldu."

"Ne yapayım diye uzun uzun düşündüm. Önce annesiyle konuşayım, dedim. Ama vazgeçtim. Ve sonunda Selçuk'a her şeyi anlattım."

"Oh, be! Çok iyi ettin."

"Attın şu yükü üzerinden..."

"Önce ben de öyle hissettim ama sonra evde yer yerinden oynadı. Kıyametler koptu ve sonuçta kötü kişi ben oldum."

"Nasıl olur?"

"Deli bunlar."

"Neler olduğunu şöyle baştan başlayarak anlatsana..."

"Selçuk'tan sakin olmasını rica ederek söze girdim ve her şeyi anlattım. Çekincelerimi, kuşkularımı da ekledim."

"Peki, ne dedi?"

"Önce öylece sessiz kaldı. Düşünüyordu. Sonra derin bir of çekip ne yapmalı diye mırıldandı. Bir süre daha dü-

şündükten sonra, onunla açık açık konuşmaktan başka çare yok, dedi. Bense konuşurken sakin olması için bir kez daha uyardım onu."

"Sonra?"

"Sonra... akşamüstü Ceren okuldan gelince, gel seninle baş başa konuşalım, diyerek, onu çalışma odasına çağırdı.

"Bu arada ben heyecandan ölmek üzereydim. İnanın, karnıma ağrılar girdi. Derken Ceren'in sesi yükseldi, korktuğum başıma gelmişti. Aman neler söylüyordu neler."

Sustu Esincik, gözleri dolmuştu.

Melis sırtını okşadı onun. "Boşver, aldırma, bunlar on iki yaşında bir çocuğun lafları... Ciddiye alınmaz."

Esin, süzülen gözyaşlarını bizden saklamak istercesine çabucak sildi.

"Ama hayatımda hiç kimse bana böyle hakaret etmemişti."

"Ne dedi?"

"Ohoo, neler demedi ki...

"O ispiyoncu söyledi bu lafları sana, değil mi, diye bağırıyordu babasına. O kim oluyor da bana karışıyor. Kendini annemin yerine koymaya kalkıyor. Söyle ona, benim annem var. Zaten her şey onun yüzünden bu hale geldi. O olmasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı ve daha bir sürü laf."

"Peki, Selçuk ne diyordu?"

"Arada bir onun da sesi yükseliyordu, habire Ceren'i teskin etmeye çalışıyordu. Sonunda; Ceren, kendine gel, ağzından çıkanı kulağın duysun, diye bağırdı ve kapıyı çarparak dışarı çıktı."

"Böylece baba-kız görüşmesi bir yere varamadı."

"Ne yazık ki varamadı. İşin ilginç yanı, bütün bu bağrış çağrış içinde Selçuk da Ceren'den chat konusunda bir cevap alamadı. Ne evet, ne hayır... Hatta diyebilirim ki, o noktaya gelemediler bile."

"Cin gibi kız..."

"Sonra?"

"Selçuk'un arkasından Ceren de bir hışım çalışma odasından çıkıp kendi odasına yöneldi. Koridorda karşılaştık, beni görünce gözlerini kısıp öyle bir nefretle, ispiyoncu, dedi ki, eh artık ben bu davayı kaybettim, dedim kendi kendime."

"Yok canım, çocuk o. Bugün böyle der, yarın unutur gider," dedi Dilek.

"Bu kadarla kalsa iyi..."

"Daha bunun devamı mı var?"

"Akşam olmuştu. Çocuklar odalarındaydılar, bense mutfakta yemek hazırlayarak oyalanmaya çalışıyordum ki, kapı çalındı.

"Gidip baktım, karşımda Berrak."

"Bir o eksikti."

"Aynen," dedi Esin. "Ve hiç de dostane bir ifade yoktu yüzünde. Bir hışım girdi içeri ve kızımı görmeye geldim ama önce sana edilecek iki çift lafım var, dedi."

"Vah Esin vah..."

"Bir çocuğu babasına şikâyet edip onları birbirlerine düşürmeye utanmıyor musun? Koskoca kadınsın, nasıl yaparsın bunu."

"Esin, sen de söyleseydin ya..."

"Ağzımı açmama fırsat vermiyordu ki..."

"Ceren'in kavgacılığını kimden aldığı açık olarak ortaya çıkmıştır arkadaşlar."

"Resmen terbiyesizlik bu..."

"Çocuklar, susun da Esin'i dinleyelim."

"Tabii onun sesine Selçuk odasından çıktı. Bu kez onlar karşılıklı bağrışmaya başladılar.

"Berrak, Selçuk'u suçluyordu. Kızınla biraz ilgilensen, ona biraz şefkat göstersen, bunların hiçbiri olmazdı, dedi.

"Selçuk da ilgilendiğimiz için onu izliyor, yanlış bir şey yapmasını önlemeye çalışıyoruz. Burada Esin uyanık olmasa, Ceren'in başına neler gelebilirdi, dedi.

"Bu kez Berrak, ne yapmış ki başına iş gelsin; çocuğun bir bilgisayarı var, ona da karışıyor, onu bunalıma sokuyormuş-sunuz, demez mi..."

"Çıldırmak işten değil! Şu bacaksızın yaptıklarına bakar mısınız?"

"Zaten Selçuk da bu sözleri duyunca, çok kızdı ve gidip bir hışım Ceren'in odasına daldı. Can'a, sen odada kal, sen de gel bakalım diyerek Ceren'i kolundan tuttuğu gibi salona getirdi.

"Hepimizi birbirimize düşürmeyi başardın, küçük hanım, dedi. İşte şimdi hepimiz buradayız, konuyu açık açık konuşalım, çünkü anladığım kadarıyla, senin anlattıklarına dayanarak annen çok yanlış izlenimler edinmiş.

"Benim anlatacak bir şeyim yok, dedi Ceren.

"Annesiyse, çocuğun üstüne varma, Selçuk, diye kızını savundu.

"Peki o zaman, bu küçük hanım sana internette chat'leştiğini, tamam, ona da bir şey demiyorum, ammaaa... chat'leştiği delikanlıya kendisini on dokuz yaşında özgür bir kız olarak tanıttığını da söyledi mi?

"İşte bu sözler üzerine Berrak şöyle bir durdu.

"Selçuk konuşmasını sürdürdü. Ve biz bunun on iki yaşında bir kız için tehlikeli bir girişim olduğunu düşündüğümüzden, önce ona sormaya ve yanıt almaya çalıştık.

"Esin önce Ceren'le konuştu; benim hiçbir şeyden haberim yoktu. Ama Ceren soruları cevaplamayı reddetti. Bunun üzerine, kızımızı korumak adına, Esin bana geldi ve gördüklerini anlattı.

"İşte durum budur ama sen bunda bir sakınca görmüyorsan, o başka tabii," dedi.

"Hah şöyle," dedi Dilek, "biri de olayı anlatsın bari."

"Sonra Esin, sonra ne oldu?"

"Berrak, Ceren'e döndü ve bu doğru mu Ceren, sen kendini böyle mi tanıttın, dedi.

"Ceren'se cevap vereceğine, bana bakarak, o ispiyoncu, o yalan söylüyor, isterseniz gelin bilgisayarıma bakın, dedi."

"Aman ne korkunç bir kız bu böyle," dedi Melis.

"Bana bak küçük hanım, dedi Berrak, istersen o mesajları yok edebileceğini biliyorum. Yalnız, şu kadarını söyleyeyim ki, elimin altında öyle bilgisayar uzmanları var ki, sen ne kadar silersen sil, ben o mesajları bulup çıkarabilirim.

"İşte o anda Ceren'in yüzündeki öfke, yerini korkuya bıraktı. Soluverdi sanki."

"Tuttum ben bu Berrak'ı," dedi Dilek. "Şuna bak, bacak kadar boyuyla ortalığı birbirine katıyor."

"Bu kez Selçuk konuştu. Dedi ki, Esin sordu, yanıtlamadın. Ben sordum, aynı şey. Oysa annene olayı çarpıtarak yansıtıp onu buraya çağırdın. Şimdi anlat bakalım, nedir bunun doğrusu."

"Dur bakalım ne diyecek..." Dilek konuya bayağı kaptırmıştı kendini.

"Ceren baktı hepimiz orada karşısındayız; annesi de mesajlara ulaşabilirim, diyor, inkâr etmekten vazgeçip bu kez, ama ben onu seviyorum, diye ağlamaya başlamaz mı..."

"Hoppalaa..."

"Hoppala ki ne hoppala... Çocuklar, o anda Berrak'la Selçuk'un yüzlerindeki ifadeyi görmenizi isterdim."

"Şoke olmuşlardır."

"Hem de nasıl, Serra, hem de nasıl... Selçuk'un resmen ağzı açık kaldı, Berrak yine daha çabuk toparladı kendini.

"Sen ne diyorsun Ceren, yoksa bu delikanlıyla buluşuyor muydun, diye sordu. Ceren, bu kez ses çıkarmadan ağlıyordu. Berrak onu kolundan tutup sarstı, cevap ver bana, çabuk cevap ver, dedi."

"Aman Tanrım, siz tam bir aile faciası yaşadınız, desene."

"Ne demezsin, Melis."

"Peki, buluşuyorlar mıymış?"

"Ceren sonunda, hayır, onunla hiç buluşmadık, dedi. An-nesiyse onu bir kez daha sarstı ve doğru söyle, yoksa seni hiç affetmem, diye bağırdı.

"Yemin ederim buluşmadık anne, diyordu Ceren, bir yandan da gözyaşları akıp duruyordu. Bunun üzerine Berrak, peki, madem onunla buluşmadın, nereden çıktı bu, onu seviyorum, lafı, söyle," diye bağırdı.

"İyi soru," diye lafa atladı Melis.

"Buluşmadık ama biz birbirimizi seviyoruz," demez mi... Berrak'la Selçuk bakıştılar.

"Bunun üzerine Selçuk, neden telaşlandığımızı ve konuyu deşmeye çalıştığımızı anladın mı, Berrak. Nitekim, kuşkularımızda haklı çıktık, dedi.

"Berrak'sa, tamam, hemen ben dediydim deme, dedi sinirli, sinirli."

"Kızım, bunlar ayrılmakla çok iyi etmişler," dedi Dilek. "Baksana her konuda kapışıyorlar. Peki, sonra ne oldu?"

"Sonuçta Berrak, Ceren'i alıp gitti. Ceren bir süre onda kalacak. Bu arada, ne yapacaklarına tam olarak karar verene kadar, bilgisayar yasaklandı. Sanırım bir psikolağa danışacaklar."

"Buna neden gerek duydular?"

"Bence en doğrusunu yapıyorlar, zaten Selçuk'a da bunu ben önerdim. Ceren'in yaşı kritik, anne baba ayrı, bunu hâlâ hazmedebilmiş değil. Beni ise hiç kabullenemedi, şimdi bir de bu aşk hikâyesi çıkınca Ceren'e nasıl davranmamız gerektiği konusunda en doğrusunun bir psikoloğa danışmak olduğunu düşündüm.

"Berrak da Selçuk da işe sertlikle yaklaşıyorlar. Sertlik derken elbette şiddet uygulamıyorlar ama davranış ve konuşmaları sert. Acaba bu doğru mu?

"Sonra ben nasıl bir tutum içinde olmalıyım? İşte bütün bunları bence bir uzman bize söylemeli."

"Çok doğru düşünüyorsun, Esin," dedim. "İnsanın o yaşlarda yüreğinde fırtınalar kopuyor. Alıngan oluyor, her laf batıyor. Şakayı bile yanlış anlıyor, benimle alay ediyorlar, diye düşünüyor.

"Kendini beğenmiyor; yüzüne, vücuduna sürekli kusur buluyor. Hele de etrafta güzel ve popüler kızlar varsa, büsbütün bunalıma giriyor.

"Ve işte tam o sırada karşı cinsten gelecek en küçük bir iltifat, bir beğeni, o kişiye bağlanmasına neden oluyor.

"Ayrıca aşka âşık bir dönem, o yıllar.

"Karşısına kendisine ilgi gösteren biri çıkınca da, âşık oldum sanıyor. Âşık olmak ön planda, âşık olunan kişi ikinci planda ama işte o yaşta da bunlar bilinemiyor. Bütün bu sıkıntıların üstüne anne baba ayrılığı tuz biber ekiyor.

"Aslında Ceren'e acıyorum ben," dedikten sonra sordum, "peki Can nerede?"

"Can bizimle kalıyor. Tabii o da sarsıldı bu olanlardan. Elimizden geldiğince ona yaklaşmaya ve olayı unutturmaya çalışıyoruz."

Esin yorgun görünüyordu.

"Vah Esinim, neler yaşamışsın."

"Öyle bunalmıştım ki... Burada içimi döktüm de ferahladım.

"Şimdi sormak istediğim şu; acaba bu durumda benim yapabileceğim başka bir şey var mı? Ne dersiniz, çocuklar? Benim kafam durdu artık."

"Bence," dedi Melis, "bu soruları asıl sorması gerekenler Selçuk'la Berrak. Eh, onlar da bir şeyler düşünüyorlardır herhalde."

"Sana kesinlikle katılıyorum," dedi Dilek. "Ya sen Serra, sen ne dersin?"

"Ben, yine kendi deneyimlerimden yola çıkarak Ceren'in üstüne düşme, derim. Düz bir çizgide ol ama abartmadan. Örneğin, zavallı Yasemin ilk başlarda kendini bana sevdirmek için neler neler yapardı. Ve her yaptığı da sinirime dokunurdu."

"Peki, bunun sonu neye varacak?"

"Herkesin uyum sağlama becerisi farklı. Kimi daha çabuk alışıyor, kimi daha güç kabulleniyor. Örneğin, Yasemin'i kabullenmem birkaç yılımı aldı.

"Onu hep ittim ama sonra bir gün herkesin kendi hayatını yaşaması gerektiğini kavradım ve o aşamada hem annemin hem babamın bir hayat arkadaşı olsa ne iyi olurdu, diye düşündüm.

"Ben büyüdükçe onların yalnızlığı artıyordu sanki. Böyle düşününce Yasemin'in babamın hayatına kattıklarını fark ettim, onu mutlu ettiğini gördüm. Bu da beni mutlu etti. En azından babam cephesinden içim rahattı. İyi gününde, kötü gününde yanında olacak biri vardı. Ve işte o andan başlayarak Yasemin'le arkadaş olduk. Keşke annem için de aynı şeyleri söyleyebilseydim.

"Onun için bu bir zaman meselesi, Esinciğim. Sen kendi sevecen, duyarlı kişiliğini sürdür. Ceren yeterince büyüyüp olgunlaşınca senin kıymetini bilecektir."

"Çocuklar, çok özür dilerim ama benim gitmem gerek," dedi Dilek.

Esin de ayağa kalktı. "Aslında benim çoktan kalkmam gerekirdi. Hepinize çok ama çok teşekkür ederim, öyle rahatladım ki..."

"Her zaman buradayız efendim."

"Takma kafana..."

"Haydi, görüşürüz," sözcükleri havada uçuşurken herkes işinin başına döndü.

Hayat bazen ne kadar zor olabiliyor.

Ceren'i düşünüyorum. Çocukluğumu düşünüyorum.

Ve annemle babam ayrılmaya karar verdiklerinde nasıl acı çektiğimi anımsıyorum.

Ceren'i çok iyi anlıyorum. Onun içinde hep bir umut vardı, annesiyle babası bir gün bir araya gelecekler diye. Ama Esin'in hayatlarına girişiyle, bu umut söndü gitti.

Öte yandan Esin, bütün iyi niyetiyle çabalıyor ama her sevgi atağında, düş kırıklığı yaşıyor.

Selçuk ise arada kalıyor.

Zaman ve sabır çözecek bu düğümü...

İş ki, o noktaya varana kadar, kimse kimseyi onarılmaz biçimde kırmasın.

Bir de... pek çok şey unutuluyor da, özellikle düşünmeden edilmiş bazı sözcükler hiç unutulmuyor.

23 Haziran, Cumartesi

Müjdeler olsun!

Sılamız TUS'u yani Tıpta Uzmanlık Sınavı'nı başarıyla vermiş.

Nasıl sevindim, nasıl sevindim. Ben kazansam ancak bu kadar coşabilirdim.

Ve –bir güzel haber daha... Serhat, Kaan'ın ortak olduğu şirkette işe girmiş!

Eh, buna da hangi boyutta sevindiğimi bilmem söylememe gerek var mı...

Evlilikleri kurtuldu, evlilikleri...

Bu arada Sıla'nın babası onu görmek istediğini söylemiş, böylece Sıla da kalkıp gelmiş İstanbul'a...

Hemen kızlara haber uçurdum ve bizim evde toplandık. Onu kutladık; doktor, doktor diye şamata yaptık. Kesmedi...

Bu kez, en büyük doktor bizim doktor, diye tempo tuttuk. Sıla gülüyordu. "Âlemsiniz! Okuldaki halinizden farkınız yok."

Ne yapalım, bir araya gelince azıyoruz böyle. "Annemler bile toplanınca çocuklaşıyorlar, biz biraz şamata yapmışız çok mu..." dedim Sıla'ya.

"Haydi, anlatın bakalım, buralarda neler oluyor. Öyle bir derslere sardırmıştım ki, dünyadan haberim yok."

Melis atıldı. "Kızım, unuttun mu, evli barklı kadınlarız, bizde ne haber olsun ki..."

Der... keeen... gözü Toprak'a takıldı.

"Bak ama Toprak bunun dışında. Onun hayatında hâlâ hareket var. Öyle değil mi Toprak?" Toprak gülümsemekle yetindi.

"Aman! Bunun da ağzından laf almak deveye hendek atlatmak..."

"Arkadaşlarım, sevgili arkadaşlarım," dedi Toprak, "sizlerle olmak bana o kadar iyi geliyor ki..."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü günlerim dayak yiyen, cinsel tacize uğrayan kadınların hakkını aramak için mahkemelerde koşuşturmakla geçiyor da ondan."

"Ve biz dayak yemeyenlerle bir arada olunca mutlu oluyorsun, değil mi?"

"Dalga geçme Melis. İşin boyutlarını bilsen, şaşarsın. Öyle çok kadın dayak yiyor, öyle çok genç kız kendi evinde bile cinsel tacize uğrayabiliyor ki, bir an geliyor, insan insanlığından utanıyor. Neyse ki, bizler gibi yaşayanlar, düzgün aile yaşamı sürdürenler var da, onlara bakıp ruh sağlığımı koruyabiliyorum.

"İşin ilginç yanı, bu olayların sadece kırsal kesimde yer aldığının sanılması. Oysa hiç ummadığınız kadınlar da dayak yiyor. Eşlerini görseniz ağzınız açık kalır. Beyefendi

kılıklı adamlar. Adam üniversitede profesör ve karısını dövüyor. Adam ünlü bir doktor ve karısını dövüyor.

"Ayrıca şiddeti sadece dayakla tanımlamamak gerek. Bağırmak da şiddettir. Düşünsenize, adamın biri gelmiş, size hakaret ediyor, avaz avaz bağırıyor. Bu da şiddetin âlâsı...

"Böyle davranan kişilere karşı kesin tavır almak gerek. Toplumca tepki göstermek gerek. Çünkü bir başkasına, hele hele eşine böyle davranan birine ben, kişisel olarak, 'insan' diyemiyorum..."

"Haklısın, korkunç bir şey bu..."

"Ama sen büyük bir hizmet veriyorsun, Toprak."

"Sağ ol, Melis. Arada sırada moralim bozulmuyor değil ama her şeye karşın birilerinin hayatında fark yarattığıma inanıyorum ve beni ayakta tutan da bu oluyor."

"Tamam! Yeter! Haydi biraz aşk hayatını anlat," dedi Dilek.

"Şunlara bak! Delisiniz siz," diye bir kahkaha attı Toprak. "Mecbur muyum özel hayatımı anlatmaya?"

"Evet efendim mecbursun! Bu evli barklı arkadaşlarına biraz aşk maşk anlat da içimiz açılsın."

"Anlatacak ne var ki..."

"Tankut'tan başlayabilirsin."

"Tankut'la duygusal bağlamda yollarımız ayrıldı."

"Ne?"

"Olamaz!"

"Niye daha önce söylemedin?"

"Sırası gelmedi de ondan..."

"İyi! Şimdi sırası geldi," dedi Melis yine o anaç pozunu takınarak. "Bir kere yollar neden ayrıldı? Hem duygusal

bağlamda ne demek? Malum, senin dilini anlayabilmek için özel bir sözlük gerek..."

"Şöyle, yine birlikte çalışıyoruz ama duygusal olarak aramızdaki ilişki bitti."

"Sebep?"

"O, bir başkasıyla daha fazla ilgilenmeye başladı. Ben bir süre sonra bunu taşıyamayacağımı gördüm. Ve bu bağı koparmazsam, iş ilişkimizin de zedeleneceğini düşündüğümden, buraya kadar, dedim.

"Onun için şimdi yine birlikte çalışıyoruz ama duygusal beraberlik yok. Bu da üzerimdeki gerilimi kaldırdı."

"Demek başkasıyla ilgilenmeye başladı ve sen bunu kaldıramadın."

"Kaldırabileceğimi sandım ama olmadı."

"Vay ahlaksız vay..."

"Yok, yok öyle deme Dilek. İkimizden de ayrı ayrı açılardan vazgeçemiyordu Tankut. O yeniydi, bense eski. Daha doğrusu, biz yıllardır birlikteyiz, birbirimizin içini dışını biliyoruz, o ise henüz kapalı bir kutu. Bu bilinmezlik heyecan vericiydi Tankut için. Bendense bildik tanıdık olduğum için, yanımda rahat ettiği için vazgeçemiyordu.

"Gelgitleri yaşıyordu Tankut. Bu durum giderek beni yıpratmaya başladı ve hem onu bu açmazdan kurtarayım hem de ben huzura kavuşayım diye, Tankut'u ötekine bıraktım.

"Ama ondan kopmuş değilim. Onunla ilişkim bambaşka bir boyutta devam ediyor; en sıkıntılı zamanlarımda yanımda oldu, birlikte çok şey paylaştık. O nedenle, mutlu olmasını isterim. Şimdi, bu tür bir arkadaşlık yaşıyoruz."

"Son bir soru."

"Buyrun efendim."

"Öteki, yılbaşı gecesi sözünü ettiğin kişi mi?"

"Evet," dedi Toprak yüzünde mahzun bir gülümseme. "Kendimi nasıl hissediyorum biliyor musunuz? Hani uzun yıllar evli kalırsın da, artık eşin için pek bir şey ifade etmiyorsundur; öylesine bir tekdüzelik gelip çökmüştür ilişkinin üstüne.

"Derken yeni biri belirir ufukta ve senin sevgilin, o yenilikle yenilenmeye başlar. Onların arasındaki müşterek zevkler giderek artmaya başlar ve sen, çaresiz, bu oluşumu izlersin.

"Ne yaparsan yap, ilginç değilsindir artık.

"Kıskançlık bile, eğer seviliyorsan, yakışır sana.

"Anlayışlı davrandığındaysa, durup düşüneceğine, sevinçle ileriye, ötekine doğru atılır.

"O zaman yapılacak, sevgi kırıntılarıyla yetinmek yerine, onurunla, efendice çekip gitmektir."

Toprak sustuğunda, kimse konuşmadı.

Anlaşılan Tankut'u çok sevmişti, acı çekiyordu.

Öte yandan gururlu bir kadındı o.

"Nasıl da her şeyimi anlatıyorum," diye hayret edercesine başını salladı. "Sizlerle normalliği yakalıyorum sanki."

"Bunda şaşılacak ne var," dedi Melis, "biz senin arkadaşlarınız."

"Doğru."

"Eee, o zaman kolları sıvayıp bu kızımıza şöyle helal süt emmiş bir aslan parçası bulmamız gerek."

Güldü Toprak. "Ben evlenmeyeceğim."

"Bu da nerden çıktı şimdi... Ne sivri kızsın."

"Çok ciddiyim. Arkadaşlarım olur, duygusal ilişkilerim olur ama ben evliliğe yatkın değilim."

"Nedenmiş o?"

"Bir kere özgürlüğüme çok düşkünüm. Baksana, duygusal bağlılıklardan bile kaçıyorum. Güzel bir işim var, yoruluyorum, üzülüyorum ama insanlığa hizmet ettiğime inanıyorum. Arkadaşlarım, sizler varsınız, ailem var.

"Ayrıca yalnızlığı da seviyorum. Evimde müziğimi dinliyor, kitabımı okuyorum," dedi ve ekledi, "yeter artık benden konuştuğumuz, biraz da Sıla'nın başarısından söz etsek."

"Madem öyle istiyorsun, pekâlâ," dedi Melis ve Sıla'ya dönüp, "Deminden beri sana sormak istediğim bir şey var. Serhat, işi Kaan'ın ayarladığını fark etti mi? Malum, oğlumuz iyidir, hoştur da, biraz kaprislidir."

"Biraz mı?" dedi Sıla.

"Gördünüz mü, bildim arıza çıkaracağını."

"Hem de ne biçim. Yok efendim, torpilli gibi işe giremezmiş. Bu iş olmazmış. Bir sürü saçma sapan laf..."

"Peki, sen ne yaptın?"

"Önce uzun uzun ikna etmeye çalıştım, iş aramak, herkese söylemek ayıp mı dedim filan ama baktım dinlediği yok, onun üzerine nasıl bunalmış olmalıyım ki, yetti artık diye bağırdım ona. Senin bu işsizliğinin evliliğimizi bitirebileceğini görmüyor musun? Sana iş bulmuşlar ve sen gidip görüşmüyorsun bile. Çok ciddiyim Serhat, dedim, sadece başvurmak değil, eğer gidip ne yapıp edip o işe girmezsen, döndüğünde beni bu evde bulamayacaksın."

"Vaay Sıla..."

"Ama Dilek, aylardır çektiğimi bir ben bilirim, bir Allah."

"Ve senin bu sözlerin üzerine gidip başvuruda bulundu, öyle mi?"

"Evet, sağ olsun Kaan'ın desteğiyle onu işe aldılar."

Melis hemen atıldı. "Aranan nitelikler Serhat'ta olmasa, Kaan'ın elinden bir şey gelemezdi. Kaan sadece aracı oldu."

"Peki, Serhat'ın morali şimdi nasıl? İşe severek mi gidiyor?"

Sıla'nın yüzü aydınlanıverdi.

"O, gitmem, başvurmam diyen adam, şimdi nasıl hevesle, heyecanla çalışıyor anlatamam. Çalışmaya hasret kalmış gibi, susamış gibi işe gidiyor. Meğer ne kadar özlemiş çalışmayı..."

"Ah, canım benim," dedi Melis. "Onun gibi çalışkan bir insanın işsiz kalması ne büyük haksızlık."

"İşsizlik büyük sorun," dedi Toprak.

Sıla bana döndü, "Senin Özgür için düzenlediğin sürpriz doğum günü partisine işte bu durumlar nedeniyle gelemedik, Serracığım. Ama Esin'den haberini aldım, çok başarılıymış, herkes müthiş eğlenmiş."

"Hem de nasıl," dedi Melis, "bence uzun yıllar unutulmayacak bir parti oldu. Esin sana Ceren'le yaşadıklarını anlattı mı?"

"Anlattı, anlattı, çok üzüldüm."

"Esin, Berrak'ın Ceren'i psikoloğa götüreceğini söylemiştin. Psikolog şu chat işine ne demiş?"

"Aşırı chat'leşme bir yerde kaçış anlamına gelebilirmiş. Ailesiyle iletişim kuramayan, arkadaşı olmayan gençlerde chat'leşme bir sığınak vazifesi görürmüş. Sevgiyi ve ilgiyi o sanal dünyada ararlarmış.

"Abartılmadıkça bu geçici bir dönemmiş, zararı olmazmış ama saplantı haline gelirse, o insan sanal dünyada ya-

şamaya devam ederse, gerçeklik duygusunu yitirmeye başlarmış."

"Nitekim sen Ceren'in son zamanlarda sizlerle neredeyse hiç konuşmadığını söylüyordun."

"Aslında bilinçli kullanıldığında birileriyle sohbet etmek kötü bir şey değil, çeşitli ilgi alanlarını barındıran odalar var, orada seninle aynı konuya ilgi duyanlarla sohbet ediyorsun. Yok tarih, yok teknoloji, yok müzik..."

"Sonra şekerim," diye kıkırdadı Melis, "internette tanışıp evlenenler de varmış. Yani hoş örnekleri de var bunun."

"Dedim ya, her aleti kullanmanın yöntemini bileceksin. Dikkatli olacaksın. Bilinçli olacaksın. Gazetelerin bu konuyla ilgili sütunlarında öneriler, uyarılar var. Onları okuyup bilgilenecek, adımlarını ona göre atacaksın."

"Sonuç olarak ne yapılacak Ceren konusunda?"

"Ceren bir süre annesiyle, bir süre bizimle yaşamalıymış. Bu arada psikologla da görüşmeye devam edecekler."

"Ya sen?"

"Şimdilik beni istemiyormuş, daha sonra çağırabilirmiş. Ceren'e nasıl davranmam gerektiği konusunda uyarılarda bulunacak sanırım."

"İyi," dedi Dilek, "en azından işi ele almışlar ve bir yol, bir yöntem belirlenmiş."

"Öyle..."

Bu arada Melis'le Dilek kalkmış, tabakları, çay bardaklarını toplamaya başlamışlardı.

"Hop! Ev sahibi benim, ne yapıyorsunuz siz!" dememe aldırmadan her şeyi mutfağa taşımaya devam ettiler.

Bu kadarla kalsa yine iyi. Dilek kolları sıvayıp bulaşığa girişti.

"Dilek, ne yapıyorsun, bırak şunları," dememe aldırmadan, "Hepimiz el verirsek, beş dakikada hem bulaşık yıkanır, hem ortalık toplanır," dedi.

Böylece sevgili arkadaşlarım sayesinde bana iş kalmamıştı.

Tekrar içeri girip oturduğumuzda ani bir kararla beni rahatsız eden o konuyu arkadaşlarıma açmaya karar verdim.

Kaç gündür kafamın içinde evirip çeviriyordum. Kendi kendimi yiyeceğime can dostlarımla paylaşsam daha iyi olmaz mıydı?

Olurdu, hem de çok iyi olurdu.

"Arkadaşlar," dedim, "ben bir şey söylemek istiyorum ama dalga geçmek yok."

"Yok!"

"Söz," diye kıkırdaştılar.

"Ama olmaz ki, siz dalga geçmeye başladınız bile."

"Valla değil," dedi Dilek.

Esin onu destekledi. "Çok ciddiyiz arkadaşım, haydi konuş, seni dinliyoruz."

"Yaa... ben..."

"Eee?"

"Ama şimdi düşününce çok abuk geliyor."

Melis, "Bu kızın dilinin altında büyük bir bakla var, çocuklar," dedi.

"Hadi ama Serra, bak merak ettirdin bizi."

"Yaa... şimdi Özgür seyahate gidecek iş için..."

"Eee, ne var bunda?"

"Ama..."

"Ay yani Serra, kurdeşen döktüm şurada, ne söyleyeceksen söyle..."

"Sekreteri Banu'yu yanında götürüyor."

Yine, "Ne var bunda..." dediler.

Amaaa... bal gibi hepsinin sesi daha bir cılız çıkmıştı.

Melis kahramanca sordu, "Sorun ne?"

"Sorun, romantik Paris kentine birlikte ve baş başa gidiyor olmaları..."

İlk baştaki karşı çıkışlar giderek zayıflıyordu. Sanki onları da almıştı bir düşünce...

Dilek, "Ayıpsın Serra," dedi, "iş gezisi çok sıradan bir şey. Sen de gidip gelmiyor musun, hele de patron olduktan sonra."

"Hadi oradan sulu... Patronmuş!"

"Sahi patron olmak nasıl bir duygu?" dedi Melis.

"Daha fazla sorumluluk ve daha fazla çalışma dışında değişen bir şey yok."

"Abi, sen niye bu kıza bu kadar taktın?"

"Ne bileyim... Gıcık oluyorum ona. Evet, ben de kendime, sizin bana söylediklerinizi söyleyip duruyorum.

"Bu bir iş ilişkisi... Ayrıca biz bunu Özgür'le de konuştuk.

"Ama... bilmem neden bu kıza sinir oluyorum."

"Paranoyaklık yapma, Serra. Ayrıca kızın nişanlısı da varmış baksana."

"Evet var ama yine de..."

"Sen bir şey gördün, bir şey duydun mu?" diye sordu Melis.

"Elle tutulur bir şey yok. Özgür'e bakıyorum, onun davranışlarında da eleştirebileceğim bir şey yok."

"O zaman ne?"

"Ama kızın bir bakışları var ki... Davranışına, konuşmasına kusur bulamazsın ama Özgür'ün yanındayken sanki özel bir elektrik oluşuyor.

"Ya da bana öyle geliyor. Üff, ne bileyim ben. Tek bildiğim onların baş başa Paris'e gidiyor olmaları beni delirtiyor."

"Peki, sen de git Paris'e o zaman," demez mi Melis.

Bak bunu hiç düşünmemiştim.

"İyi ama nasıl olur?"

"Bal gibi olur. Ben de Paris'e gitmek istiyorum Özgürcüğüm, dersin."

"Kusura bakma ama bu çok saçma bir davranış olur Melis," dedi Dilek.

"Ne var, işadamları eşlerini yanlarına almıyorlar mı? Adamlar çalışıyor, eşler geziyor."

"Toprak, sen ne dersin?"

"Bu soruyu yanlış insana sordun, Serra."

"Yani, sen böyle bir öneride bulunmazdın."

"Hayır, bulunmazdım."

"Ve bulunmayacağı için de adamı elinden kaçırırdı," dedi Melis.

Anında kırdığı potun farkına vardı. "Toprak sakın yanlış anlama, ben burada Tankut'a gönderme yapmayı asla düşünmedim. Eğer seni kırdımsa özür dilerim. Ben olayın geneline bakarak konuştum."

"Önemli değil," dedi Toprak, "doğru veya yanlış ben kovalamaktan yana değilim.

"Benimse benimdir, değilse ne yapsan boş, diye düşünüyorum."

"Ama bazı zamanlarda da savaşmak iyi sonuç veriyor," dedi Esin.

"Olabilir! Dedim ya, bu benim düşüncem. Doğru veya yanlış."

"Yanlış!" dedi yine Melis. "Düşünsene, Paris kentinde, o romantik atmosferde, işler bitmiş, mum ışığında akşam yemeği yeniyor sonra Sen Nehri kıyısında yürüyorlar. Mehtapta..."

"Susar mısın..." diye bağırdığımı hatırlıyorum.

"Sahi Melis," dedi Sıla, "kızın asabını bozmanın ne âlemi var?"

"İyi, peki! Sustum o zaman, ne haliniz varsa görün."

"Hem sonra..." diye devam ettim, Melis'e aldırmadan. "Ofise sıkça gitsem, hemen laf sokuyor."

"Yaa, ne diyor?"

"Ooo, sizi 'yine' görmek ne güzel diyor mesela, yine sözcüğünü vurgulayarak. Ya da, Özgür Beyin çok işi var ama geldiğinizi haber vereyim, diyor, ne geldin, adamı meşgul ediyorsun dercesine.

"Özgür'ü sahiplenmiş gibi bir havası var. Burası bizim ortak alanımız, sen niye geliyorsun dercesine bir tutum.

"Neyse canım, belki de ben büyütüyorum."

"Bence, takma kafana... Ve Özgür'e de bir şey söyleme. Ortada fol yok, yumurta yokken, vır vır edip adamın aklına muzırlıklar sokmanın âlemi yok."

"Doğru," diye Dilek'i onayladı Sıla ve ekledi, "Serracığım, saat yediye geliyor, babam evde beni bekliyordur şimdi."

"Ben de kalksam fena olmaz," diyerek peş peşe ayaklandılar.

Ayrılırken Sıla'yı kucaklayıp öptüm. "Serhat'la senin için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin."

"Sağ ol canım," dedi, sonra eğilip kulağıma fısıldadı. "Sen de boş yere kendini üzmekten vazgeç."

Sevgili arkadaşlarımı yolcu ettim, salona geçip oturdum. Akşam oluyor, kent ışıkları birer ikişer yanmaya başlıyordu.

Ne güzel bir arkadaşlığımız var. Onlarla bir araya geldiğimde rahatlıyor, daha bir güçleniyorum sanki.

Taa, ilköğretim yıllarından bu yana beraberiz. Liseden birlikte mezun olduk.

Üniversite yıllarında ayrı yerlerde okumamıza karşın kopmadık.

İşlere girdik. Evlendik. Kimimizin çocuğu bile oldu.

Ve biz bu durumda, her konuda bir araya gelebiliyor, sorunlarımızı büyük bir rahatlıkla paylaşabiliyoruz.

Bundan büyük mutluluk olabilir mi...

Dilek bebeğini kaybettiğinde tam bir dayanışma göstererek ona baktık.

Sıla'nın sorununa yine el ele vererek çözüm bulduk.

Esin ve Melis evliliklerindeki sorunları, özel yaşamlarını çekinmeden ortaya koyabiliyorlar.

Toprak gibi kapalı ve marjinal biri bile, bir aradayken normalliği yaşadığını söyleyebiliyor.

Bana gelince, işte şu saçma kıskançlık krizlerimi bile arkadaşlarıma anlatabiliyorum.

Bu ne güzel şeydir.

Dedem, sakın birbirinizden kopmayın, derdi, ne kadar haklıymış.

Şurada, şu loş odada oturmuş, denize bakarken, içimin sıkıntısını onların varlığı hafifletiyor. Onlarla kuşkularımı paylaşmış olmak, bir başka huzur veriyor bana.

Kapıda dönen anahtarın sesi ve Özgür.

"Ne o, bakıyorum karanlıkta oturuyorsun," dedi ve ışıkları yaktı.

"Kızlar az önce gittiler. Ben de oturmuş, ne güzel bir arkadaşlığımız var, diye düşünüyordum."

Çantasını kanepenin üstüne bırakıp sordu Özgür. "Nasıllar? Haberler iyi mi?"

"Hem de nasıl! Serhat işe girmiş ve çalışmaya başlamış."

"İşte bu güzel! Sıla da sınavlarda başarılı olmuştu, şimdi onların evinde çifte sevinç var desene."

"Serhat işe öyle mutlu, öyle hevesli gidip geliyormuş ki..."

"Mutlu olmaz mı... Bir erkek için işi kadar önemli ne olabilir."

"Ne olabilir, Özgür Bey?"

"Sevgilisi," diyerek sarıldı bana.

"Haydi, iyi aldın virajı..."

"Çok açım Serra..."

"Sen git duşunu al, ben de hemen yemeği hazırlayayım." Yemekten sonra televizyonun karşısına geçip oturduk. Aklım fikrim Özgür'ün iş gezisindeydi. Sorsam mı, sormasam mı...

Konuşmamalıyım, diyorum.

Öte yandan, onları Paris'te düşünmek içimi yakıyordu.

Yok, yok! Konuşmazsam ben bu gece uyuyamayacağım.

"Özgür, Paris'e ne zaman gidiyorsun?"

Gözü televizyonda, dalgın dalgın yanıtladı beni.

"Gelecek hafta..."

"Kaç gün kalacaksın?"

"Üç gün..."

"Ve üç gece yani..."

"Evet."

Banu'yu da sormak istiyordum, daha önce şöyle bir sözünü etmişti ama emin olmak istiyordum.

Öte yandan, sorarsam gerginlik yaşayacağımızı da gayet iyi biliyordum.

Durdum, durdum, sonunda dayanamadım.

"Banu da geliyor mu seninle?"

Önce şöyle bir durdu, sonra dönüp bana baktı.

"Evet."

Ve bunu söylerken, savunmaya geçmiş bir hali vardı. Yani, evet, bir itirazın mı var, dercesine bir bakış ve duruş.

"Lütfen yanlış anlama Özgür ama sen şimdiye kadar iş gezilerine hep yalnız başına giderdin. Ve şimdi, yurtdışına, hem de üç gün üç gece gibi oldukça uzun bir süre için Banu'yu da yanına alıyorsun. Bunun neden icap ettiğini sorabilir miyim?"

"Bak Serra," dedi sabırlı olmaya çalışarak. "Bir kere bu büyük bir şirketin davası. Fransız ortaklar da var işin içinde. Banu'nun Fransızcası benimkinden çok daha güçlü, bu bir. İkincisi de, dava dosyası kabarık, o çalışmalarda Banu'ya ihtiyacım olacak."

"Dosyalarınız hazır değil mi?"

"Hazır."

"Hazırsa neden dosyalarını alıp gitmiyorsun, ayrıca bugün her yerde İngilizce konuşuluyor, senin İngilizcense mükemmel."

"Of Serra, çocuk gibisin! Dosyalar hazır ama bu karışık bir dava, geceleri de çalışmamız gerekebilir.

"Ayrıca o ülkenin dilini iyi bilen birinin yaratacağı olumlu etkiyi de göz ardı edemezsin. Hele de Fransızlar gibi kendi dilleri konusunda hassaslarsa..."

"Ne hassaslığı, ukala ve küstahlar desene şuna..."

"Her neyse..."

"Eh, artık günün yorgunluğunu Banu'yla karşılıklı birer kadeh şarapla atarsınız."

"Şarap filan içecek halimiz olacağını hiç sanmıyorum."

Kocaman, gepgergin bir sessizlik oluşmuştu aramızda.

Görmeyen gözlerle bakıyordum televizyona.

Sesleri duyuyordum, ama ne dedikleri kesinlikle beynime ulaşmıyordu. Orada biri bana, Serra şu anda televizyondaki kişi ne dedi diye sorsa, mümkün değil onu yanıtlayamazdım.

Haydi Serra dedim kendime, sor şu soruyu da olsun bitsin.

Sesime neşeli bir tonlama vermeye çabaladım, "Ben de gelsem seninle... Ne hoş, kısacık bir tatil yapmış oluruz. Ne dersin?"

Yine dönüp bana baktı.

"Ciddi olamazsın Serra."

"Neden olmasın Özgür?"

"Serracığım, biz oraya çalışmaya gidiyoruz. Bütün gün mahkeme salonlarında olacağız."

"İyi ya, ben de gündüz Paris sokaklarını arşınlarım. Akşama da beraber oluruz, seninle romantik yemekler yeriz."

"Akşam da çalışacağız büyük olasılıkla, yemeğe çıkmaya bile zamanımız olmayabilir.

"Odaya bir şeyler getirterek idare etmek zorunda kalabiliriz. Sıkıntıdan patlarsın, Serra. Hem niye bu kadar ısrar ediyorsun, anlamıyorum."

"Tamam, tamam," dedim. "Unut gitsin."

"Bak istersen seninle daha sonra, daha rahat bir zamanda baş başa tatil yaparız."

Sus, sus, diyordum kendime ama şüphe denen o zehirli yılan sokmuştu beni bir kere.

Yine kendimi tutamadım ve sakin olmaya çalışarak, "İyi Banu'nun nişanlısı bir şey demiyor onun böyle iş gezilerine gitmesine..." dedim.

"Banu'nun nişanlısı yok ki..."

"Ne? Hani yılbaşı gecesi bir delikanlı vardı, Banu'nun nişanlısı diye tanıştırmıştın sen."

"O iş yılbaşından kısa bir süre sonra bitti. İyi de oldu bana sorarsan. Saçma sapan şeyler için kızı üzüp duruyordu."

"Yaa..."

Bakar mısınız...

"Bakıyorum kızın özel yaşamını yakından izliyorsun."

"Serra, her gün birlikte çalıştığın kişilerle aranda ister istemez bir yakınlık oluşuyor. Nasılsın, iyi misin, dedin mi, ufak ufak gündelik yaşamı paylaşmaya başlıyorsun.

"Sen nasıl Bayan Bella'yla karşılıklı üç-beş cümlelik sohbetler ediyorsan, bu da böyle bir şey. Kızcağız bazen dertli oluyor, anlatıyor, ben de çaresiz, dinliyorum.

"Sus, denmiyor ki... neyse ki fazla geveze bir tip değil."

Maşallah, maşallah...

Bir de Bayan Bella'yla aynı kefeye koymaz mı... Sen onun gibi biriyle sohbetleşsen, ben bunu dert eder miyim hiç...

Ve tabii bu gece bende uyku hak getire... Nitekim uyku tutturamadım ve kalkıp bu satırları yazarak oyalanmaya çalışıyorum.

İşin kötüsü benim sorularımın ardındaki amacı bal gibi anladı.

Ama anlamazlıktan geldi.

Bana, sıkılmazsan gel, diyebilirdi.

Ya da sekreterinden vazgeçebilirdi.

Benim ne denli huzursuz olduğumu görüp dosyalarıyla, İngilizcesiyle pekâlâ da idare edebilirdi, öbür gezilerinde yaptığı gibi...

Ama o ne onu yaptı, ne öbürünü...

Buna alışmalısın, der gibi bir tavır içinde...

Kıza gıcık olmasam, hiç sorun değil.

O kadar iş gezilerine gidip geliyor, ben tek kelime etmedim.

Bugüne dek...

Ama bu Banu...

Bu Banu beni rahatsız ediyor.

Hem de çok rahatsız ediyor.

Bu satırları yazarak bir yere varamayacağım kesin.

Bari gidip uyumaya çalışayım.

Ve unutmaya...

27 Haziran, Çarşamba

Özgür Paris'e gitti.

Banu da yanında...

Haydi hayırlısı...

Kafama takmamaya çalışıyorum.

Aldırmayan meşgul kadını oynuyorum.

Ama...

Bu, ancak akşama kadar sürebildi.

Akşam olunca ve de ondan ses çıkmayınca, dayanamadım, aradım.

Çaldı, çaldı, çaldı.

Sonunda açıldı –Banu'nun sesi...

"Avukat Özgür'ün cep telefonu... Buyrun."

"Banu, ben Serra."

"Buyrun Serra Hanım."

Şuna bak, buyrun diyene kadar telefonu kocama versene...

"Özgür'le konuşmak istiyorum."

"Kendisi şu anda çalışıyor da..."

İşte demek istediğim bu!

Aynen bu tavır.

"Banu, lütfen ona aradığımı söyler misin, ben bekliyorum."

Çok kısa bir beklemeden sonra Özgür karşımdaydı.

"Merhaba sevgilim, nasılsın? İşim biter bitmez arayacaktım, sen benden önce davrandın."

Sesi iyiydi. Keyifliydi.

"Nasıl gitti işler?"

"Çok iyi, çok iyi! Umduğumdan da iyi. Şimdi biz de Banu'yla oturmuş, bugünle ilgili notları alıyorduk."

"Sevindim, Özgürcüğüm."

"Sen nasılsın? Benim sevgili karım yalnız başına ne yapıyor?"

Bir keyifli, bir keyifli...

Beni yağlıyor, ballıyor.

Ve bu yine benim sinirime dokunuyor.

Çünkü ben bunu bana gösterilmiş bir ilgi olarak kabul edemiyorum. Tam tersine, peşlerine takılmadığım için, Banu'suyla onu baş başa oralara, olay çıkarmadan göndermiş olduğum için, adeta bir suçluluk duygusuyla söylenmiş sözler olarak algılıyorum.

Çünkü başka iş gezilerinden aradığında gönlümü böylesine hoş etme çabası içine girmez. Bildik bir çizgimiz vardır. Karşılıklı bu sevecen çizgide konuşur, kapatırız telefonu.

Böylesine yapay bir neşe, yapay iltifatlar...

Ya da, ben Dilek'in dediği gibi paranoyaklaştım, her şeye bir kulp takıyorum.

Hayır, hayır! Henüz o kadar da manyak değilim!

Özgür'ün bir dolu kız arkadaşıyla tanıştım. Onları evimize davet ettik, yemeğe çıkardık. Gerçek anlamda kıskanç kadın bunların hiçbirini yapmazdı.

Yapamazdı.

Aslını istersen, sevgili defter, bunu sana rahatlıkla söyleyebilirim; etrafıma bakıyorum da, benim kadar hoşgörülü kadın azdır. Onun bir dolu bekâr iş arkadaşları, okul arkadaşları var. Onlarla tanıştım ve dediğim gibi, kimini evimize davet ettik, kimiyle yemeğe çıktık. Hiçbir zaman ama hiçbir zaman, ne işimiz var bizim bu bekâr kızlarla, demedim.

Ama bir çizgi var.

Evli bir insanın özen göstermesi gereken bir çizgi.

Eğer o çizgi aşılırsa, öbür partner inciniyor. Uygarca bir ilişkiye, evet... Arada sırada buluşmak, görüşmek elbette güzel şey. Sosyal mahlûklarız şunun şurasında. Ama bu ilişki yoğunlaşırsa-

Olmuyor!

Olamıyor!

Ve Banu'yla ilişkisi konusunda ben böyle düşünüyorum. Ne bileyim... fazla bir samimiyet var gibi geliyor. İşte zihnimden bunlar geçiyordu, Özgür'e cevap vermeye çalışırken.

Bir şeyler daha söyledim ama ne söylediğimin farkında değildim.

"Haydi, yapılacak işleriniz vardır, sizi tutmayayım," dedim ve ekledim, "hem daha yemeğe çıkmadınız bile..."

Bir an duraladı sanki. Ve yine o yapay neşeyle bir şeyler söylemeye başladı.

Dinlemeye tahammülüm yoktu.

"Haydi, iyi geceler," dedim ve kapattım telefonu. Hayat niye bu kadar sancılı?

Her şey güzel güzel giderken, mutlaka ama mutlaka bir şey çıkıyor ve senin o dingin düzenin altüst oluyor.

Ve bakıyorum da, sorun hep erkeklerden çıkıyor. Haksızlık etmek istemiyorum, ayrımcılık yapmıyorum ama şöyle geneline bakınca, bu böyle.

İşte Melis...

İşte Toprak...

İşte Sıla...

Ve işte, en azından huzuru kaçmış olan ben... Oysa bizler çok dikkatliyiz.

Ben gerek işyerinde, gerek diğer erkek arkadaşlarımla ilişkilerimde o kadar özenliyim ki...

İş gereği tanıştığım bazı kişiler, bana ilgi duyduklarını belli etmediler mi; bir yerde yemek yesek teklifleri olmadı mı... Hem de nasıl...

Ama ben bunların hepsini, yerine göre anlamazlıktan gelerek, yerine göre tatlı-sert konuşarak, bir an için bile olsun bocalamadan geri çevirdim. Kimseye de bunu ilan etmedim ayrıca. Kendime sakladım.

İş hayatında özellikle de erkeklerle aramda karşılıklı saygıya dayalı bir mesafeyi korumaya dikkat ettim.

Evli arkadaşlarımın eşleriyle konuşurken, şakalaşırken hep o saygılı mesafenin bulunmasına özen gösteririm. En sevdiklerimle bile, eşlerini incitmemek açısından dikkatliyim. Örneğin Burak, o kadar sevdiğimiz bin yıllık arkadaşımız ama artık biz onu Kesibe'yle birlikte düşünmeli ve ona göre davranmalıyız. En azından ben böyle düşünüyorum.

Özetle, Özgür'ü tedirgin edecek hiçbir davranışta bulunmadım.

Neden?

En başta kendime olan saygımdan...

Sonra da...

Özgür'ü ve evliliğimi zedelemek istemediğimden...

Peki, ben bunca özen gösterirken, aynı davranış biçimini ondan beklemeye hakkım yok mu?

Özgür'ün benimle ilgili en ufak bir tedirginliği yok. Rahatsızlık duyduğu biri yok.

Bu güzel bir şey.

Ama benim de aynı duygular içinde olmam gerekmez mi? Üff, bırak artık bu sevimsiz düşünceleri Serra. Evet, şimdi marş marş gidip sıcak bir duş alınacak. Gevşenecek...

Sonra da o muhteşem kitap, *Şu Çılgın Türkler* raftan alınıp yatağa girilecek...

Böylece ruhumdaki kara bulutların dağılması sağlanacak!

28 Haziran, Perşembe

Sabah kalkığımda her şey daha bir iyiydi sanki.

Güneş parlıyordu bir kere...

Gecenin kuşkuları gün ışığını görmüş yarasalar gibi kaçışmış, bir köşelere saklanmıştı. Erkenden spora gittim. Bir saat çok sıkı çalıştım. Duşumu alıp saçımı fönlerken aynadaki aksim bana gülümsüyordu. Kim ne derse desin, spor iyi geliyor azizim.

Bu taze moralle, nasıl da hırpalıyorsun kendini, diye çıkıştım kendime. İşte bir gün geçti bile. Bir bugün bir de yarın var. Sonra Özgür burada!

Oldu bitti!

Giyinip makyajımı yaptım; artık işe gitmeye hazırdım. Gece geç yatmamışsan, yorgun değilsen, sabahları işten önce spora gitmek iyi oluyor.

Bugün işler bayağı yoğundu. Aman yoğun olsun!

İş olmayınca, hepimizin morali bozuluyor.

Derken Selda seslendi, "Serra, seni arıyorlar, bağlıyorum."

"Buyrun, ben Serra."

"Serra?"

Olamaz!

Olamaz, dedim içimden.

Sesi bir kez daha duymak istiyordum.

"Serra, ben Oktay."

Evet, evet, oydu!

Arayan Oktay'dı.

O kadar afallamıştım ki, bir an dilim tutuldu.

Evet, doğum günümde ve yeni yılda aramıştı beni ama bunun dışında hiç konuşmamıştık.

Açık söyleyeyim, kalbim güm güm atıyordu.

"Hiç sesin çıkmıyor."

Nasıl çıksın, nasıl...

"Birden çok şaşırdım da ondan. Kusura bakma Oktay," dedim ve kendimi toparlayıp konuşmaya başladım.

"Nasılsın? Nereden arıyorsun? Buralarda mısın?"

"Evet, aylardır İstanbul'dan uzaktaydım, yeni geldim. Kısa bir süre kalacağım için, arkadaşları bir arayayım, dedim."

"Çok iyi ettin. Nasıl, memnun musun Erzincan'dan?"

"Hem de çok. Sadece Erzincan'da değil, Erzurum'da da Palandöken Dağları'nda kayakla ilgili çalışmalar yapıyoruz.."

"Ne güzel! Bunlar tam da senin sevdiğin işler..."

"Gerçekten öyle. Peki, sen nasılsın?"

"İyiyim, bildiğin gibi Bayan Bella'yla çalışmaya devam... İşlerimiz şu ara yoğun."

"Çok iyi," dedi. Bir an durakladıktan sonra sordu. "Özgür nasıl? Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

"Çok iyi..."

"Sevindim Serra, senin adına sevindim."

"Sağ ol."

"Arkadaşlar nasıllar? Onları görmeyeli öyle uzun zaman oldu ki..."

"Neler oldu neler... Anlatmaya kalksam, Bayan Bella beni kulağımdan tuttuğu gibi kapının önüne kor, bu ne konuşma böyle, diye. Onun için, herkes iyidir, demekle yetineceğim."

"Serra..."

"Evet..."

"Eğer senin için bir sakıncası yoksa işten sonra bir kahve içer miydin benimle? Hem seni görmüş olurum hem de arkadaşların haberlerini alırım."

İşte buna hazır değildim!

Ne diyecektim ben?

Evet mi, hayır mı?

Hayır desem çok mu kabalık etmiş olurdum?

Oktay'ın uygarca davranışının karşılığı bu olmamalıydı.

Evet diyerek herhangi bir arkadaşla söyleşir gibi konuşmak iyi olmaz mıydı? Bu tür bir davranış o eski hikâyeyi zaman içinde eritmeye yardım etmez miydi?

Ya Özgür?

O buna ne derdi acaba? Rahatsız olur muydu?

Birden aklıma onun şu anda Paris'te beni 'rahatsız' eden Banu'yla birlikte olduğu geldi.

Ve sanki ben değil, başka biri, "Ne sakıncası olabilir ki, Oktay," dedi. "Saat beş buçukta bizim ofisin yanındaki kafede olacağım."

"Çok iyi! Görüşürüz, Serra."

Telefonu kapatırken ellerimin titrediğini fark ettim. Sakin olmaya çalışıyordum ama bu o kadar da kolay bir şey değildi.

Günü nasıl tamamladım, bilemiyorum.

Bu görüşmenin normalleşme açısından bana da iyi geleceğinden emindim. Birbirimize orada burada rastlayacağız, eğer yeni rollerimize alışırsak, bir süre sonra karşı karşıya gelmek o kadar da önemli bir konu olmayacak.

İşte onun için bu ilk adımı atmak gerek.

Hani vardır ya, orta yaşı geçmiş kişiler, arkadaş toplantılarında birbirlerine takılır, o ilkgençlik günlerine güler geçerler.

"Hatırlıyor musunuz arkadaşlar, ben Ayşe'ye âşıktım," derler, örneğin.

İşte onun gibi bir noktaya gelelim istiyorum.

Mu... acaba?

Ne biçim bir soru bu şimdi?

Onu görmek istememin daha başka ne gibi bir nedeni olabilir ki...

Saçmalama Serra...

Gibi düşünceler kafamın içinde dönüp duruyordu. Tam beş buçukta ofisten ayrıldım.

İtiraf etmeliyim, daha önce tuvalete gidip saçlarımı fırçaladım, makyajımı tazeledim. Onca zaman sonra beni saçı başı kaymış vaziyette görmesini istemiyordum açıkçası...

Herhalde yani...

Uzun süre görmediğim hangi arkadaş olsa, aynı şeyi yapardım, sevgili defter. Fesatlığın âlemi yok!

Bu arada sevindirikler gibi elifi elifine beş buçukta ortaya çıkmamak için biraz oyalanarak binadan ayrıldım. Ve kafeye girdim.

Dışarısının parlak ışığından sonra içerisini doğru dürüst görmek mümkün değildi. Olduğum yerde durup gözlerimin o loş ışığa alışmasını beklerken, biri ayağa kalktı.

Bana doğru yürümeye başladı.

Bu bir ağır çekimdi sanki.

Birkaç adım daha...

Ve karşımda... Oktay!

"Gelebildiğine çok sevindim, Serra."

O ses...

Oktay'ın sesi...

Öyle garip duygular içindeydim ki... Sanki bu yılda, bu asırda, bu ülkede, bu kent ve bu kafede değil de...

Zaman üstü bir boşluktaydık. Karşılıklı...

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Oktay," dedim.

Elimi bile uzatamıyordum ona.

Durumumu anlamışçasına elimi sıkmaya kalkmadı, dokunmadı bana.

"Otursana," diye bir masayı işaret etti.

Sonra garsona iki kahve söyledi ve geçip karşıma oturdu.

Gülümsüyordu.

Güneşten yanmıştı.

"İyi görünüyorsun," dedim.

"Açık havada koşuşturmak yarıyor demek ki," dedi, sonra gözleri gözlerimde, "sen de her zamanki gibi çok güzelsin," diye mırıldandı.

Gözlerimi gözlerinden kaçırdım.

Huzursuzluğumu anlamış gibi hemen konuşmaya başladı. "Melis'i aradım, arkadaşlar konusunda beni epeyce bilgilendirdi," dedi gülerek. "Bu arada kızı da bir buçuk yaşında olmuş bile."

"Öyle de tatlı bir çocuk ki..."

"Sonra Dilek'i aradım."

"Maşallah, bakıyorum herkesi aramışsın."

"Aramaz mıyım... Arkadaşları çok özlemişim."

"Görüşmeyeli bayağı oldu, değil mi?"

"Evet Serra, çok uzun zaman oldu."

Bu sözlerden sonra yine bir sessizlik... Garson kahveleri getirdi.

Bir şekilde bu sessizliği doldurmam gerekiyordu.

"Peki, biraz da sen anlat," dedim. "Neler yapıyorsun?"

Böylece anlatmaya başladı. Dağları, kayak turlarını, bungee jumping'i, trekking ve balon turlarını... Bir heye-

candan bir heyecana geçişini, zamanla yarışmasını, doğaya karşı verdiği savaşları...

Bunları anlatırken gözleri parlıyor, başını salladıkça güneşte daha bir açılmış saçları alnına altın ışıklar saçarak düşüyordu.

Mutluydu!

O, bu hayatı seviyordu. İçimden bir sevinç yükseldi.

Bir araya gelememiştik ama o şimdi ait olduğu bir yaşam içindeydi. Demek ki, öteki düzende mutsuzum, derken haklıydı.

Doğruyu söylüyordu. Anlattı, anlattı, anlattı.

Anlattıklarıyla beni dağlardan dağlara savurdu, nehirlerin deli akan sularıyla boğuşturdu, güneşin doğuşunu yalçın kayaların üstünden, batışınıysa denizde bir tekneden seyrettirdi.

Ve birden sustu. "Hep ben konuştum."

"Öyle güzel şeyler anlatıyordun ki, ben de seni büyük bir zevkle dinledim, inan."

"Sırtıma torbamı vurduğum gibi oradan oraya gidiyorum."

"İyi de, ben senin evlendiğini duymuştum."

Arkasına dayanıp kocaman bir kahkaha attı.

"Hangi akıllı kız benimle evlenir ki..."

"İyi ama..."

"Bir ara biriyle ilişkim olmuştu. Benden çok arkadaşlar heyecanlandılar, biraz da durumu abarttılar sanırım. O nedenle böyle bir şey duymuş olmalısın.

"Ama o kız da beni bıraktı. Çünkü o da akıllı bir kızdı," derken yine gözlerimin içine bakıyordu.

"Öyle söyleme Oktay, eminim seni mutlu edecek biri var; ortaya çıkmak için doğru zamanı bekliyor," dedim ve

saatime göz attım. "Aman Tanrım, saat yedi buçuk olmuş. Benim artık gitmem gerek."

"Elbette," diyerek ayağa kalktı. "Bir dakika Serra, az kaldı unutuyordum, sana ufacık bir armağanım var," dedi ve çantasından küçük bir kutu çıkarıp bana uzattı.

"Çok teşekkür ederim Oktay, ne kadar naziksin."

"Erzurum taşından güzel takılar yapıyorlar. Benim de aklıma senin kolye uçlarını sevdiğin geldi de..."

Kapının önüne çıktığımızda sordum, "Ne zaman dönüyorsun?"

"Yarın," dedi ve ekledi, "seni göremeden dönseydim çok üzülecektim, o nedenle kabul edip geldiğin için çok teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim, aradığın için. Yolun açık olsun, Oktay."

"Sağ ol," dedi ve ben ne olduğunu anlayamadan eğilip alnımdan öptü, sonra hızlı adımlarla uzaklaştı.

Karşı tarafa geçtiğinde dönüp geriye baktı, orada durmuş ona bakmakta olduğumu görünce el salladı ve kalabalığın içinde eriyip gitti.

Dönüp otoparkın yolunu tuttum.

Arabama bindim.

Eve geldim.

Bütün bunları robot gibi yapıyordum. İçeri girdim; çantamı koltuğun üstüne atıp balkona doğru yürüdüm.

Akşamın o görkemli saatiydi.

Güneş batmıştı ama gecenin koyu mavileri arasında kızıllıklar fırça darbeleriyle vurulmuşçasına uzanıyordu.

Kent ışıkları göz kırpmaya başlamıştı.

Bu şehri neden bu kadar sevdiğimi o an daha iyi anladım.

Bu kent mutlu olduğunda seni içine alıyor.

Hüzünlü olduğundaysa yine sarıp sarmalıyor seni.

Her duyguyu derinlemesine yaşatıyor bu şehir sana...

Özgür daha aramamıştı.

Cep telefonuma davrandım ama sonra... karşıma yine Banu'nun çıkabileceğini düşününce, birden bütün hevesim kaçtı.

"Neyse ne," dedim kendi kendime ve duşun yolunu tuttum.

Duştan sonra eşofmanımı giyerken, birden aklıma Oktay'ın armağanı geldi. Acaba nasıl bir kolye ucu almıştı? Çantamı karıştırıp küçük kutuyu buldum. Heyecanla açtım.

Pamukları kaldırdım ve evet, orada dört yapraklı bir yonca duruyordu, Erzurum taşlarıyla bezeli. Dayanamayıp gülümsedim.

Bir zamanlar dilimize doladığımız bir nesneydi dört yapraklı yonca.

Yavaşça aynanın karşısına geçtim. Sonra kolyeyi boynuma taktım. Ve bir süre onu seyrettim. Telefon çalıyordu. Arayan Özgür'dü. Bıraktım çalsın.

Nasıl olsa çalışıyorlardı, işleri çoktu. İyi... çalışsınlar bakalım.

Mutfakta yiyecek bir şeyler hazırladım kendime. Ve balkona, denize karşı geçip oturdum. Yine telefon... Bu kez açtım.

"Sesin soluğun çıkmadı, Serra."

"Rahatsız etmek istemedim, çalışıyorsunuzdur diye düşündüm."

"Canım o kadar da değil artık."

Neredesiniz, ne yapıyorsunuz, diye sormak geçiyordu içimden ama sormadım. Sessiz kaldım.

"Neyse," diye devam etti Özgür. "Şükür bitti bu çalışma. Yarın sabah son duruşma ve eve geliyoruz artık."

"Geliyoruz"muş!

Çok umrumda senin Banun...

Oturup da Banu Hanım yurda dönüyor diye sevinecek değilim herhalde.

Benden yine ses çıkmayınca, "Sen ne yaptın bugün?" diye sohbeti sürdürmeye çalıştı.

"Hiiiç, işler yoğundu... Bir de Oktay aradı."

Oktay'la buluştuğumuzu saklayamazdım.

Dürüst olmazdı bu.

Telefonun öbür ucundan beni neşelendirmeye çalışan ses bıçak gibi kesildi.

"Oktay mı? O da nereden çıktı?"

"Erzincan'dan gelmiş. Arkadaşları görmeyeli çok oldu diye herkesi aramış. Melis'i, Dilek'i, sonra da beni... Ve gelip bir kahvemi içti, biraz sohbet ettik, yarın dönüyor," dedim ve ekledim.

"Sana da selamı var."

"Demek yarın dönüyormuş."

"Evet. Zaten bir daha kim bilir ne zaman gelirim İstanbul'a, diye aramış hepimizi. Kendini iyice işlerine vermiş oralarda."

Özgür'ün keyfi kaçmış gibiydi.

"Neyse," dedim. "Yarın görüşürüz, haydi yolun açık olsun."

Ve, ne Banu'ya selam ne bir şey demeden kapattım telefonu.

Çünkü sinirime dokunan bir başka minik davranış da, Serra'nın sana selamı var, diye hiç de söylemediğim bir şeyi ona nakletmesi...

Aklı sıra nezaket yapıyor.

Mecbur muyum ben onun Banusuna selam göndermeye...

İşte böyle sevgili defter.

Bugün de akşam oldu... demiş şair.

29 Haziran, Cuma

Özgür geldi. Tabii ki yorgundu.

"Bana işlerin nasıl gittiğini sormayacak mısın?" dedi sonunda.

"Sormama gerek yok ki..."

"Neden öyle söylüyorsun, Serra?"

"Bir kere ben davaları filan anlamam. İkincisi zaten seninle konuştuğumuzda o kadar neşeliydin ki, işlerinin iyi gittiği açıktı. E, daha ne sorayım."

Aslında Özgür, geceleri ne yaptınız, yemeğe çıktınız mı, filan gibi sorular sormamı bekliyordu çünkü beni asıl gıcık edenin, onun sevgili çıtırıyla o romantik kentte baş başa mum ışığında yemek yemesi, şarabını yudumlaması olduğunu bal gibi biliyordu.

Belki de hiç yemeğe çıkmadılar da otel odasında baş başa "bir şeyler atıştırdılar," Özgür'ün deyişiyle.

Artık hangi seçenek daha kötü, bilemiyorum. Onun için hiç ama hiç soru sormadım bu gezi hakkında.

Böylece her ne yanıt hazırladıysa, kursağında kaldı.

Ve doğal olarak, her gezi dönüşü ona yaptığım maskaralıkları da yapmadım. Yok boynuna sarılmak, yok dudağının kenarından öpmek, yok çıkıp kucağına oturmak... gibi.

Kendimi onun işleriyle, valizi boşaltmakla filan oyaladım. Yine havadan sudan konuşarak yemeği yedik. Ve sonunda beklediğim soru geldi. "E, demek Oktay'la buluştunuz?"

"Buluştuk diyemeyeceğim buna. Beni işten aradı, Erzincan'dan geldiğini, ertesi gün döneceğini söyledi. Arkadaşları aramış. Kimiyle görüşebilmiş, kimiyle sadece telefonlaşabilmiş.

"Biraz konuştuktan sonra, bir sakıncası yoksa bir kahve içebilir miyiz, diye sordu. Ben de, ne sakıncası olabilir ki, dedim ve bizim ofisin köşesindeki kafeyi biliyorsun, orada kahve içtik, sohbet ettik. Geçen süre içinde neler yaptığını anlattı, hayatından memnun görüyordu."

"Sonra?"

"Sonrası yok. Vedalaştık, sana da selam söyledi ve Erzincan'a döndü. Hepsi bu..."

Her Oktay lafı geçtiğinde olduğu gibi, belli etmemeye çalışmasına karşın keyfi kaçmıştı Özgür'ün...

Eee, Allah'ın sopası uzun...

Hem de ne biçim...

13 Temmuz, Cuma

Ne diyeceğimi bilemiyorum, sevgili defter.

Şaşkınım, çok şaşkın...

Bak anlatayım da dinle.

Özgür döndüğünden beri evimize keyifsiz bir hava hâkim. Küs filan değiliz... de...

Tadımız yok!

Özgür'ün deyişiyle içinden kahkahalar yükselen bir ev değil bizimki şu aralar.

İşte günler böyle tatsız, tuzsuz akarken...

Bu akşam Özgür elinde bir buket çiçek çıkageldi.

"Güzel bir hanıma güzel çiçekler yaraşır," diyerek buketi uzattı bana.

"Teşekkür ederim, böylesi bir hoşluğu neye borçluyum acaba?"

Beyaz zambaklardan oluşuyordu buket. Mis gibi kokuyorlardı.

Onları büyük vazonun içine yerleştirip başköşeye koydum. Böylece salona girer girmez, ilk göze çarpan bu görkemli düzenleme olacaktı.

Daha sonra birlikte mutfağa girip yemeğimizi hazırladık. Özgür gevezelik ediyor, oradan buradan bir sürü şey anlatıyordu.

Yemekten sonra, "Serra, gel otur yanıma, seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var," diyerek kolumdan tutup beni oturttu.

Ne anlatacaktı acaba?

"Banu bugün işten ayrıldı."

Aman Tanrım!

İşte bu gerçekten müthiş bir haberdi.

"Daha doğrusu ben onun işine son verdim."

Bu daha da müthiş bir haberdi.

"İyi ama neden?"

Gözlerimin içine baktı uzun uzun.

"Çünkü onun varlığı seni mutsuz ediyordu."

Demek o kadar belliydi.

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Yok canım..." gibi kırık dökük birkaç sözcük döküldü ağzımdan.

"Aslında Banu meselesinden önce sana söylemek istediğim bazı şeyler var."

Sesimi çıkarmadım, ne diyecek diye bekliyordum.

"Lafı uzatmadan konuya girmek istiyorum. Sanırım ben senin kıymetini yeterince bilemedim. Belki de beni o kadar rahat ettirdin ki, yarattığın bu huzur ortamının farkına bile varamadım."

"Neden söz ediyorsun Özgür?"

"Senin anlayışlı, olgun ve hoşgörülü tavrından bahsediyorum."

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Dur, sözümü kesme. Sen evliliğimizin ilk günlerinden beri benim hem kız hem erkek dostlarıma yakın oldun. Özellikle de kız arkadaşlarıma kucak açtın. Oysa bizim bazı arkadaşlarımız evlenince bizden koptular, çünkü eşleri ya kız arkadaşlarımızı kıskandılar ya da her nedense eşlerini kendi çevrelerine çekmeyi yeğlediler, bu yüzden ilişkilerimiz giderek zayıfladı. Ve çok yazık oldu.

"Oysa sen bırak erkek arkadaşları, kızları alıp yemeğe çıkarmamızı, onları eve davet etmemizi hep destekledin ve hep güler yüzlü oldun. Etrafıma bakıyorum da, senin kadar anlayışlı bir eş azdır," dedi ve elimi avcunun içine alıp öptü.

"Sana bunun için ne kadar teşekkür etsem azdır. Arkadaşlarımdan kopmak bir yana, tam tersine seninle bu ilişkiler daha da gelişti."

O kadar şaşkındım ki...

Sanki Özgür benim bazı düşüncelerimi, bazı yakınmalarımı duymuş da, şimdi bir tür özür diliyor, bana benim olanı teslim ediyordu.

Değerinin bilinmesi kadar insanı yüreğinden yakalayan duygu azdır.

Gerçekten... İşte Özgür'de bu var.

Bu sözleriyle beni kendine bir kez daha bağladığını bilemezdi tabii.

Biz kadınlar duygusal mahlûklarız.

Sevildiğimizi bilirsek...

Yaptıklarımızın takdir edildiğini görürsek...

O insana nasıl da bağlanırız.

Gerçekten de bir an için olsun, onu dostlarından koparıp sırf benimle olsun diye kendime saklamayı düşünmedim. Kız arkadaşlarını da, düzgün davranışlı kişiler oldukları sürece, içimize almakta bir sakınca görmedim.

"Ve ben bunu şu son haftalarda iyice kavradım. Yani, kafama dank etti... desem daha doğru olur," derken tahtaya vururcasına kafasına vurdu.

"Çünkü sen Banu'dan her nedense rahatsız oluyordun. Bence kuşkulanacak bir şey yoktu. Ama senin de... daha doğrusu senin gibi hoşgörülü bir kadının kendine göre birtakım nedenleri olmalıydı. Olmasaydı böyle hissetmezdin.

"Benim hatam bunu ayırt edememekti. Ama dediğim gibi şu son iki haftadır evimizdeki keyifsiz hava... Senin o dalgın ve hüzünlü halin... olayları görmeme neden oldu.

"Ve Serracığım," dedi gözlerimin içine bakarak, "hangisi önemli, diye sordum, kendi kendime. Serra'nın, sevdiğim kadının huzuru ve mutluluğu mu; becerikli bir yardımcı mı?

"İşte bu soruyu sorduğum an, bir saniye bile tereddüt etmeden kararımı verdim.

"Banu gidecekti!

"Bu dünyada hiçbir şey ama hiçbir şey seni üzmeye değmezdi."

Kendimi tutmak için büyük çaba gösteriyor ama gözlerimin dolmasını önleyemiyordum.

Başımı göğsüne yasladı Özgür.

"Senden özür diliyorum Serra, boşu boşuna seni üzdüğüm için özür diliyorum. Hiçbir şey buna değmezmiş. Keşke bunu seni hiç üzmeden yapmış olabilseydim."

Özgür'e bir kez daha âşık oldum o anda...

İçimden bir sevgi dalgasının yükselerek tüm benliğimi sardığını hissediyordum.

"İyi ama," dedim. "Banu ne olacak?"

"Onu hiç merak etme. Arkadaşlardan birinin sekreteri doğum yapacağı için işten ayrılmıştı. Bize önerebileceğiniz biri var mı, diye soruyordu. İşte bu aklıma geldi ve hemen Banu'yu önerdim. Arkadaşım da memnuniyetle kabul etti."

"Peki, Banu'ya ne dedin?"

"Ona güzel sözlerle teşekkür ettim, esaslı bir referans yazdım. Bundan böyle bazı değişiklikler yapacağımdan, arkadaşımın yanında daha verimli çalışabileceğini söyledim."

İçim bir tuhaf olmuştu.

Vicdan azabı mı desem...

"Ne o?" dedi Özgür, çenemden tutup yüzümü ondan yana çevirerek.

"Memnun olmadın mı?"

Bir an duraladım. Ama içimden geçenleri söylemeliydim.

"Acaba," dedim. "Kızın geleceğiyle mi oynuyoruz?"

Bir kahkaha attı Özgür. "İlahi Serra! Gittiği avukatlık şirketinin benimkinden aşağı kalır yanı yok; eminim daha bile iyi olacak bu değişiklik onun için."

"Peki, üzüldü mü sen böyle söyleyince?"

"Eee, yeter ama..." dedi gülmeye devam ederek. "Konu kapanmıştır."

Onun bu güleç hali beni rahatlattı. Demek Banu'yu göndermek Özgür'ü o kadar da üzmemişti.

"Peki, sen ne yapacaksın şimdi?"

"Bir arayış içine girdik bile; bu arada şirketteki diğer sekreterler yardımcı olacaklar."

Sonra bana bakıp gülümsedi, yüzünde muzip bir ifade.

"Aranan koşulların altına, senin telefonunu verip eşimin denetiminden geçmeniz gerek, diye bir de not düşeceğim."

"Özgür!"

"Ne yapayım sevgilim, sekreterlerimin uzun ömürlü olabilmeleri için bundan başka çıkar yol göremiyorum."

Gülüyorduk birlikte.

Mutluydum.

Çok mutlu...

Özgür beni anlamıştı ve benim mutluluğumu her şeyin üstünde tutuyordu.

Demek ki ben onun hayatındaki en önemli varlıktım. Tıpkı onun benim yaşamımın en değerli varlığı olduğu gibi...

Ve o anda, bir şeyi derinlemesine anladığınızda, ya da bir konuyu tam anlamıyla kavradığınızda bir tür mutluluk yaşarsınız ya, işte ben bunu yaşıyordum.

Varlığımın tüm hücrelerine kadar farkına vardığımsa, Özgür'le paylaştığımızın 'gerçek aşk' olduğuydu. Tamam, birbirimizi sevdiğimizi biliyorum ama bu duygu daha başkaydı.

Bambaşka...

Nasıl anlatsam...

Havai fişekler gibi ışıl ışıl yanıp sonra sönüveren, içi yeterince doldurulmamış değil, içi dolu, sapasağlam bir aşk sözünü ettiğim...

Tüm tartışmalara, tüm zorluklara karşın seneler boyu sürebilecek, yılların içinden gelen sorunlara, değişimlere yenik düşmeyecek, tam tersine hayatın getirdiği engeller karşısında daha da gelişerek zenginleşecek bir aşk türü...

İlişkinin olgunlaşmasıyla birlikte gelen güçlü bir sevgi...

Ve sağlam bir dostluk...

İşte ben buna 'gerçek aşk' diyorum.

Ve sanırım, biz böylesi bir ilişkiye sahip olmayı başaracağız.

Az önce derinden duyumsadığım buydu.

Özgür içerde uyuyor.

Beni uyku tutmadı.

Şu anda balkonda oturuyorum.

Mehtap da bir başka güzel bu gece.

Belki de onun için uyuyamadım. Hayatta ne çok yollar yürüyoruz.

Çocukluk yolları...

Okul yolları...

İlkgençliğin sancılı yolları...

Üniversite yolları...

Romantizmin acı tatlı yolları...

Çalışma yolları...

Dönüp baktığımda bir prizma görüyorum sanki. Serra'nın ne çok yüzü var.

Çocuk Serra...

Okullu Serra...

Üniversiteli Serra...

Âşık Serra...

Başka başka yollar, başka başka hayatlar, başka başka kimlikler, düşünceler, duruşlar...

Şimdiyse evlilik yolunda yürüyorum. Yeni bir hayata doğru...

Sadece ben mi, sevgili arkadaşlarım da hayatın bu dönemecine girdiler.

Melis, Kaan ve kızı Başak'la kendine özgü bir evlilik içinde yürüyor.

Toprak, bu yolları yalnız yürümeye kararlı. Burak, oldukça marjinal bir birlikteliği sürdürmeye niyetli.

Esin'in yükü ağır ama taşımak için elinden geleni yapıyor.

Sıla hem kendisi için çalışmak hem de Serhat'ı ayakta tutmak zorunda.

Dilek'le Ulaş, gerçi bebeklerini kaybettikleri için çok üzüldüler ama uçarak aşıyorlar bu yolları...

Sırma, başında tökezlediyse de, şimdi Deniz'iyle birlikte, bebeğini kucağına alacağı günü bekliyor.

Her birinin kaderi ne kadar da değişik.

Hayat, her dönemeçte hepimiz için ayrı ayrı sürprizler hazırlamış sanki.

İşte bütün bunları düşünür ve yazarken, Oktay'ın armağan ettiği kolyeyle oynamakta olduğumu fark ettim.

Ve öylece kalakaldım.

Yavaşça yerimden kalkıp aynaya gittim. İki haftadır takıyordum onun kolyesini.

Bir süre baktım aynaya.

Sonra incitmemeye çalışırcasına, özenle zincirin halkasını açıp kolyeyi avcumun içine aldım.

Dört yapraklı yonca...

O an Oktay'ı Erzurum'un dağlarında görüverdim sanki...

Bu kolyeyi daha fazla takamazdım.

Ne yapayım diye düşündüm...

Götürüp denize mi atsaydım...

Evet, evet! Yarın sabah işe giderken ilk iş, deniz kenarında durup onu dalgaların koynuna bırakmak olmalıydı. Ama...

Bir yandan da kıyamıyordum dört yapraklı yoncaya.

Öyle ince bir düşünceyi barındırıyordu ki...

Yok, yok, atamayacaktım.

Birine versem?

Armağan etsem?

Çok sevdiğim bir arkadaşa mesela?

Hayır, hayır!

Olmaz!

Bu bana armağan edildi.

Sonunda...

Yoncamı küçük kutusunun içine özenle yerleştirdim.

Çekmecenin en dibine ittim.

Orada duracak...

Ve bana uğur getirecek...